

46 9974

ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΣΤΙΚΗΣ & ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

144 ΝΟΕ. 1996

Διδακτορική Διατριβή του Υποψηφίου Διδακτορά
ΑΒΔΟΥΛΑΗ ΔΑΛΩΤΣΗ

"Το Μεταναστευτικό Ρεύμα προς την Παλαιστίνη
κατά τον 20ο Αιώνα:
Κριτική Παρουσίαση των Αραβικών Πηγών"

Αθήνα 1996

ND: 6056

**ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΣΤΙΚΗΣ & ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ**

*Διδακτορική Διατριβή του Υποψηφίου Διδάκτορα
ABDULLATIF DARWEESH*

**"Το Μεταναστευτικό Ρεύμα προς την Παλαιστίνη
κατά τον 20ο Αιώνα:
Κριτική Παρουσίαση των Αραβικών Πηγών"**

Αθήνα, 1996

Για όλα τα σύνορα που περάσαμε,
για τη Γη που δε θέλει να της ανήκουμε,
για τα θύματα του Γκέτο στην Ευρώπη,
για αυτούς που χάθηκαν στη μάχη
της ελευθερίας στην Παλαιστίνη,
για την αλήθεια,
για την Παλαιστίνη,
αφιερώνω αυτήν την έρευνα,
φωνάζοντας:

"Where will the bird fly,
after the last sky"

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδα

Πρόλογος Ι

ΜΕΡΟΣ Α΄

Γενική Εισαγωγή για τη Μετανάστευση 1

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1.	Ο Πληθυσμός	6
1.1	Η Πληθυσμιακή Κίνηση (Η Μετανάστευση)	9
1.2	Είδη Μετανάστευσης	10
	Παραπομπές Πρώτου Κεφαλαίου	17

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1.	Εισαγωγή στην Ιστορία της Παλαιστίνης	21
1.1	Οι Παλαιστίνιοι	21
1.2	Οι Εβραίοι	21
1.2.1	Η Κατάσταση των Εβραίων το Μεσαίωνα	22
1.2.2	Οι Πρώϊμες Προσπάθειες για τη Δημιουργία Εβραϊκού Κράτους	26
2.	Η Οργάνωση	30
2.1	Η Σημασία της Οργάνωσης	34
2.2	Η Δραστηριότητα για να Πετύχει το Σχέδιο	35
2.2.1	Το Πολιτικό Μέρος	36
2.2.2	Το Στρατιωτικό Μέρος	44
2.2.3	Η Πληθυσμιακή Συγκέντρωση (Concentration)	46
2.3	Η Σιωνιστική Μετανάστευση	47
2.3.1	Τα Οικονομικά Προβλήματα	51
2.3.2	Τα Πολιτικά Προβλήματα	53
2.3.3	Τα Στρατιωτικά Προβλήματα	53
3.	Οι Η.Π.Α. και το Ισραήλ	57
4.	Τα Αποτελέσματα του Πολέμου 5 Ιουνίου 1967	63

4.1	Η Στρατιωτική Πλευρά	63
4.2	Η Πολιτική Πλευρά	65
	Παραπομπές Δεύτερου Κεφαλαίου	75

ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1.	Η Σύγχρονη Εγκατάσταση των Εβραίων στην Παλαιστίνη	80
1.1	Η Μετανάστευση πριν από το Σιωνιστικό Κίνημα (Προσφυγιά)	82
1.1.1	Η Πρώτη Μετανάστευση	82
1.1.2	Η Δεύτερη Μετανάστευση	83
1.2	Η Μετανάστευση (1905 - 1948)	87
1.2.1	Το Κύμα της Μετανάστευσης 1905 - 1913	87
1.2.2	Το Κύμα της Μετανάστευσης 1914 - 1923	87
1.2.3	Το Κύμα της Μετανάστευσης 1924 - 1931	88
1.2.4	Το Κύμα της Μετανάστευσης 1932 - 1939	88
1.2.5	Το Κύμα της Μετανάστευσης 1940 - 1948	88
1.3	Η Αποικιοκρατία και οι Αποικίες	89
1.4	Οι Οργανισμοί	102
1.4.1	Οι Πολιτικοί Οργανισμοί	102
1.4.2	Οι Οικονομικές Οργανώσεις	103
1.4.3	Οι Κοινωνικές Οργανώσεις	104
1.5	Η Σχέση της Σιωνιστικής Μετανάστευσης με την Παλαιστινιακή Κοινωνία (1905 - 1948)	105
2.	Οι Παλαιστινιακές Αντιδράσεις εναντίον της Μετανάστευσης	106
2.1	Ο Αποικισμός μετά τη Δημιουργία του Ισραήλ	111
2.1.1	Αποικιοκρατία και Μετανάστευση μεταξύ 1948 - 1967	111
2.1.1.1	Η Μετανάστευση μεταξύ 1948 - 1967	112
2.1.1.2	Οι Αποικίες	118
2.1.2	Η Εποίκηση των Κατεχόμενων Εδαφών	120
2.1.2.1	Η Μετανάστευση μεταξύ 1967 - 1980	120
2.1.2.2	Ο Εποικισμός μεταξύ 1967 - 1980	124
2.1.2.3	Σχέδια Εποικισμού	138
2.1.2.3.1	Το Κιμπούtz	138

2.1.2.3.2	Το Μοσάβ	146
2.1.2.3.3	Βιομηχανικές Αποικίες (Καφάτ ή Καφατίμ)	152
2.1.2.3.4	Το Επαρχιακό Κέντρο	154
	Παραπομπές Τρίτου Κεφαλαίου	157

ΜΕΡΟΣ Γ΄

ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1.	Ο Παλαιστινιακός Πληθυσμός	163
1.1	Η Δυτική Όχθη του Ιορδάνη και η Λωρίδα της Γάζας	165
1.1.1	Η Μετανάστευση (Προσφυγιά)	168
1.2	Η Οικονομία της Παλαιστίνης	173
1.2.1	Η Οικονομία της Δ. Όχθης και Γάζας	174
1.3	Η Πολεοδομία στα Κατεχόμενα	181
1.4	Η Διοίκηση στα Κατεχόμενα	183
	Παραπομπές Τέταρτου Κεφαλαίου	187

ΠΕΜΠΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1.	Συμπεράσματα	190
1.1	Η Κρίση του Σιωνισμού	190
1.1.1	Το Πρόβλημα του Πληθυσμού	191
1.1.2	Το Αμυντικό Πρόβλημα	194
1.1.3	Το Κοινωνικό Πρόβλημα	195
1.1.4	Το Οικονομικό Πρόβλημα	196
1.2	Η Πολιτική του Ισραήλ (Βία, Πολιτικές, Εθνικές Αντιστάσεις)	197
1.3	Η Εβραϊκή Μετανάστευση και Μελλοντικές Προοπτικές του Θέματος	199
1.3.1	Η Μετανάστευση και η Παλαιστινιακή Κοινωνία	200
1.3.2	Η Μετανάστευση και η Μέση Ανατολή	200
1.3.3	Το Μέλλον της Μετανάστευσης	201
	Παραπομπές Πέμπτου Κεφαλαίου	202

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πριν μιλήσουμε για την έρευνα αυτή, είναι σημαντικό να τονίσουμε μερικά σημαντικά θέματα:

1) Η έρευνα είναι για μια άστατη περιοχή, πράγμα το οποίο σημαίνει αλλαγμένα στοιχεία, σύνορα και ονόματα.

2) Η μετανάστευση και η προσφυγιά παίζει σημαντικό ρόλο στην πολιτική της περιοχής, αφού η ίδια η μετανάστευση δεν πήρε, ούτε παίρνει μέρος σε μία μόνο χρονική περίοδο, εξαρτώμενη από διαφορετικές συνθήκες, διαφορετικό μέγεθος, αίτια και πηγές.

3) Ο ίδιος ο αποικισμός άλλαξε μορφή πολλές φορές και δημιούργησε διαφορετικούς τύπους αποικίας και αποικισμού.

4) Η ιστορία έπαιξε και παίζει μεγάλο ρόλο στα γεγονότα ως επιχειρήματα και ως αίτια, για να μπορούμε να εξηγήσουμε κάθε κατάσταση.

5) Η έρευνα ασχολήθηκε μ'ένα θέμα που δεν είχε πάρει την τελική του μορφή και το οποίο αλλάζει καθημερινά. Γι'αυτό ήταν η εργασία διαφορετική από το να κάνουμε μια μελέτη πάνω σε ένα γεγονός ή μια οικονομική επιχείρηση που είχε πάρει τις δικές της διαστάσεις.

Η σημασία αυτής της έρευνας βρίσκεται στη χρονική παρακολούθησή της για τη μετανάστευση και τον αποικισμό, και αυτό θα το παρατηρήσουμε στις αλλαγές, στη δομή, στους οργανισμούς και στην οικιστική ανάπτυξη, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους.

Κάνοντας αυτήν την έρευνα είχα πολλές δυσκολίες και οι πιο σημαντικές από αυτές ήταν:

1) Προσπάθησα να εξηγήσω κάθε όνομα, έκφραση και τα ιστορικά γεγονότα με λεπτομέρειες.

2) Μερικές περιοχές ή ομάδες ανθρώπων έχουν παραπάνω από ένα όνομα.

3) Τα στατιστικά στοιχεία ήταν πολλές φορές αντιφατικά λόγω πολιτικής σκοπιμότητας.

4) Οι δυσκολίες για να βρω τα σωστά στοιχεία λόγω ασφάλειας των περιοχών αυτών.

5) Μια από τις σημαντικότερες δυσκολίες την οποία αντιμετώπισα, ήταν η σκληρή προσπάθειά μου στο να είμαι αντικειμενικός, εξαιτίας της άμεσης σχέσης μου με την κατάσταση.

Χωρίζεται αυτή η έρευνα σε 3 μέρη:

1ο Μέρος: Περιέχει μια γενική εισαγωγή για τη μετανάστευση και το 1ο κεφάλαιο, το οποίο μιλάει για τη σημασία του πληθυσμού και τη σχέση της κίνησης του πληθυσμού με την οικονομία. Περιέχει, ακόμα, στοιχεία για τους μετανάστες σε διαφορετικά μέρη στον κόσμο και τις διαφορετικές θεωρίες του πληθυσμού.

2ο Μέρος: Αυτό το μέρος περιέχει το 2ο και 3ο κεφάλαιο, τα οποία ερευνούν την ιστορική σχέση των Εβραίων και των Παλαιστινίων με την Παλαιστίνη και την κατάσταση των Εβραίων στην Ευρώπη.

Σ'αυτά τα κεφάλαια βρίσκεται, επίσης, η μελέτη της Εβραϊκής μετανάστευσης στην Παλαιστίνη, η οποία ξεκίνησε με τη μορφή της ατομικής, εποικιστικής μετανάστευσης των Εβραίων, και στη συνέχεια, εξαιτίας των αντικειμενικών συνθηκών, μεταβλήθηκε σε ομαδική, εποικιστική, κατευθυνόμενη μετανάστευση.

Αυτά τα δύο κεφάλαια αναφέρουν, ακόμη, τον εποικισμό και τις αλλαγές της μορφής του σε διαφορετικές χρονικές περιόδους και τα διαφορετικά είδη του.

3ο Μέρος: Αυτό το μέρος περιέχει το 4ο και 5ο κεφάλαιο.

Στο 4ο κεφάλαιο μιλάμε για τον Παλαιστινιακό πληθυσμό, για την οικονομία της Παλαιστίνης, για την Παλαιστινιακή μετανάστευση (προσφυγιά), για την πολεοδομία και τη διοίκηση στα κατεχόμενα.

Το 5ο κεφάλαιο είναι τα συμπεράσματα της έρευνας που καλύπτει τη σχέση μεταξύ των Παλαιστινίων και των Εβραίων και την επιρροή της Σιωνιστικής μετανάστευσης της περιοχής και τις εξελίξεις της.

Οι παραπομπές βρίσκονται στο τέλος κάθε κεφαλαίου.

Η βιβλιογραφία βρίσκεται στο τέλος της διατριβής.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω ειδικά την επιτροπή που με βοήθησε πολύ με την υπομονή της, και να ευχαριστήσω, επίσης, όλους τους φίλους που με βοήθησαν στη μετάφραση και στη βιβλιογραφία, και εύχομαι να έχω καταφέρει στο να πετύχω αντικειμενικά τους στόχους της έρευνας.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Ο άνθρωπος είναι ο σκοπός του οικονομικού σχεδιασμού, αλλά παράλληλα αποτελεί και το μέσο αυτού. Σκοπός γιατί γι' αυτόν γίνεται ο σχεδιασμός, δηλαδή, για τη ψυχαγωγία την υγεία και την ασφάλεια του και μέσο γιατί με την παρέμβαση του εκτελούνται τα προγράμματα.

Αυτός είναι ο λόγος που οι οικονομικές μελέτες ασχολούνται με εθνογραφικά στοιχεία, όπως είναι οι στατιστικές του πληθυσμού, η γνώση του τύπου των πληθυσμών, οι επιδιώξεις τους, η κινητικότητα τους και τα στοιχεία της εγκατάστασής τους.

Πράγματι, οι μελέτες για τους μετακινούμενους (μη εγκαταστημένους μόνιμα) πληθυσμούς δεν έχουν καμιά αξία, επειδή δεν μπορούν να εκπληρωθούν τα έργα ή τα προγράμματα, ούτε να συγκεκριμενοποιηθούν τα είδη ή το μέγεθος των υπηρεσιών που έχουν ανάγκη να τους προσφερθούν. Γι' αυτό το λόγο, ορισμένοι σχεδιασμοί, έχουν σκοπό τους άλλοτε να σταθεροποιούν τον πληθυσμό κι άλλοτε να φροντίζουν για τη μετανάστευση του ανάλογα με το γενικό συμφέρον.

Αυτή η κίνηση του πληθυσμού ονομάζεται μετανάστευση, κι ορίζεται ως η μετακίνηση ατόμων ή ομάδων από ένα μέρος σε άλλο κατά τη διάρκεια της οποίας ο μετανάστης κόβει τους δεσμούς του με την αρχική του πατρίδα παντελώς ή για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Όπως λέει ο δόκτωρ Αμπντελμάλικ Ταμίμι, η μετανάστευση διακρίνεται σε δύο είδη:

- α) στη φυσική ή ειρηνική μετανάστευση και
- β) στην κατευθυνόμενη μετανάστευση.

Και στα δύο αυτά είδη της, η μετανάστευση μπορεί να είναι ατομική ή ομαδική και σε κάθε περίπτωση υπάρχει ομάδα παραγόντων που οδηγούν στη μετακίνηση των πληθυσμών και στην αποκοπή τους από το κοινωνικό τους παρελθόν.

Οι παράγοντες που ωθούν στη μετανάστευση είναι δύο και διαχωρίζονται:

- α) σε παράγοντες διώξεως και
- β) παράγοντες έλξης.

Παρά το γεγονός ότι οι παράγοντες διώξεως είναι δυνατόν να λαμβάνουν διάφορες μορφές, όπως φυσικές καταστροφές, λιμούς, πολιτικές αστάθειες ή οικονομικές κρίσεις σε κάθε μία από αυτές τις μορφές υπάρχει κι ο αντίθετος παράγοντας έλξης που πρέπει να διερευνηθεί ανάλογα σε κάθε περίπτωση. Πρέπει

να τονίσουμε ότι ο οικονομικός παράγοντας είναι ο βασικότερος τόσο στη δίωξη όσο και στην έλξη.

Πολλές αυθόρμητες ή μη προγραμματισμένες μεταναστεύσεις οδήγησαν σε κρίσεις είτε στην αρχική πατρίδα, δημιουργώντας πληθυσμιακό κενό, όπως έγινε με τη μετανάστευση του εργατικού δυναμικού ή με τη μετακίνηση από την επαρχία στις μεγάλες πόλεις στις χώρες του τρίτου κόσμου, είτε στη χώρα στην οποία έγινε η εγκατάσταση των μεταναστών, λόγω χάρη το πρόβλημα της εξάπλωσης της ανεργίας που δημιουργήσε η παραμονή Ασιατών στη Μ. Βρετανία.

Η μετανάστευση είναι δυνατόν να δημιουργήσει πιο δυσεπίλυτα προβλήματα, όπως είναι η αριθμητική υπεροχή των μεταναστών σε βάρος του ντόπιου πληθυσμού, γεγονός που έχει ως συνέπεια τον επηρεασμό της προσωπικότητας και της κοσμοθεωρίας των ιθαγενών της περιοχής, όπως έγινε στη Β. και Ν. Αφρική, Αμερική, Ισραήλ, Αυστραλία και τον Καναδά. Μερικές φορές επικρατούν οι μετανάστες με την τεχνική και την πολιτιστική τους υπεροχή παρά το γεγονός ότι αποτελούν μια πληθυσμιακή μειονότητα, όπως συνέβη στη Ν. Αφρική άλλες φορές εξάλλου δημιουργούνται με τη μετανάστευση μειονότητες που απαιτούν πολιτιστική διαφοροποίηση ή ανεξαρτησία από τη χώρα που τους φιλοξενεί, γεγονός που προκαλεί διεθνή και περιφερειακά προβλήματα, όπως είναι η παρέμβαση της μητέρας πατρίδας των μεταναστών στη χώρα που έχουν αυτοί εγκατασταθεί με το πρόσχημα της προστασίας των υπηκόων της, π.χ. το πρόβλημα του Quebec στον Καναδά, των Φώκλαντ και η Ουγγρική μειονότητα στη Ρουμανία. Γι' αυτό, τα κράτη έχουν θεσμοθετήσει ειδικούς νόμους που ανάλογα με τις οικονομικές απαιτήσεις ή τις φυλετικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις ενθαρρύνουν ή αποθαρρύνουν τη μετανάστευση, π.χ. ο νόμος Quota που κατάθεσαν οι Η.Π.Α. το 1924, με τον οποίο επιτρέπεται η μετανάστευση των δυτικοευρωπαίων Εβραίων, ενώ εμποδίζεται η μετακίνηση των Εβραίων της νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Τα Ηνωμένα Έθνη επίσης θεσμοθέτησαν νόμους για τη μετανάστευση και την προστασία των δικαιωμάτων των μεταναστών είτε σαν άτομα είτε ομάδες. Για τον ίδιο εξάλλου σκοπό δημιουργήθηκαν διεθνείς ενώσεις, συνδικάτα και γραφεία μετανάστευσης, που ιδρύθηκαν από τους ίδιους τους μετανάστες παντού όπου αυτοί είχαν εγκατασταθεί.

Οι ομαδικές μεταναστεύσεις πραγματοποιούνται πολλές φορές κάτω από την επίβλεψη των κυβερνήσεων των κρατών (όπως συνέβη με την ανταλλαγή του πληθυσμού Ελλάδας Τουρκίας το 1922) ή με την επίβλεψη εμπορικών εταιρειών (όπως η Βρετανική Εταιρεία Ανατολικής Ινδίας ή η Ολλανδική εταιρεία ή η Kern

Κίμιντ που ίδρυσε το Σιωνιστικό κίνημα, ή οι εταιρείες που εγκατέστησαν τους Ευρωπαίους στη Ν. Αφρική, τη Μοζαμβίκη και την Πραιτώρια) ή με την καθοδήγηση πολιτικών κινήματων, όπως ήταν το Σιωνιστικό κίνημα που προκάλεσε την Εβραϊκή εγκατάσταση στην Παλαιστίνη.

Η κατευθυνόμενη μετανάστευση επιφέρει θετικά αποτελέσματα στη χώρα που την επιδιώκει όπως είναι η καταπολέμηση της ανεργίας, ο έλεγχος των πηγών των πρώτων υλών και οι νέες επενδύσεις που γίνονται στην καινούρια χώρα μέσω της αποικιοκρατίας.

Ο κοινωνιολόγος Αλ Ταμίμι αλ Μαλίκ, προκειμένου να εξηγήσει τους απώτερους στόχους της κατευθυνόμενης μετανάστευσης ανέφερε: *"Μπορούμε να κάνουμε λόγο για ιμπεριαλισμό όταν η κατοχή πραγματοποιείται με βίαια μέσα ή ακόμη και όταν οι μετανάστες μπορούν να επιβάλλουν τους νόμους τους στη νέα τους πατρίδα"*.

Οι διάφοροι οργανισμοί ή εταιρείες μετανάστευσης προσφέρουν οικονομικά κίνητρα στους κατοίκους, για να τους ωθήσουν προς το σκοπό αυτό. Άλλες φορές ορισμένα κράτη εξαναγκάζουν μια ομάδα πληθυσμού να μετακινηθεί, δημιουργώντας τους οικονομικά προβλήματα ή ακόμη και απειλώντας τη ζωή τους, π.χ. οι σφαγές που έκανε η Τσαρική Ρωσία το 1881 - 1882 σε βάρος των Ρωσоеβραίων με σκοπό τη μετανάστευσή τους.

Άλλα εξάλλου κράτη, στην προσπάθειά τους να απαλλαχθούν από εθνικές μειονότητες χρησιμοποιούν κάθε μέσο για να εξαναγκάσουν αυτήν τη μειονότητα να μεταναστεύσει, όπως κάνει η Τουρκία με τους Αρμένιους.

Μια μετανάστευση δεν επιφέρει πάντοτε θετικά αποτελέσματα στο κράτος που την επιδιώκει ούτε στη χώρα που δέχεται τους μετανάστες. Αντίθετα είναι δυνατόν να προκαλέσει σοβαρές απώλειες και στις δύο πλευρές. Γι' αυτό το λόγο τα κράτη θεσμοθέτησαν νόμους που περιορίζουν τη μετανάστευση.

Η κατευθυνόμενη μετανάστευση έχει πάντα τις δικές της επιδιώξεις, τα δικά της μέσα και κίνητρα κι ενώ στην πραγματικότητα συντελείται για πολιτικούς και οικονομικούς λόγους, συχνά εκδηλώνεται με το επικάλυμμα θρησκευτικών, ανθρωπιστικών και κοινωνικών αντιθέσεων. Εξαιτίας της πληθυσμιακής της πυκνότητας και του καθορισμένου της προγράμματος έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία αποικιών.

Αυτές οι αποικίες στην αρχή έχουν γεωργική ή βιομηχανική μορφή ή αποτελούν επαγγελματικές ομάδες, των οποίων η πληθυσμιακή αύξηση μπορεί να οδηγήσει στη δημιουργία ενός καινούριου κράτους ή μιας νέας κοινωνίας με τα δικά της χαρακτηριστικά.

Η κατευθυνόμενη ομαδική μετανάστευση αποτελεί μεγαλύτερο κίνδυνο για τη χώρα που θα δεχτεί τους μετανάστες απ' ό,τι η ατομική μετανάστευση. Πάντως και τα δύο είδη μετανάστευσης είναι πιθανόν να προκαλέσουν αρνητικές συνέπειες και να έχουν δυσμενή αποτελέσματα στην περιοχή ή την κοινωνία που θα αποδεχτεί τους μετανάστες.

Η μετανάστευση των πληθυσμών, είτε εσωτερική είναι αυτή, είτε εξωτερική, είτε αντίστροφη, έχει δημιουργήσει λαούς και έχει προκαλέσει αλλαγές στις κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές σχέσεις.

Έτσι λοιπόν, για να έχουμε θετικά αποτελέσματα από μια μετανάστευση πρέπει να γνωρίζουμε το σκοπό της, το μέγεθος και την έκτασή της ώστε οι οικονομικές και πνευματικές συνθήκες να είναι ευνοϊκές τόσο για τη χώρα προέλευσης όσο για τη χώρα αποστολής των μεταναστών, προκειμένου να αναπτυχθούν οικονομικά και οι δύο τύποι ανάλογα με τις δυνατότητες τους, και να διατηρηθεί η εθνική ταυτότητα του ντόπιου πληθυσμού. Πολλά κράτη πολιτογραφήθηκαν από ρεύματα μεταναστών ή καλύτερα από την επιτυχία αυτών των ρευμάτων να διατηρήσουν ισορροπία στον οικονομικό παράγοντα. Έτσι η εποικιστική μετανάστευση (δηλ. η μόνιμη εγκατάσταση των λαών σε ένα τόπο), οδηγεί στη δημιουργία αποικιών που μετατρέπονται σε κράτος στην περίπτωση που αυτή η μετανάστευση συνοδεύεται από την ύπαρξη υποκειμενικών κι αντικειμενικών προϋποθέσεων, όταν δηλ., υφίστανται οι οικονομικές, κοινωνικές, ανθρώπινες και τεχνικές δυνατότητες.

Η εγκατάσταση προκύπτει από τη μετανάστευση, κι ανάμεσα των δύο αυτών φαινομένων αναπτύσσεται στενή σχέση αλληλεξάρτησης, καθώς η μετανάστευση είναι η φλέβα που θρέφει το φαινόμενο της εγκατάστασης, και η εγκατάσταση είναι αυτή που ενθαρρύνει τη μετανάστευση, η οποία υπάρχει σε φαινόμενο από τότε που εμφανίστηκε ο άνθρωπος στη γη κι επηρεάζει τη ζωή του από τότε που θεσπίστηκαν νόμοι και δημιουργήθηκαν κράτη.

Όσον αφορά τη νέα μορφή της εγκατάστασης, αυτή άρχισε με τη γεωγραφική ανακάλυψη των κρατών και συνεχίζεται με την αποικιακή πολιτική. Η ραγδαία εξέλιξη και ο σύγχρονος σχεδιασμός των μέσων επικοινωνίας, συντέλεσε στην επιτυχία των αποικιακών επιχειρήσεων όπως έγινε π.χ. στις Η.Π.Α., Αυστραλία, Καναδά, Ν. Αφρική, Ισραήλ, αν και παρατηρείται σχετική διαφοροποίηση στο επίπεδο επιτυχίας και αποτυχίας όπως συνέβηκε με το Γαλλικό εποικισμό στην Αλγερία και Τυνησία, τον Αγγλικό στην Πραιτώρια, Ζιμπάμπουε και Ναμίμπια και τον Ιταλικό στη Λιβύη.

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1. Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

Από τότε που ο άνθρωπος δημιούργησε τους οικισμούς και τα αστικά κέντρα, και αργότερα το σύγχρονο κράτος με τα σύνορά του, οι επιστήμονες άρχισαν να ενδιαφέρονται για τους κατοίκους των οικισμών και των αστικών κέντρων, με σκοπό να βοηθήσουν τους υπεύθυνους για τα αναπτυξιακά σχέδια, όσον αφορά τις απαραίτητες υπηρεσίες, που εξαρτώνται από τον πληθυσμό και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές.

Το κράτος δεν είναι παρά ένας μηχανισμός που συγκεντρώνει πληροφορίες όσον αφορά τον πληθυσμό και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές και εκμεταλλεύεται αυτές τις πληροφορίες, χρησιμοποιώντας τις σε όλους τους τομείς της παραγωγικής δραστηριότητας. Μπορούμε, έτσι, να καταλάβουμε (1) "τη σημασία της αύξησης του πληθυσμού των υποανάπτυκτων χωρών με ρυθμό που δεν έχει εμφανιστεί ξανά σε παγκόσμιο επίπεδο....." ενώ "η σχέση μεταξύ του μεγέθους του πληθυσμού και της παγκόσμιας παραγωγής τροφίμων αναβιώνει τη μαλθουσιανή υπόθεση".

Για να είμαστε πιο συγκεκριμένοι, (2) "ο πληθυσμός της Γης ήταν 500 εκατ. το 1650 και έφθασε στα 2 δις. το 1930, σε 3 δις. το 1960 και 4 δις. το 1975".

Μπορούμε να αντιληφθούμε τη σημασία αυτής της έρευνας, όταν γνωρίζουμε ότι ο πληθυσμός της Βορείου και Νοτίου Αμερικής που ήταν 15 εκατ. το 1650, έφθασε τα 575 εκατ. το 1977. Η αύξηση του πληθυσμού παίζει θετικό ρόλο μερικές φορές και αυτό εξαρτάται από το αναπτυξιακό σχέδιο κάθε χώρας. Εδώ, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε χαρακτηριστικά το σύνθημα της Αργεντινής (3) "ο πληθυσμός είναι εξουσία".

Πιστεύεται, ότι ο υψηλός πληθυσμός δίνει ένα μεγαλύτερο πολιτικό και οικονομικό μέγεθος στο πλαίσιο των περιφερειακών παγκόσμιων ανταγωνισμών. Αυτή η αύξηση πληθυσμού μπορεί να ενθαρρύνεται για ιδεολογικούς λόγους ή σαν συνέπεια της προσπάθειας να αντιμετωπιστούν πολεμικές ή φυσικές καταστροφές. Έχουν λοιπόν διατυπωθεί διάφορες απόψεις, (4) γύρω από τις επιδράσεις που ασκεί η πληθυσμιακή αύξηση "στη διάρθρωση των ηλικιών, στο εργατικό δυναμικό, στα επίπεδα των επενδύσεων και τις κοινωνικές ανάγκες. Επίσης διατυπώνεται η άποψη ότι το μέγεθος του πληθυσμού και ο ρυθμός αύξησης του επηρεάζουν την στρατιωτική ισχύ των χωρών, την παγκόσμια επιρροή τους την περιφερειακή ασφάλεια και πλήθος άλλων σημαντικών πλευρών ζωής".

Οι θετικές πλευρές του υψηλού πληθυσμού είναι για παράδειγμα: (5) " 1) η ταχύτερη αύξηση του πληθυσμού επιτρέπει την εκμετάλλευση των οικονομιών κλίμακας, 2) ο μεγαλύτερος πληθυσμός περιλαμβάνει μεγαλύτερο αριθμό δυνητικά δημιουργικών ατόμων, τόσο στις οικονομικές δραστηριότητες, όσο και στις τέχνες, 3) η πληθυσμιακή πίεση προκαλεί αντίθετη αντισταθμιστική πίεση. Ο Hitschman παρατηρεί ότι: η δραστηριότητα την οποία αναλαμβάνει η κοινωνία, αντιδρώντας στη χειροτέρευση του επιπέδου ζωής, προκαλεί αύξηση της ικανότητας της να ελέγχει το περιβάλλον και να οργανώνει την ανάπτυξή της."

Αυτές οι θετικές πλευρές της αύξησης του πληθυσμού, μπορούν σε άλλη χώρα ή σε άλλο μέρος να καταστούν αρνητικός παράγοντας. Αυτό εξαρτάται από τους στόχους της αναπτυξιακής στρατηγικής. Όπως αναφέραμε, οι πληθυσμιακές έρευνες χρησιμοποιούν τα στοιχεία για τους ανθρώπους στην ανάπτυξη προς όφελος του ίδιου του ανθρώπου.

Η πληθυσμιακή πολιτική σε κάθε χώρα εξαρτάται από την εσωτερική και εξωτερική οικονομική πολιτική και τους στόχους της, από τις πλουτοπαραγωγικές πηγές και το ρόλο που θέλει να παίξει η κάθε χώρα σε περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο. Για παράδειγμα το Ιράκ και το Ιράν, μετά τον πόλεμο μεταξύ τους, έδιναν δάνεια στους μελλόνυμφους και τους πολύτεκνους, ενώ η Ελλάδα ενθαρρύνει επίσης την αύξηση του πληθυσμού της, για να αντιμετωπίσει τη γρήγορη αύξηση του πληθυσμιακού δυναμικού της Τουρκίας. Στη Γαλλία ενθαρρύνεται επίσης η αύξηση του πληθυσμού, επειδή στον πληθυσμό της παρατηρούνται φαινόμενα γήρανσης. Ακόμη υπάρχει ενθάρρυνση και ενίσχυση της αύξησης του πληθυσμού και σε περιπτώσεις χωρών, όπου το οικονομικό δυναμικό της χώρας είναι πολύ μεγαλύτερο από τον πληθυσμό της, όπως π.χ. στην περίπτωση της Λιβύης. Επίσης, η αύξηση του πληθυσμού εξαρτάται και από την κυβερνητική στρατηγική στον τομέα των γεννήσεων που διαφέρει από χώρα σε χώρα. Μια σύγκριση των δύο μεγαλύτερων χωρών του κόσμου (σε πληθυσμό), της Ινδίας και της Κίνας, τώρα και μετά από 20 χρόνια θα αποδείξει ότι, παρόλο που η Κίνα υπερέχει σε πληθυσμιακά τώρα, μετά από 20 χρόνια, η Ινδία θα είναι αυτή πρώτη σε πληθυσμό, επειδή οι αντίστοιχες πολιτικές τους στο θέμα των γεννήσεων διαφέρουν. Ωστόσο μπορούμε να παρατηρήσουμε, ότι πολλές χώρες δεν ενδιαφέρονται γι' αυτό το θέμα, αφού δεν το χαρακτηρίζουν παράγοντα ισχύος, έχοντας εμπιστοσύνη στην τεχνολογική υπεροχή της χώρας τους.

Από την άλλη πλευρά, μερικές χώρες ενθαρρύνουν τη μείωση του πληθυσμού, επειδή (6) "σε συγκεκριμένες χώρες ή περιοχές, περισσότερα στόματα που πρέπει να τραφούν, σημαίνει λιγότερη τροφή για τον καθένα", όταν ο

πληθυσμός δεν είναι ανάλογος με το οικονομικό δυναμικό της κάθε χώρας ή περιοχής.

Από τον κατωτέρω πίνακα, μπορούμε να αντιληφθούμε το μειονέκτημα που αποτελεί η δυσαναλογία μεταξύ πληθυσμού και οικονομικού δυναμικού, (7)

Πηγή: "Office for Official Publications of the European Community & Mediterranean Countries", σελ. 5

Κύρια οικονομικά στοιχεία για τις Μεσογειακές χώρες						
Χώρα	Πληθυσμός σε εκατ.		Ρυθμός αύξησης πληθυσμού	Ακαθάριστο Εθνικό προϊόν (δισ. USD)	Ρυθμός αύξησης Ακαθ. Εγχ. Προϊόντος Προϊόντος 1984-88	Κατά κεφαλήν Ακαθ. Εγχ. Προϊόν USD 1988
	1988	2025				
Μαρόκο	23.6	47	2.5	18.4	4.2	600
Αλγερία	24.1	56	3.1	64.0	1.2	2500
Τυνησία	7.9	14	2.5	10.1	3.0	1300
Έχουπτος	52.5	99	3.0	28.3	4.6	500
Ιορδανία	3.0	9	3.8	5.0	2.4	1700
Συρία	11.4	37	3.6	14.3	3.5	1300
Ισραήλ	4.5	7	1.6	39.8	2.3	8500
Κύπρος	0.5	0.7	0.7	4.3	5.5	8000
Μάλτα	0.4	0.5	0.9	1.6	4.0	4500
Τουρκία	54.2	90	2.5	61.9	6.5	1300
Γιουγκοσλαβία	23.7	27	0.8	53.1	0.0	2000
Σύνολο	205.8	387		300.8		1460
						μέσος όρος
Σύνολο Ε.Ο.Κ.	323	319		4142.8		12827

Από τον πίνακα βλέπουμε ότι η έλλειψη πληθυσμιακής πολιτικής σ' αυτές τις χώρες θα τις οδηγήσει να ξεπεράσουν σε πληθυσμό τις χώρες-μέλη της Ε.Ο.Κ. το 2025, γεγονός που δε θα συμβαδίζει με το οικονομικό δυναμικό τους.

Γ' αυτούς τους λόγους, παρατηρούμε στις χώρες του τρίτου κόσμου μια οικονομική κατάρρευση και το φαινόμενο ο υψηλός πληθυσμός να έχει αρνητική επίδραση στην ανάπτυξη και να προκαλεί πτώση του κατά κεφαλήν εισοδήματος, την αύξηση της ανεργίας, των προβλημάτων υγείας και άλλων αρνητικών παραγόντων, καθώς, (8) "η ταχύρυθμη αύξηση του πληθυσμού είναι πιθανόν να παρεμποδίσει την ανάπτυξη των πτωχών χωρών". Η οικονομική βάση σ' αυτές τις χώρες δεν τις βοηθά να κτίσουν περισσότερα σχολεία ή να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες της νέας γενιάς, ενώ η οικονομία τους δεν είναι παραγωγική. Αντίθετα, σ' αυτές τις χώρες με ταχύρυθμη αύξηση πληθυσμού παρατηρείται συχνά έλλειψη εξειδικευμένων εργατών σε όλους τους αναπτυξιακούς τομείς. Έτσι, οι καινούριες

γενιές δεν αποτελούν παρά μία επιβάρυνση της οικονομίας τους, αφού (9) "μερικά από τα αποτελέσματα της ταχύρυθμης αύξησης του πληθυσμού που επηρεάζουν βαθύτερα την οικονομική ανάπτυξη, είναι εκείνα που σχετίζονται με τις μεταβολές της διάρθρωσεως των ηλικιών".

Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι η πληθυσμιακή πολιτική για μια χώρα ή περιοχή εξαρτάται από: 1) τους φυσικούς πόρους, 2) τους αναπτυξιακούς στόχους της κυβέρνησης, 3) την αναλογία μεταξύ του πληθυσμού, του γεωγραφικού μεγέθους (έκτασης) και των φυσικών πόρων του κράτους. Θα μπορούσαμε λοιπόν να πούμε ότι είναι απαραίτητος ένας συνδυασμός (10) "της πληθυσμιακής πολιτικής με άλλα μέτρα προώθησης της ανάπτυξης".

1.1 Η ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ)

Για να πραγματοποιηθούν τα αναπτυξιακά της σχέδια δε φθάνει μια χώρα να γνωρίζει το μέγεθος και το είδος του πληθυσμού της, καθώς και τους φυσικούς της πόρους, αλλά παράλληλα πρέπει να ελέγχει και να παρακολουθεί τις κινήσεις του πληθυσμού και τις αιτίες που τις προκαλούν. Έτσι θα μπορούσε να τις εκμεταλλευθεί με τον καλύτερο τρόπο, που θα εξυπηρετούσε το καλό του πληθυσμού.

Γι'αυτό το λόγο, άλλωστε, το κράτος προσπαθεί να εγκαταστήσει του κινούμενους πληθυσμούς όπως τους βεδουίνους στις Αραβικές χώρες ή τους αθίγγανους στην Ευρώπη, κυρίως για λόγους ασφάλειας και οικονομίας. Σε άλλες περιπτώσεις συναντάμε μετακινήσεις πληθυσμών από το κράτος, όπως οι μεγάλες μετακινήσεις πληθυσμών στην Ανατολική Ευρώπη και την ΕΣΣΔ, για κοινωνικούς και πολιτικούς λόγους.

Έτσι το κράτος συγκεντρώνει τον πληθυσμό του στα αστικά κέντρα, με στόχο την ανάπτυξη. (11) "Σύμφωνα μ'αυτή την προσέγγιση, η ανάπτυξη των πόλεων οφείλεται στην χωρική, τεχνική, πολιτιστική ειδίκευση της εργασίας." Έτσι το κράτος ανέπτυξε συνέχεια το επίπεδο του πληθυσμού του σ'όλα τα αστικά κέντρα, ή δημιούργησε νέα αστικά κέντρα. Όσον αφορά τα αναπτυξιακά σχέδια, υπάρχουν περιφερειακά, εθνικά και παγκόσμια ή επίσης και μεταξύ συμμαχικών κρατών, όπως η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, σε όλα τα επίπεδα. Μπορούμε να πούμε ότι για να έχουν αυτά τα πληθυσμιακά δεδομένα αξία, πρέπει ο πληθυσμός να ελέγχεται και να είναι εγκατεστημένος για οικονομικούς, πολιτικούς και αναπτυξιακούς λόγους. Μ'αυτό τον τρόπο εμφανίστηκε το πρόβλημα της μετανάστευσης σαν οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό θέμα, και τα κράτη μερικές φορές την ενθαρρύνουν, και

άλλες την περιορίζουν ή την απαγορεύουν ανάλογα με τους λόγους και τους στόχους τους.

Αφού η μετανάστευση είναι ένα υπαρκτό φαινόμενο και δεν μπορεί να αποφευχθεί, ενώ παράλληλα επηρεάζει την οικονομία, διεξάγουμε έρευνες για να παρακολουθήσουμε τα αίτια της μετανάστευσης, τους στόχους της, το μέγεθος της και πως μπορούμε να την ελέγχουμε, ώστε να μην έχει αντίθετα αποτελέσματα με την αναπτυξιακή πολιτική του κράτους.

1.2 ΕΙΔΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Η μετανάστευση διακρίνεται σε δύο είδη:

1) Η εσωτερική μετανάστευση: είναι η μετανάστευση από την επαρχία στο αστικό κέντρο, η μετακίνηση των εργατών ή το καθημερινό τους ταξίδι για μεγάλη απόσταση από τον τόπο κατοικίας προς τον τόπο εργασίας.

2) Η εξωτερική ή διεθνής μετανάστευση: είναι αυτή που γίνεται προς μία άλλη χώρα για διάφορους λόγους.

Αυτά τα ανωτέρω είδη μετανάστευσης, μπορούν να διακριθούν σε δύο άλλα είδη: μόνιμη μετανάστευση και προσωρινή ή εποχιακή μετανάστευση.

Η μόνιμη μετανάστευση είναι αυτή στην οποία ο μετανάστης θεωρεί ότι θα μείνει μόνιμα στον τόπο εγκατάστασης του στην χώρα υποδοχής, ή τουλάχιστον κατά τα παραγωγικά τους χρόνια.

Η προσωρινή ή εποχιακή μετανάστευση είναι εκείνη που συνδέεται με τις εποχές σοδειάς, όπως π.χ. στην περίπτωση που οι Ισπανοί εργάτες εργάζονται στη Γαλλία κατά τον τρύγο ή συνδέεται με τόπους λατρείας ή προσκυνημάτων, π.χ. Μέκκα και Ιερουσαλήμ, ή ακόμη αποτελεί συνέπεια πολιτικών λόγων ή φυσικών καταστροφών.

Και τα δύο είδη της μετανάστευσης, εσωτερική και εξωτερική που στοχεύει ο άνθρωπος με σκοπό μια καλύτερη ζωή, αποτελούν παράγοντες έλξης και δίωξης, για διάφορους λόγους, αλλά κυρίως για οικονομικούς. (12) "Στα 1968, το κατά κεφαλήν εισόδημα για τον αγρότη της Ζάμπια ήταν λιγότερο από το μισό αντίστοιχο του εργάτη της πόλης, ενώ στην Ουγκάντα το 1966, το κατά κεφαλήν εισόδημα του αγρότη ήταν 60 λίρες στερλίνες ετησίως, ενώ ο εργάτης στα αστικά κέντρα είχε αντίστοιχο εισόδημα γύρω στις 125 λίρες στερλίνες ετησίως".

Έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε τους λόγους για το πρόβλημα του πληθυσμού στα αστικά κέντρα και την επαρχία στον τρίτο κόσμο, και ιδιαίτερα στις πρωτεύουσες, όπως το Κάιρο, Μέξικο Σίτι κ.λ.π. Οι μετανάστες από την επαρχία

στο αστικό κέντρο στοχεύουν σε καλύτερο εισόδημα και πιο ποιοτικές υπηρεσίες που μπορούν να βρουν στην πόλη, αφού οι υπηρεσίες λείπουν ή είναι ανεπαρκείς στην επαρχία σε πολλές χώρες του τρίτου κόσμου. Οι λόγοι αυτής της σύγχρονης έντονης μεταναστευτικής τάσης είναι: 1) τα σύγχρονα και φθηνά μεταφορικά μέσα, 2) η γρήγορη και αποτελεσματική ενημέρωση για προσφορά εργασίας σε περιοχές ή χώρες, όπου υπάρχει ζήτηση εργατικών χεριών, και 3) η βιομηχανική αναπτυξιακή μετανάστευση με τα τεράστια αναπτυξιακά έργα.

Όσον αφορά την εξωτερική και διεθνή μετανάστευση, αυτή θεωρείται πιο επικίνδυνη, εξαιτίας της μεγάλης δύναμης, του μεγέθους της και των αποτελεσμάτων της, για παράδειγμα, (13) "106.000 μετανάστες από την Αφρική στον Καναδά μεταξύ 1946 και 1979", ενώ παράλληλα (14) "πλέον των 3.2 εκατομ. Πορτορικανοί εισήλθαν στις ΗΠΑ τη δεκαετία του '80, ενώ ήδη προϋπήρχαν εγκατεστημένα εκεί 2 εκατομ. άτομα Πορτορικανής καταγωγής". Για να αναφερθούμε στον Αραβικό χώρο, βλέπουμε ότι (15) "σύμφωνα με την στατιστική του 1980, οι αλλοδαποί ήταν το 58.5% του γενικού πληθυσμού του Κουβέϊτ, ενώ οι Σαουδάραβες αποτελούσαν το 77.3% του γενικού πληθυσμού της Σαουδικής Αραβίας".

Εξετάζοντας τους ακόλουθους πίνακες (16), (17), μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η διεθνής μετανάστευση αυξάνεται με τα χρόνια, καθώς και ποια είναι η επίδραση της στα αναπτυξιακά έργα των αναπτυγμένων χωρών που φιλοξενούν τους μετανάστες, όπως και παράλληλα ποιες είναι οι συνέπειες τους στις χώρες προέλευσης τους.

Κάθε μεταναστευτική κίνηση έχει, όπως αναφέραμε τα χαρακτηριστικά της, τις αιτίες της, τις κατευθύνσεις της, αλλά όλες αυτές οι παράμετροι αλληλοσχετίζονται στο οικονομικό επίπεδο.

Γι' αυτό το λόγο πρέπει να εξετάσουμε κάθε μετανάστευση ξεχωριστά. Για παράδειγμα (18) "σε μια έρευνα που έχει κάνει ο Liberson για την τοπική κατανομή των ιατρών στην πόλη του Σικάγου, έφθασε στο συμπέρασμα ότι οι γιατροί που ανήκουν σε συγκεκριμένες πληθυσμιακές ομάδες, όπως π.χ. οι Εβραίοι και οι Ιρλανδοί, είχαν την τάση να μένουν και να δουλεύουν στις περιοχές όπου υπάρχουν κατά πλειοψηφία τα άτομα της πληθυσμιακής τους ομάδας." Έτσι κάθε μετανάστευση πρέπει να εξετάζεται ιδιαίτερα.

Για την προστασία της οικονομίας τους, οι χώρες προσπαθούν να ελέγχουν τη μετανάστευση για να μη χάσουν το επιστημονικό και εξειδικευμένο δυναμικό τους. Έτσι, σε πολλές χώρες, όταν χορηγούν υποτροφίες φοιτητών για το εξωτερικό, αυτό γίνεται υπό τον όρο ότι θα επιστρέψουν στις πατρίδες τους. Από

την άλλη πλευρά, άλλες χώρες προσπαθούν να προσελκύσουν αυτήν την κατηγορία ατόμων (επιστημονικό και εξειδικευμένο προσωπικό), όπως μπορούμε να αντιληφθούμε από τη διαφορετική πολιτική απέναντι στους μετανάστες που ακολούθησαν ιστορικά οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο Καναδάς και η Αυστραλία, κατά τα χρόνια της δημιουργίας τους και αργότερα.

Αρχικά, αυτές οι χώρες, δεν έθεταν κανέναν περιορισμό για τους εισερχόμενους μετανάστες. Μετά, σ' άλλες περιόδους, περιόριζαν τη ζήτησή τους στους ξένους εξειδικευμένους εργάτες ή επιστήμονες. Μερικές χώρες εισάγουν τα εργατικά χέρια, επειδή έχουν έλλειψη ή θέλουν να μειώσουν το χρόνο ολοκλήρωσης των αναπτυξιακών τους σχεδίων. Γι' αυτόν το λόγο, γινόταν επιλεκτική μετανάστευση, όπως αναφέραμε.

Πίνακας 16

Ξένος πληθυσμός και απασχόληση σε διάφορες χώρες, 1950-1982.

Έτος	Χώρα	Βέλγιο		Ομοσπονδ. Γερμανίας		Γαλλία		Λουξεμβούργο		Ολλανδία		Σουηδία		Ελβετία	
		πληθυσμός	απασχόληση	πληθυσμός	απασχόληση	πληθυσμός	απασχόληση	πληθυσμός	απασχόληση	πληθυσμός	απασχόληση	πληθυσμός	απασχόληση	πληθυσμός	απασχόληση
1950*		367.6				1,765.3	982.7**	28.9	15.3**	103.9		123.7		285.5	
1960*		453.5	169.7**	686.1	458.7	2,169.7	1,092.7**	41.5	20.0**	117.6	46.5**	190.6	94.5**	584.8	424.0**
1970*		696.3	246.7	2,600.6	1,870.1	2,621.1	1,268.3**	62.5	26.9	254.8	134.3**	407.8	176.2**	1,080.1	657.1**
1975		835.6		4,089.6	2,226.9	3,082.6	1,511.2	86.0	46.8	350.5	176.0	409.9	204.0	1,012.7	553.0
1980		903.7	332.7	4,453.3	2,168.8	3,599.2	1,458.2		51.9	520.9	188.1	421.7	234.1	892.8	501.2
1981		878.6	332.2	4,629.8	2,081.8	3,636.7	1,427.1	95.8	52.2	537.6	192.7	414.0	233.5	909.9	515.1
1982		885.7		4,666.9	2,037.6	3,714.2	1,503.0		52.3	542.6	185.0	405.5	227.7	925.8	526.2
Επί τοις % του συνολικού πληθυσμού και του εργαζόμενου πληθυσμού στα 1982		9.0 9.1***		7.6 8.1		6.8 7.2		26.2***		3.8 3.7		4.9 5.4		14.3 17.3	

* απογραφές πληθυσμού στα 1950, 1960, 1970.

** εργατικό δυναμικό.

*** 1981

Πηγές : εθνικές και διεθνείς στατιστικές.

Πηγή: "The Intergovernmental Committee for Migration, International Migration", VOL. XXIV, NO. 3,

επτάμβριος 1986, σελ. 553.

Πίνακας 17
Απασχόληση ξένων και ξένος πληθυσμός κατά χώρα υποδοχής και χώρα προέλευσης, 1974 και 1982.

Χώρα Προέλευσης	Χώρα Υποδοχής	Βέλγιο	Γερμανία	Γαλλία	Λουξεμβούργο	Ολλανδία	Σουηδία	Ελβετία	Αυστρία
Αλγερία	1974 Απασχόληση	3.0	-	420.0	-	0.1	0.2	-	-
	1982 Απασχόληση	3.2	-	286.7	-	0.2	-	-	-
	Πληθυσμός	11.6	5.1	805.1	-	0.5	0.5	1.8	-
Ελλάδα	1974 Απασχόληση	8.0	225.0	5.0	-	2.0	8.0	6.0	-
	1982 Απασχόληση	10.7	128.7	-	-	1.7	6.7	4.9	-
	Πληθυσμός	24.0	300.8	7.9	-	4.1	13.1	9.2	-
Ιταλία	1974 Απασχόληση	85.0	370.0	210.0	10.7	10.0	3.0	335.0	2.0
	1982 Απασχόληση	90.5	296.2	136.8	8.9	8.2	-	233.1	2.2
	Πληθυσμός	274.1	601.6	340.3	-	20.6	4.4	412.0	-
Μαρόκο	1974 Απασχόληση	60.0	18.0	165.0	-	24.5	0.5	-	-
	1982 Απασχόληση	37.3	-	145.0	-	28.8	-	-	-
	Πληθυσμός	104.5	42.6	441.3	-	100.5	1.3	1.2	-
Ισπανία	1974 Απασχόληση	30.0	165.0	250.0	1.9	19.5	2.0	80.0	-
	1982 Απασχόληση	32.0	82.5	154.9	1.0	9.5	-	64.9	0.2
	Πληθυσμός	60.0	173.5	327.2	-	22.1	3.2	102.6	-
Τουρκία	1974 Απασχόληση	10.0	590.0	35.0	-	34.0	3.0	16.0	30.0
	1982 Απασχόληση	23.0	652.3	32.9	-	41.4	-	24.1	30.2
	Πληθυσμός	64.8	1,580.7	123.5	-	152.2	20.3	46.8	-
Γιουγκοσλαβία	1974 Απασχόληση	3.0	470.0	60.0	0.6	9.5	23.0	26.0	166.0
	1982 Απασχόληση	3.1	349.6	33.6	0.7	6.2	21.7	38.0	98.3
	Πληθυσμός	6.0	631.7	64.4	-	13.9	38.5	54.8	-
Πορτογαλία	1974 Απασχόληση	3.0	85.0	430.0	12.5	4.5	1.0	4.0	-
	1982 Απασχόληση	6.2	54.5	406.0	15.5	4.1	-	11.6	-
	Πληθυσμός	11.5	106.0	767.3	-	9.3	1.6	16.7	-
Σύνολο	1974 Απασχόληση	278.0	2,360.0	1,900.0(1973)	46.8(1975)	193.4	200.0	593.0	218.0
	1982 Απασχόληση	332.2(1981)	2,037.6	1,503.0	52.3	185.0	227.7	526.0	158.4
	Πληθυσμός	885.7	4,666.9	3,714.2	95.8(1981)	542.6	405.5	925.8	291.5(1981)

Πηγή: "The Intergovernmental Committee for Migration, International Migration", VOL. XXIV, NO. 3,

Σεπτέμβριος 1986, σελ. 554.

Για τις χώρες που πλήττονται από ανεργία, η μετανάστευση του πληθυσμού τους, δεν είναι παρά ένας τύπος εξωτερικής επένδυσης, επειδή (19) "η μετανάστευση μπορεί να θεωρηθεί σαν επένδυση σε ανθρώπινο κεφάλαιο". Αντίθετα, σ' άλλες χώρες υπάρχει φόβος εξαγωγής του σκληρού νομίσματος στην χώρα προέλευσης των μεταναστών, γι' αυτό τίθενται περιορισμοί. Μερικές φορές, οι μετανάστες επηρεάζουν πολιτιστικά και ενδεχομένως πολιτικά τη χώρα υποδοχής τους, όπως για παράδειγμα (20) "στον Καναδά, οι αγγλόφωνοι αφρικανοί μετανάστες έτειναν να μεταναστεύσουν στο Οντάριο και τις Δυτικές επαρχίες, ενώ οι γαλλόφωνοι αφρικανοί κατευθύνονταν στην περιοχή του Κεμπέκ". Αυτή η διαφοροποίηση έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διατήρηση της ξεχωριστής πολιτιστικής ταυτότητας στις δύο περιοχές.

Η μετανάστευση σ' άλλες περιοχές έχει μετατραπεί σ' ένα είδος εποικισμού, όπως στην Νέα Αφρική, το Ισραήλ, όπου μπορεί να δημιουργήσει ανεπιθύμητες πολιτικές καταστάσεις. Μπορούμε φυσικά να κάνουμε διάκριση μεταξύ εποικισμού και μετανάστευσης, καθώς (21) "ο εποικισμός προκαλεί αύξηση του πληθυσμού, ενώ η μετανάστευση προκαλεί μείωση. Ακόμη, οι ηλικίες των μεταναστών μας επιτρέπουν να αναλύσουμε καλύτερα τις επιπτώσεις της μετακίνησης."

Μπορούμε να παρατηρήσουμε ιστορικά ότι η μετανάστευση είναι μόνιμη κατάσταση στον κόσμο και θα παραμείνει όσο υπάρχουν περισσότερες ευκαιρίες εργασίας σ' ένα μέρος απ' ότι σ' άλλο και όσο θα υπάρχουν μέρη με καλύτερες συνθήκες διαβίωσης απ' ότι άλλα μέρη, ή όσο καιρό υπάρχουν πόλεμοι και φυσικές καταστροφές.

Όσον αφορά όμως τη σχέση ανάπτυξης και μετανάστευσης, μπορεί μια μετανάστευση να έχει θετικά αποτελέσματα, καθώς:

1) αυξάνει το εισόδημα στους μετανάστες προσωπικά και στην χώρα προέλευσης τους γενικότερα, αφού οι μετανάστες θα εργαστούν σε μια χώρα με υψηλότερο εισόδημα από τη χώρα τους.

2) η μετανάστευση μπορεί να μειώσει το χρόνο που χρειάζεται για την επίτευξη ενός αναπτυξιακού πλάνου της χώρας υποδοχής, και ιδιαίτερα σε χώρες που έχουν έλλειψη εργατικών χεριών, όπως οι πετρελαιοπαραγωγικές χώρες του κόλπου, ή η Γερμανία μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο, με την εκμετάλλευση των ξένων εργατών,

3) η μετανάστευση προσφέρει στην χώρα υποδοχής, το επιστημονικό δυναμικό και τους εξειδικευμένους εργάτες που είναι έτοιμοι να προσφέρουν,

4) οι διαφορετικές κουλτούρες της χώρας υποδοχής και της χώρας προέλευσης των ξένων εργατών, μπορεί να βοηθήσει να συνδυαστούν δύο πολιτισμοί,

5) η μετανάστευση βοηθά να μειωθεί η ανεργία στις χώρες προέλευσης η οποία αποτελεί τροχοπέδη στην αναπτυξιακή προσπάθεια των χωρών αυτών,

6) η μετανάστευση συμβάλλει να μειωθεί η μεγάλη πίεση που ασκείται στις υπηρεσίες των μεγαλοπόλεων στις χώρες αυτές.

Ωστόσο, για να έχουν επιτυχία αυτοί οι παράγοντες και να μη φέρουν αρνητικά αποτελέσματα, πρέπει να ελέγχεται η μετανάστευση από αμφότερες τις χώρες, τόσο από τη χώρα υποδοχής, όσο και από τη χώρα προέλευσης.

Για τη χώρα προέλευσης, η φυγή του επιστημονικού και εξειδικευμένου δυναμικού δε μπορεί παρά να δημιουργήσει αρνητικά αποτελέσματα, ενώ από την άλλη πλευρά, η υπερβολική συγκέντρωση ξένων εργατών στις χώρες υποδοχής, και ιδιαίτερα στις μεγαλοπόλεις τους, μπορεί να δημιουργήσει σοβαρά κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα.

Γι' αυτό μπορούμε να πούμε ότι για να έχει η μετανάστευση θετικό ρόλο, πρέπει να ελέγχεται το μέγεθος της, οι κατευθύνσεις της και η εκλεκτικότητά της, καθώς και τα χρονικά της πλαίσια.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ ΠΡΩΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

1. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 141.
2. ΤΖΑΟΥΧΑΡΙ, ΜΟΧΑΜΑΝΤ, ΛΕΙΛΑ, ΑΛΙ, ΖΑΙΝΤ ΑΧΜΕΤ, "Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ", ΣΕΛ. 157.
3. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 154.
4. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 141.
5. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 157.
6. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 141.
7. OFFICE FOR OFFICIAL PUBLICATIONS OF THE EUROPEAN COMMUNITY AND MEDITERRANEAN COUNTRIES" ΣΕΛ. 5.
8. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 142.
9. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 146.
10. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ" Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 160.
11. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ, Η. "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ" ΣΕΛ. 9.
12. ΤΖΑΟΥΧΑΡΙ, ΜΟΧΑΜΑΝΤ, ΛΕΙΛΑ, ΑΛΙ, ΖΑΙΝΤ ΑΧΜΕΤ, "Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ", ΣΕΛ. 269.
13. THE INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR MIGRATION, INTERNATIONAL MIGRATION VOL. XXIII. NO. 2, JUNE 1985 ΣΕΛ. 186.
14. THE INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR MIGRATION, INTERNATIONAL MIGRATION VOL. XXIII. NO. 2, JUNE 1985 ΣΕΛ. 185.
15. ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΟ ΔΕΛΤΙΟ..., ΤΕΥΧΟΣ 29, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1986, ΣΕΛ. 90.
16. THE INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR MIGRATION, INTERNATIONAL MIGRATION VOL. XXIV. NO. 3, SEPTEMBER 1986 ΣΕΛ. 553.
17. THE INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR MIGRATION, INTERNATIONAL MIGRATION VOL. XXIV. NO. 3, SEPTEMBER 1986 ΣΕΛ. 554.
18. ΤΖΑΟΥΧΑΡΙ, ΜΟΧΑΜΑΝΤ, ΛΕΙΛΑ, ΑΛΙ, ΖΑΙΝΤ ΑΧΜΕΤ, "Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ", ΣΕΛ. 77.

19. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ"
Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ 171.
20. THE INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR MIGRATION, INTERNATIONAL
MIGRATION VOL. XXIII. NO. 2, JUNE 1985 ΣΕΛ. 13.
21. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK, ΚΑΙ BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ"
Β' ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ 151.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

1.1 ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ

Στις αρχές του 3.000 π.Χ. μια Αραβική σημιτική φυλή μετανάστευσε και εγκαταστάθηκε στις παραλίες της Παλαιστίνης και στην Ν.Δ. Παλαιστίνη. Αυτοί ονομάστηκαν Χαναανίτες κι αργότερα έδωσαν το όνομά τους στην Παλαιστίνη που ονομάστηκε έτσι γη των Χαναανιτών. Αυτό το όνομα αναφέρεται και στην Π. Διαθήκη και είναι το αρχαιότερο της Παλαιστίνης. Ονομαζόταν δε έτσι η Παλαιστίνη μέχρι το 1200 π.Χ. που φυλές από τη Κρήτη εγκαταστάθηκαν για εμπορικούς λόγους στις παραλίες της Γάζας και τη JAFA . Αργότερα η Παλαιστίνη έγινε γνωστή ως PHILISTINA. Αυτήν την ονομασία αναφέρει στα συγγράμματα του ο Έλληνας ιστορικός Ηρόδοτος. Αυτοί οι έμποροι από τη Κρήτη αναμίχθηκαν με τις ομάδες των Χαναανιτών.

1.2 ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Το 1805 π.Χ. μετανάστευσε ο Αβραάμ και η φυλή του από τη Μεσοποταμία στην Παλαιστίνη. Ο Αβραάμ είχε δύο γιους, τον Ισμαήλ που είναι ο προπάτορας των Αράβων και τον Ισαάκ που γέννησε τον Ιακώβ, ο οποίος ονομάστηκε από το Θεό Ισραήλ και οι απόγονοί τους γιοί του Ισραήλ.

Το 1656 π.Χ. ο Ιακώβ μετανάστευσε στην Αίγυπτο εξαιτίας της ξηρασίας που έπληξε την Παλαιστίνη εκείνην την εποχή. Η εγκατάσταση των Ισραηλιτών στην Αίγυπτο διήρκεσε μέχρι τους διωγμούς που έκανε εναντίον τους ο βασιλέας της Αιγύπτου, Ραμσής ο δεύτερος.

Μετά από αυτό, το 1290 π.Χ. οι Ισραηλίτες με αρχηγό τον Μωϋσή, άρχισαν το ταξίδι προς την Παλαιστίνη. Πριν όμως φθάσουν πέθανε ο Μωϋσής και τη θέση του πήρε ο προφήτης Ησούς του Ναυή. Με τη βοήθεια του νέου τους αρχηγού οι Ισραηλίτες πέρασαν τον Ιορδάνη, πολέμησαν τους Χαναανίτες και κατέκτησαν εδάφη της Παλαιστίνης.

Το 1000 π. Χ. έως το 960 π.Χ. (εποχή του προφήτη Δαβίδ), οι Ισραηλίτες ενώθηκαν και ίδρυσαν το βασίλειο του Ισραήλ, με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ, που ήταν και η παλιά πρωτεύουσα των Χαναανιτών.

Το 332 π.Χ. ο Μ. Αλέξανδρος κυρίευσε την Παλαιστίνη και την προσάρτησε στην Ελληνική αυτοκρατορία. Αργότερα, το 90 π.Χ., η Παλαιστίνη κατακτήθηκε από την Αραβική φυλή Ανμπάτ, που όρισε πρωτεύουσα της την Μπατρά, στην σημερινή Ιορδανία.

Ύστερα, πέρασε στα χέρια των Ρωμαίων που τη διατήρησαν μέχρι τον 1ο αιώνα μ.Χ. Το 135 μ.Χ. οι Εβραίοι επαναστάτησαν εναντίον των Ρωμαίων. Μετά από αυτό, ο αυτοκράτορας Αδριανός επετέθηκε στην Ιερουσαλήμ και την κατάστρεψε.

Όταν αργότερα ο αυτοκράτορας ήταν ο Ιουστινιανός, σε ένα συνέδριο που πραγματοποιήθηκε το 546 μ.Χ. στην Αγία Σοφία της Κωνσταντινούπολης, απαγορεύτηκε η είσοδος των Εβραίων στην Παλαιστίνη.

Μέχρι την εποχή της Ισλαμικής αυτοκρατορίας, διατηρήθηκε η ίδια κατάσταση. Έτσι οι Εβραίοι διασκορπίστηκαν στον κόσμο μετά την καταστροφή τους κράτους τους στην Παλαιστίνη.

Μετά από την επίθεση του Ναβουχοδονόσορα οι Εβραίοι δε ξαναδημιούργησαν κράτος. Ζούσαν σε θρησκευτικές ομάδες μέχρι που έχασαν εντελώς τη σχέση τους με την Παλαιστίνη σε ορισμένες φάσεις της ιστορίας, ιδιαίτερα δε την εποχή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Αυτό συνέβη επειδή οι Εβραίοι, εξαιτίας του εμπορίου, αναμίχθηκαν με άλλους λαούς. Την Εβραϊκή εξάλλου θρησκεία ασπάστηκαν και φυλές από την περιοχή του Καυκάσου, του Ταπαριστάν και του Κασουίν. Μία απ'αυτές, ήταν οι Χάζαρ, που ονομάστηκαν και Εσκενάζι Εβραίοι. Ύστερα διασκορπίστηκαν στη Ρωσία και την Κεντρική Ευρώπη.

Έτσι εξαιτίας της διασποράς των Εβραίων, πολλά μεμονωμένα άτομα γνώρισαν και ακολούθησαν την Εβραϊκή θρησκεία.

Οι Εβραίοι έμειναν μακριά από την Παλαιστίνη μέχρι το 636 μ.Χ. που οι Μουσουλμάνοι την κατέλαβαν από τους Ρωμαίους.

Οι Παλαιστίνιοι Εβραίοι, όπως και όλες οι άλλες θρησκευτικές ομάδες, έμειναν υπό Ισλαμική κατοχή, τηρώντας όλα τα δικαιώματα της θρησκείας τους, αλλά και όλες τις υποχρεώσεις τους προς το κράτος.

1.2.1 Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η αναφορά στην κατάσταση των Εβραίων στην Ευρώπη τη μεσαιωνική εποχή είναι απαραίτητη για την ανίχνευση των ριζών του Εβραϊκού ζητήματος που ώθησε στη δημιουργία του Σιωνιστικού κινήματος. Το ίδιο σημαντική εξάλλου είναι και η προηγούμενη ιστορική αναδρομή που μας προσφέρει την ετυμολογία των ιστορικών ονομασιών.

Εξαιτίας της ενασχόλησης των Εβραίων με το εμπόριο, που απαιτεί συνεχή μετακίνηση από τόπο σε τόπο, και του προσηλυτισμού πολλών Ευρωπαίων στην Εβραϊκή θρησκεία, μπόρεσαν οι Εβραίοι να επεκτείνουν τις δραστηριότητες τους,

να αυξήσουν τον πληθυσμό τους στην Ευρώπη και να αναλάβουν με τον καιρό σημαντικές θέσεις στην κοινωνική ζωή.

Τα παραπάνω οφείλονται κυρίως στο γεγονός ότι οι Εβραίοι ασχολούνται αποκλειστικά με το εμπόριο τη στιγμή που η φεουδαρχία απλώνονταν στις Ευρωπαϊκές κοινωνίες, και οι ασχολίες των Ευρωπαίων περιορίζονταν στις αγροτικές, ενώ την εξουσία την ασκούσε ο κλήρος. Αυτές οι συνθήκες επέτρεψαν στους Εβραίους να ελέγχουν την οικονομική κατάσταση, ιδιαίτερα το χρηματοδοτικό σύστημα (με την παλιά του μορφή).

Έτσι δάνειζαν με μεγάλο βέβαια τόκο την εκκλησία, τους απλούς πολίτες, ακόμη και βασιλείς. Γνωστά είναι τα δάνεια των Εβραίων στους βασιλείς της Αγγλίας. Η νομισματική αυτή δύναμη των Εβραίων αυξήθηκε, όταν η εκκλησία απαγόρευσε στους Χριστιανούς να δανείζουν με υψηλό τόκο.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, οι Εβραίοι καθιερώθηκαν ως τοκογλύφοι και έμποροι. (1) "Ιδρύθηκαν λοιπόν πολυάριθμα εμπορικά κέντρα για τους Εβραίους στη Σικελία, Κύπρο, Κόρινθο, Θεσσαλονίκη, Λιβύη, Τυνησία, Σμύρνη, Αντιόχεια, Πάρθια, Αθήνα, Ισπανία, Βρετανία".

Στη δυτική όμως Ευρώπη δεν άργησε να μετατραπεί η απλή (αγροτική) οικονομία σε εμπορευματική, ανταλλακτική. (2) "Εμφανίστηκαν εξάλλου και οι πρώτες τραπεζικές εταιρείες και τα χρηματιστήρια που ίδρυσαν οι ίδιοι οι Δυτικοευρωπαίοι". Μετά τις σταυροφορίες αναπτύχθηκε και το διεθνές εμπόριο, μεταφέροντας αγαθά από την αγορά της Ανατολής στη Δύση. (3) "Ακόμη και η εκκλησία συνέβαλε έμμεσα στην ανάπτυξη του εμπορίου όταν ο Πατριάρχης Σέργιος δάνεισε με τόκο στο Βυζαντινό αυτοκράτορα Ηράκλειτο την εκκλησιαστική περιουσία για τη χρηματοδότηση του πολέμου για την κατάκτηση της Ιερουσαλήμ".

Ο δανεισμός με τόκο καθιερώθηκε την εποχή που οι Ευρωπαίοι δεν ασχολούνταν με καμία χρηματιστική δραστηριότητα. Καταργήθηκε αργότερα, όταν άρχισαν να εμφανίζονται σταδιακά χρηματιστικές εταιρείες, που ιδρύθηκαν από άτομα, οικογένειες και Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις. Οι δημιουργοί των χρηματιστικών αυτών εταιρειών απετέλεσαν μια καινούρια χριστιανική μεσαία τάξη.

Με τον καιρό, δημιουργήθηκε κάποια εκθρόνηση που κατέληξε σε διαμάχη ανάμεσα στη μεσαία τάξη και την εκκλησία αφ' ενός, και τους Εβραίους αφετέρου που ήταν και οι παραδοσιακοί, μπορούμε να πούμε, ανταγωνιστές, αφού μέχρι πρόσφατα κατείχαν το μονοπώλιο στο δανεισμό με τόκο.

Σύμφωνα με τη διεθνολόγο Αμίν Μπαντιά, η μεσαία τάξη την εποχή του διαφωτισμού συνέβαλε θετικά στην ανάπτυξη της οικονομίας, αφού οδήγησε τους

Ευρωπαίους σε μια νέα οικονομική πραγματικότητα που συνοδεύονταν όμως από μια σκληρή και αμείλικτη στάση εναντίον των Εβραίων που ήταν οι υποστηρικτές του παλαιού οικονομικού συστήματος.

Αυτά συνέβαιναν στο εσωτερικό. Στον εξωτερικό τώρα χώρο, τον 16ο αιώνα, άρχισε η αποικιακή πολιτική με πρωταγωνιστές τις χώρες που είχαν αναπτύξει το εμπόριο και που σκόπευαν στον έλεγχο των εμπορικών κέντρων σε όλο τον κόσμο για να επεκτείνουν τις επενδύσεις τους. (4) "Π.χ. το εργοστάσιο WELSERS το 1505 χρηματοδότησε την Πορτογαλική αποστολή με προορισμό την Ανατολική Ινδία και το 1527 την αποστολή για τη Βενεζουέλα. Το εργοστάσιο αυτό είχε εμπορικές σχέσεις με τη Λισαβώνα, με την Αμβέρσα και τη νότια Γερμανία, ενώ είχε μετοχές των ορυχείων χαλκού και ασημιού και των επιχειρήσεων πετρελαίου στην Ουγγαρία."

Είναι φανερό ότι η δυτική Ευρώπη το 14ο και 16ο αιώνα βρίσκονταν σε ένα μεταβατικό στάδιο εξαιτίας της ραγδαίας επιστημονικής και τεχνολογικής ανάπτυξης και των γεωγραφικών ανακαλύψεων που οδήγησαν σε μια καινούρια οικονομική κατάσταση. Ασφαλώς, πριν η Ευρώπη φτάσει σε αυτό το στάδιο συνταράχθηκε από έντονες εσωτερικές συγκρούσεις. Αρκεί μόνο να αναφέρουμε ότι (5) "από το 1054 έως το 1224 σημειώθηκαν 83 εμφύλιοι πόλεμοι που προκάλεσαν σοβαρά ρήγματα στο εσωτερικό, 46 εξωτερικές εισβολές και 64 συγκρούσεις για το θρόνο ανάμεσα σε 293 πρίγκηπες".

Από τις σημαντικότερες ταραχές ήταν αυτή στο Κίεβο, όπου το αγανακτισμένο πλήθος, αφού πρώτα επιτέθηκε στα σπίτια των επιχειρηματιών και των τοκογλύφων, κατέλαβε πολλές κυβερνητικές υπηρεσίες και διεκδίκησε ακόμη και την εξουσία. Το 1202 οι δουλοπάροικοι σε περισσότερες από 10 Ισπανικές και Βελγικές πόλεις ξεσηκώθηκαν εναντίον των φεουδαρχών και του κλήρου, γεγονός που συνοδευόταν από παράλληλες προσπάθειες για την ανεξαρτησία των πόλεων αυτών. Είναι φυσικό ότι όλα αυτά δημιουργούσαν προβλήματα τόσο στους ίδιους τους δυτικοευρωπαίους όσο και στους Εβραίους της Δ. Ευρώπης.

Το νέο αυτό πρόβλημα για τους Ευρωπαίους ήρθε να προστεθεί στην ήδη υπάρχουσα εκθρόνηση της μεσαιάς τάξης γι'αυτούς. Τους αντιμετώπιζαν ως ανταγωνιστές και υποστηρικτές του παλιού οικονομικού συστήματος και έτσι δημιουργήθηκε το μίσος του λαού εναντίον των Εβραίων, στιγματίζοντας τους ως τοκογλύφους, εκμεταλλευτές και αλλόθρησκους.

Αυτή η τακτική της μεσαιάς τάξης συντέλεσε στο διωγμό των Εβραίων από τη Βρετανία την περίοδο της βασιλείας του Κανιούτ (το 1020), την εποχή που βασίλευε ο Ριχάρδος (το 1189) και την εποχή του Εδουάρδου του Α'.

Στη Γαλλία οι Εβραίοι υπέστησαν διωγμούς από το 1306 έως το 1308 μετά από απόφαση της Γαλλικής κυβέρνησης.

Στη Γερμανία το 1347 και το 1351 έγιναν εκστρατείες δίωξης εναντίον των Εβραίων. Στην Ισπανία οι Εβραίοι δε γνώρισαν καλύτερη μεταχείριση, αφού και εκεί διώχτηκαν την περίοδο της βασιλείας του Φερδινάνδου και της Ισαβέλλας (το 1492).

Από εδώ αρχίζει η πρώτη φάση του Εβραϊκού ζητήματος που έθεσε τα θεμέλια για την εμφάνιση του Σιωνιστικού κινήματος. Οι Ισπανοί Εβραίοι έμειναν γνωστοί στην ιστορία και ως Σεφαρντίμ, ονομασία που προέρχεται από τη λέξη Σαφαράτ που στα Εβραϊκά ήταν η παλιά ονομασία της Ισπανίας. Μερικές φορές αποκαλούνταν και Εβραίοι της ανατολής. Από την άλλη πλευρά, οι Εβραίοι της Αυστρίας και της Γερμανίας έγιναν γνωστοί ως Εβραίοι της δύσης ή αλλιώς Εσκενάζι, όνομα που κι αυτό προκύπτει από την παλιά Εβραϊκή ονομασία της Γερμανίας (Σικνάζ).

Πολλές Ευρωπαϊκές χώρες επέβαλαν στους Εβραίους το σύστημα του γκέτο που εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στη Βενετία το 1516, όταν το συμβούλιο της πόλης αποφάσισε ότι οι Εβραίοι πρέπει να ζούν σε μια κλειστή συνοικία. Το γκέτο διαδόθηκε γρήγορα σε όλη την Ευρώπη και πρόσθεσε καινούρια προβλήματα και νέους περιορισμούς στους Εβραίους, όπως έγινε στη Φραγκφούρτη το 1616, όπου οι τελευταίοι αναγκάστηκαν να ζήσουν σε μια κλειστή οργανωμένη ενδοομάδα, και στη Βιέννη το 1624, όπου οι ίδιοι οι Εβραίοι ζήτησαν από την κυβέρνηση να εφαρμοστεί το σύστημα του γκέτο γι'αυτούς.

Την πιο αυστηρή μεταχείριση όμως υπέστησαν οι Εβραίοι στην Ισπανία και την Πορτογαλία από την Ιερά Εξέταση, που καταδίωκε με μανία τους Εβραίους και τους Μουσουλμάνους εξαιτίας του θρησκευτικού φανατισμού που εκείνην την εποχή ήταν πολύ έντονος στην Ισπανία. Οι διωγμοί αυτοί των Εβραίων σταμάτησαν πολύ αργότερα, το 1820.

Μετά από αυτό, κατόρθωσε η μεσαία τάξη να φθάσει στην κορυφή της οικονομικής πυραμίδας ανοίγοντας το δρόμο σε νέες οικονομικοκοινωνικές σχέσεις που εναρμονίζονταν με την καινούρια οικονομική κατάσταση που επικράτησε στην Ευρώπη, ιδιαίτερα μετά την παρακμή και την αποδυνάμωση του φεουδαρχικού συστήματος.

Το 1571 το Αγγλικό κοινοβούλιο εξέδωσε μια απόφαση σύμφωνα με την οποία νομιμοποιήθηκε ο δανεισμός με μεγάλο τόκο. Επίσης οι Ευρωπαϊκές χώρες για να ωφεληθούν από το Εβραϊκό κεφάλαιο και την Εβραϊκή πείρα στην οικονομία

τους επέτρεψαν να επεκτείνουν τις επαγγελματικές τους δραστηριότητες και έξω από το γκέτο όπως έκανε, το 1871 ο Βίσμαρκ στην Αυστρία.

Η μεγάλη αλλαγή όμως έγινε το 1789 με τη Γαλλική επανάσταση, που άνοιξε το δρόμο για την ελεύθερη οικονομική δραστηριότητα, την κοινωνική και πολιτική ισότητα, την ανεξιθρησκεία και γενικότερα τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Μετά από αυτό οι Εβραίοι κεφαλαιούχοι έγιναν συνέταιροι της Ευρωπαϊκής μεσαίας τάξης όπως οι Εβραϊκές οικογένειες Spires, Sheilingman και Openhaimer, (6) "π.χ. η οικογένεια Ρότσιλντ συνέβαλε στον εξοπλισμό των στρατευμάτων του Ουέλιγκτον στον πόλεμο του τελευταίου με τον Ναπολέοντα. Το γεγονός αυτό καθιέρωσε την οικογένεια Ρότσιλντ ως μια από τις μεγαλύτερες στην εξωτερική χρηματοδότηση. Ένα μέλος της εξάλλου, ο Lionel, που ήταν και ο πρώτος Εβραίος βουλευτής στην Αγγλική βουλή, το 1847, πρόσφερε οικονομική βοήθεια στο Ντισραέλι, προκειμένου να αγοράσει την πλειοψηφία των μετοχών της διώρυγας του Σουέζ. Ο Τζαίημς Ρότσιλντ εξάλλου το 1848 χρηματοδότησε την κατασκευή των σιδηροδρομικών γραμμών για τη Β. Αγγλία καθώς και την κατασκευή της σιδηροδρομικής γραμμής Παρισιού - Σαν Ζερμαίν. Επίσης είχε την ιδιοκτησία των σιδηροδρομικών γραμμών της Βιέννης και του Παρισιού".

Μετά τη Γαλλική επανάσταση και κατά τη διάρκεια της οικονομικής ευημερίας στην Ευρώπη, δημιουργήθηκε μια κίνηση που την κατεύθυναν ορισμένες Εβραϊκές οικογένειες (7) "όπως η οικογένεια του Μούσα Μέντελσον (1729 - 1788), που σκοπό της είχε την ένταξη των Εβραίων στην Ευρωπαϊκή κοινωνία με μόνο όρο από μέρους τους την απόρριψη του θρησκευτικού τους δόγματος, πράγμα που σε διάστημα 30 ετών έκανε τους μισούς Εβραίους Χριστιανούς."

Ύστερα από αυτά τα γεγονότα, εύκολα τίθεται το ερώτημα:

"Πως εμφανίστηκε η ιδέα της δημιουργίας ενός Εβραϊκού εθνικού κράτους, τη στιγμή που οι Εβραίοι της Δ. Ευρώπης βρίσκονταν στη φάση της ένταξης και ενσωμάτωσης τους στην Ευρωπαϊκή κοινωνία".

1.2.2 ΟΙ ΠΡΩΪΜΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Είναι γεγονός ότι σημειώθηκαν πρώιμες προσπάθειες, που σκοπό τους είχαν τη δημιουργία Εβραϊκού κράτους. Οι προσπάθειες όμως αυτές εξυπηρετούσαν τους αποικιακούς στόχους ορισμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Για παράδειγμα η Ολλανδία το 1652 προσπάθησε μέσω μιας Ινδο - ολλανδικής εταιρείας να εγκαταστήσει τους Εβραίους στο νησί Κορασάου. Οι ενέργειες της όμως απέτυχαν.

Το 1654 εξάλλου η Αγγλία και η Γαλλία επιχείρησαν να ιδρύσουν κράτος για τους Εβραίους στο Σουρινάμ και το Καϊάν αντίστοιχα.

Το 1799 ο Ναπολέων Βοναπάρτης προσπάθησε να εγκαταστήσει τους Εβραίους στην Παλαιστίνη για δύο λόγους:

- α) για να χρηματοδοτήσουν τη στρατιωτική του αποστολή στην ανατολή και
- β) για να αποκτήσει την υποστήριξη των Εβραίων της ανατολής, πράγμα που τελικά δεν κατόρθωσε.

Το 1860 ο γραμματέας του Ναπολέοντα του Α' (Ernest Leherhne) έκδωσε ένα βιβλίο με τίτλο: "Το καινούριο Ανατολικό Ζήτημα για την εγκατάσταση των Εβραίων".

Ο Βίσμαρκ εξάλλου σκέφτηκε να εγκαταστήσει τους Εβραίους σε μια περιοχή κατά μήκος της γραμμής Βερολίνου - Βαγδάτης. Εκφράστηκαν πολλές προτάσεις για τη δημιουργία Εβραϊκού κράτους στο Αρκάνσας, στο Αραράτ, στην Αγκόλα, Αυστραλία, Αργκόν, Μεγάλη Ισλανδία, Λιβύη, Μεξικό και Καναδά.

Οι Ιάπωνες, το 1933, πρότειναν την εγκατάσταση των Εβραίων στη Μαντσουρία για να δημιουργηθεί έτσι ένα φράγμα ανάμεσα στα δύο αντιμαχόμενα κράτη, Ιαπωνία και Κίνα (Buffer state).

Συνολικά οι προτάσεις για την ίδρυση Εβραϊκού κράτους έφθασαν στις 32, συμπεριλαμβανόμενης και της πρότασης για την Παλαιστίνη, που την προτιμούσαν οι Εβραίοι της Δύσης, ενώ οι Εβραίοι της Ανατολής δέχονταν να εγκατασταθούν οπουδήποτε οι συνθήκες ήταν αντικειμενικά ευνοϊκές για να δημιουργήσουν κράτος.

Οι προτάσεις όμως αυτές απέτυχαν. Έτσι το 1908 άρχισαν οι Εβραίοι της Αν. Ευρώπης να μεταναστεύουν στην Παλαιστίνη. Τη μετανάστευση και την εγκατάσταση των Εβραίων στην Παλαιστίνη διευκόλυναν πολλοί παράγοντες, αφού ήταν μια κίνηση που ήταν σύμφωνη με τα συμφέροντα των αποικιακών κρατών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο αποικιακός ανταγωνισμός των Ευρωπαϊκών κρατών έφθασε σε αποκορύφωση ιδιαίτερα τη χρονική περίοδο (8) "από το 1800 έως το 1875, όπου οι αποικίες αυξάνονταν κατά 200.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα ετησίως. Έτσι τα αποικιακά εδάφη που κάλυπταν το 35% της πριν το 1800 κατέλαβαν το 67% αυτής" αφού οι Ευρωπαϊκές χώρες έθεσαν σε εφαρμογή τα επεκτατικά τους σχέδια. Μέσα στα πλαίσια της επεκτατικής πολιτικής των Ευρωπαϊκών κρατών ήταν η ιδέα της ίδρυσης Εβραϊκού κράτους που ήταν σύμφωνη με τα συμφέροντά τους.

Η καθυστέρηση της ίδρυσης Εβραϊκού κράτους οφείλονταν στη δυσπιστία των ίδιων των Εβραίων για την πραγματοποίηση της ιδέας αυτής, διότι οι κύριοι

υποστηρικτές της (Πάλμερστον, Μέτφορντ, Γκόλερ, Τσώρτσιλ, Ναπολέοντας), ήταν όλοι υπέρ μιας επεκτατικής πολιτικής και διότι οι Εβραίοι είχαν ενταχθεί ομαλά στην Ευρωπαϊκή κοινότητα και είχαν αποκτήσει Ευρωπαϊκή συνείδηση, ενώ το μόνο πράγμα που τους διαφοροποιούσε από τους Ευρωπαίους ήταν η θρησκεία τους. Έτσι εξελίχθηκε η κατάσταση στη Δυτική Ευρώπη.

Στην ανατολική Ευρώπη από την άλλη πλευρά, οι Εβραίοι ζούσαν μια ήσυχη και ήρεμη ζωή, ασκώντας τα φυσικά τους δικαιώματα σαν γνήσιοι πολίτες και μάλιστα μερικοί από αυτούς ανέλαβαν και το βασιλικό αξίωμα, π.χ. στη Ρωσία και τη Πολωνία το 16ο και 19ο αιώνα αντίστοιχα. Πολλοί εξ'άλλου Εβραίοι χρηματιστές έλεγχαν την οικονομική ζωή της χώρας στην οποία διέμεναν, ενώ την εποχή της φεουδαρχίας είχαν οργανώσει και δικά τους συμβούλια που διαχειρίζονταν τις υποθέσεις τους.

Η αρχή της παρακμής του φεουδαρχικού συστήματος στην Α. Ευρώπη έχει τις ρίζες της:

- α) στη φυσική ανάπτυξη της οικονομίας και
- β) στην επίδραση που δέχτηκε από τη Δ. Ευρώπη στην οικονομική και κοινωνική ζωή.

Μετά από αυτό, ήταν φυσικό να χάσουν οι Εβραίοι την εμπορική δύναμη που είχαν την περίοδο της φεουδαρχίας. Και ταυτόχρονα, κατά τη διάρκεια του 12ου και 15ου αιώνα είχαν να αντιμετωπίσουν και τις διώξεις που έγιναν εναντίον τους στη Δ. Ευρώπη. Οι Εβραίοι της Δ. Ευρώπης, προκειμένου να αποφύγουν τους διωγμούς, άρχισαν να μεταναστεύουν στην Α. Ευρώπη, και συνέχισαν να ασχολούνται με το εμπόριο προσφέροντας έτσι υπηρεσίες στους φεουδάρχες της Ρωσίας, της Πολωνίας και της Τουρκίας.

Όταν άρχισε η βιομηχανική επανάσταση στην Τσαρική Ρωσία, η αντίθεση ανάμεσα στον προβιομηχανικό φεουδαρχικό τρόπο ζωής και το σύγχρονο βιομηχανικό καπιταλιστικό ήταν μεγάλη, γεγονός που οδήγησε σε έντονες κοινωνικές αντιδράσεις στη Ρωσία, όμοιες με εκείνες που συνέβησαν στις επαρχίες της Δ. Ευρώπης.

Οι Εβραίοι στην Τσαρική Ρωσία είχαν δημιουργήσει συντεχνίες, δηλ. επαγγελματικές οργανώσεις ατόμων που εξασκούσαν την ίδια τέχνη και ήταν συνήθως έμποροι, τοκογλύφοι, χρηματιστές και μικροπωλητές. Οι Εβραίοι δηλαδή, ήταν μια μεταπρατική τάξη που συνεργάζονταν στενά και ήταν άρρηκτα δεμένη με τη φεουδαρχική αριστοκρατία. Ήταν ενδεχόμενο λοιπόν, με την παρακμή του φεουδαρχικού συστήματος να παύσουν οι Εβραίοι να διαδραματίζουν το γνωστό

τους ρόλο στην οικονομία, αφού αντικαταστάθηκαν από τις χρηματιστικές εταιρείες (τράπεζες) του καινούριου συστήματος.

Έτσι οι κυβερνήσεις των κρατών άρχισαν να τους διώχνουν άμεσα ή να τους ωθούν στη μετανάστευση, γεγονός που ανάγκασε τους Εβραίους να μετοικήσουν στη Δ. Ευρώπη, την Αμερική και την Παλαιστίνη.

Αυτή ήταν η αρχή του αντισημιτισμού που υποκίνησε την εκθρόνηση των λαών για τους Εβραίους. (9) "Ο όρος αντισημιτισμός πρωτοχρησιμοποιήθηκε στο βιβλίο του Mayer ' Ο σημιτισμός ', στο οποίο ο συγγραφέας κατηγορεί τους Καθολικούς για το δυαδικό τους δόγμα".

Το 1881, στο Βερολίνο δημιουργήθηκε ένα κίνημα αντισημιτιστών, που είχε τις βαθύτερες αιτίες του στην έξοδο των Εβραίων από το γκέτο και στην πίεση που ασκούσαν οι τελευταίοι στη μεσαία τάξη.

Οι Εβραίοι λοιπόν, από τη στιγμή που έπαψαν να δρουν στα πλαίσια μιας κλειστής κοινωνίας (γκέτο) και με την ένταξή τους στην τάξη των αστών, είχαν να αντιμετωπίσουν διττό πρόβλημα στις εξωτερικές και στις εσωτερικές τους σχέσεις, όπως επιβεβαιώνει ο Χέρτζελ στο βιβλίο του "Το Εβραϊκό Κράτος".

Οι οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις στις Ευρωπαϊκές κοινωνίες αντανάκλαθηκαν υπό τη μορφή εσωτερικών διαμαχών, όπως η καταπίεση των Εβραίων, όπως οι σφαγές στη δυτική Ευρώπη τον 16ο αιώνα και στην ανατολική τον 18ο αιώνα και όπως επίσης της υπόθεσης (Dreyfus Affair) στη Γαλλία το 1894.

Αυτά τα γεγονότα προκάλεσαν τις αντιδράσεις των Εβραίων, πράγμα που οδήγησε στη μετανάστευσή τους από τη δυτική Ευρώπη στην ανατολική τον 16ο αιώνα και στη μετανάστευσή τους από την ανατολική στη δυτική Ευρώπη, την Αμερική και την Παλαιστίνη τον 18ο και 19ο αιώνα.

Οι Εβραίοι τον 18ο αιώνα άρχισαν να δημιουργούν οργανώσεις στη Τσαρική Ρωσία και στην Ευρώπη προκειμένου να οργανώσουν τη μετανάστευση. Αυτές οι οργανώσεις όμως εξελίχθηκαν σε οργανώσεις με συγκεκριμένους πολιτικούς στόχους όπως η οργάνωση "Καντίμα" στο πανεπιστήμιο της Βιέννης, "η νεολαία του Ισραήλ" στο Βερολίνο, η λέσχη "Σιών", η οργάνωση "η αγάπη της Σιών" στη Ρωσία και το κίνημα "BILU" το οποίο εμφανίστηκε το 1882 ανάμεσα στους Εβραίους φοιτητές στο πανεπιστήμιο του Χάρκωφ. Γενικά, αυτές οι οργανώσεις ενέργησαν για να εξασφαλίσουν τη μετανάστευση, τη δημιουργία του εθνικού αισθήματος και την ιδέα της αποίκησης της Παλαιστίνης.

(10) Από τους σημαντικότερους παράγοντες που οδήγησαν στην εμφάνιση της "εθνικής ιδέας" μεταξύ των Εβραίων ήταν:

- α) Η αποκρουστικότητα της "εθνικής ιδέας" στην Ευρώπη.

- β) Η εμφάνιση πολλών εθνών - κρατών στην Ευρώπη.
- γ) Η επέκταση και η αύξηση της επιρροής της Ευρωπαϊκής αποικίας.
- δ) Η εμφάνιση του αντισημιτισμού και οι δραστηριότητες του.

Αυτές οι εξελίξεις και τα γεγονότα συσσωρευμένα οδήγησαν τους Εβραίους στην αναζήτηση λύσης για την καταπίεση που υπέστησαν στην ανατολική Ευρώπη τον 18ο αιώνα διά της δημιουργίας πολιτικών οργανώσεων και οργανισμών, διότι, καθώς αναφέραμε προηγουμένως, η δυτική Ευρώπη περιόρισε την ανερχόμενη σε αριθμό μετανάστευση εκ της Ρωσίας διά νόμων όπως ο νόμος των ξένων που συζητήθηκε το 1905 στη βουλή προκειμένου να περιορίσει την είσοδο των Εβραίων στη Βρετανία. Ταυτόχρονα όμως αποτέλεσε πολύ δραστήριο όργανο στη διατύπωση "της υπόσχεσης του Μπάλφουρ" του Τσαμπερλίν, την οποία και αναλύουμε λεπτομερώς στο τρίτο κεφάλαιο και το νόμο Quota που τον αντέγραψαν οι Η.Π.Α. (βλ. σελ 2, παρ. 2)

Πολλοί από τους Εβραίους ηγέτες αρνιούνταν να απευθύνουν την πρόσκληση προς τους Εβραίους να ενωθούν με τις κοινωνίες τους με επικεφαλής τον Θεόδωρο Χέρτζελ και παρουσίασαν πως η καταπίεση των Εβραίων δεν είναι παρά η σύγκρουση υπέρ ή κατά της δημοκρατίας όπως η υπόθεση Dreyfus.

Εκείνην την εποχή οι Εβραίοι ηγέτες εξέδωσαν βιβλία όπου ανέλυαν αυτό το πρόβλημα. Το πιο σημαντικό από αυτά "το βιβλίο του Εβραϊκού κράτους" το έγραψε ο Θεόδωρος Χέρτζελ ο οποίος ήταν Αυστριακός Εβραίος δημοσιογράφος και καλούσε να βρεθεί λύση για το Εβραϊκό πρόβλημα, διά της δημιουργίας κράτους, για να τους ενώσει.

2. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Πολλοί από τους Εβραίους ηγέτες έκαναν έκκληση να συγκροτηθεί Σιωνιστικό συνέδριο. Ο πρώτος που έκαναν έκκληση για το συνέδριο ήταν η οργάνωση Καντίμα (Εμπρός) των Αυστριακών Εβραίων φοιτητών στη Βιέννη υπό την καθοδήγηση του Δρ. Νατάν Μπιερίν Μπάουμ (1864 - 1937) ο οποίος ήταν ο πρώτος που χρησιμοποίησε τη λέξη "Σιωνισμός" προερχόμενη σα λέξη από το όρος Σιών στα Ιεροσόλυμα, για να χαρακτηρίσει το κίνημα που έχει σκοπό τον αποικισμό των Εβραίων στην Παλαιστίνη, παρότι εγκατέλειψε ο ίδιος το Σιωνιστικό κίνημα στο τέλος της ζωής του. Ο ίδιος όμως επικοινωνήσε με τον Χέρτζελ μετά την έκδοση του βιβλίου του. Έγιναν προπαρασκευαστικές συναντήσεις για το συνέδριο με ηγέτες Εβραίους και μη, όπου συζητήσαν το όλο επιχείρημα.

Το Σιωνιστικό συνέδριο έγινε στη Βασιλεία (11) "29 Αυγούστου - 31 Αυγούστου 1897 με 197 αντιπροσώπους που αντιπροσώπευαν 117 οργανώσεις διαφορετικές, εκ των οποίων οι 70 από τη Ρωσία, ήλθαν επίσης αντιπρόσωποι από την Αλγερία και τις Σκανδιναβικές χώρες", όπου εκλέχθηκε ο Θεόδωρος Χέρτζελ πρόεδρος του συνεδρίου.

Από τα επιτεύγματα του συνεδρίου ήταν η απόφαση της δημιουργίας του Σιωνιστικού κινήματος ως πολιτική αρχή που φροντίζει τα συμφέροντα των Εβραίων. Αργότερα διεκδίκησε την αντιπροσώπευση των Εβραίων της υφηγίου στα συνέδρια και τις διεθνείς συναντήσεις. Επίσης πήρε στα χέρια του το ζήτημα της δημιουργίας Εβραϊκού κράτους που θα συγκεντρώνει τους Εβραίους του κόσμου. Το κίνημα θεωρούσε αυτό ως ιδανική λύση για το Εβραϊκό πρόβλημα στον κόσμο.

Η ημερομηνία της σύγκλισης του συνεδρίου θεωρήθηκε ιστορικώς η ημερομηνία ίδρυσης του Σιωνιστικού κινήματος και εθεωρήθει αυτό το συνέδριο ως το 1ο συνέδριο του Σιωνιστικού κινήματος. Ακολούθησαν κατόπιν τα επόμενα συνέδρια και ο Χέρτζελ θεωρήθηκε ως ιδρυτής και ηγέτης του Σιωνιστικού κινήματος.

Το συνέδριο πήρε μια σειρά αποφάσεων για να υλοποιήσει το Σιωνιστικό στόχο στη δημιουργία εθνικού χώρου δηλαδή: (12)

1. Να προχωρήσει η αποικιοκρατία της Παλαιστίνης με αγροτικούς εργάτες.
2. Να οργανωθούν οι Εβραίοι διεθνώς και να συνδεθούν με τοπικές και διεθνείς οργανώσεις, ανάλογα με τη νομοθεσία της κάθε χώρας.
3. Η ανάπτυξη της Εβραϊκής ταυτότητας και η ισχυροποίησή της.
4. Να ληφθούν όλα τα απαραίτητα μέτρα για να πετύχει ο στόχος του Σιωνισμού.

Ο Σιωνισμός έχει τρία κεντρικά όργανα για να εκπληρώσει τους στόχους του:

1. Τη διεθνή Σιωνιστική οργάνωση.
2. Την Εβραϊκή αντιπροσωπεία.
3. Το διεθνές Εβραϊκό συνέδριο (World Jewish Congress).

Το Σιωνιστικό κίνημα πρόβαλε ορισμένα επιχειρήματα για να αποδείξει τη νομιμότητα του στόχου του και για να πείσει τη διεθνή κοινή γνώμη. Περιληπτικά αυτά τα επιχειρήματα ήταν:

1. Η θρησκευτική πλευρά: Το Σιωνιστικό κίνημα θεώρησε πως ότι περιείχε η Αγία Γραφή ως θεϊκή υπόσχεση δηλαδή η Παλαιστίνη ή μάλλον η γεωγραφική περιοχή από τον Ευφράτη μέχρι το Νείλο είναι η γη των Ισραηλιτών, δίνοντας έτσι

το δικαίωμα στο Σιωνιστικό κίνημα να το εκμεταλλευθεί για να προκαλέσει τη μετανάστευση των Εβραίων στην Παλαιστίνη, εκμεταλλεόμενο έτσι τα αισθήματα των θρησκευόμενων Εβραίων.

2. Η ιστορική πλευρά: Εδώ στηρίχτηκε στο λεγόμενο ιστορικό δικαίωμα για τη δημιουργία Εβραϊκού βασιλείου σε ορισμένα μέρη στην Παλαιστίνη προ 36 αιώνων παρά τη μακρόχρονη απουσία τους και παρ' ότι δεν ήταν αυτοί οι πρώτοι που κατοίκησαν την Παλαιστίνη. (13) "Οι τελευταίες ανθρωπολογικές μελέτες απέδειξαν πως οι σημερινοί Εβραίοι προέρχονται από διάφορες φυλές όπως από Αρίους, κίτρινους, νέγρους και δεν έχουν σχέση με τις σημιτικές φυλές". Στηριγμένοι στο ιστορικό δικαίωμα προσπάθησε το Σιωνιστικό κίνημα να πετύχει συμφωνία με την Οθωμανική αυτοκρατορία, βασιζόμενοι στην αρχή των δικαιωμάτων και όχι στο δικαίωμα της Σιωνιστικής αποικίας της Παλαιστίνης.

3. Η νομική πλευρά ή η "αναγόρευση (charter): Εδώ το Σιωνιστικό κίνημα αυτοαναγορεύθηκε εκπρόσωπος των Εβραίων παρ'ότι αντιπροσώπευε ένα μικρό μέρος. Επίσης επιχείρησε να πετύχει νομική υποστήριξη που να του δώσει τη νομιμότητα της αποικιοκρατίας στην Παλαιστίνη. Για το σκοπό αυτό προσπάθησε να πάρει νομική παραδοχή από το σουλτάνο για την Παλαιστίνη.

Αυτό επιτεύχθηκε μετά τη διάλυση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας τη μεταβίβαση της Παλαιστίνης στην Βρετανική κυριαρχία όπου η τελευταία διατύπωσε την υπόσχεση του Μπάλφουρ (Balfour Declaration).

Το Σιωνιστικό κίνημα θεώρησε πως η υπόσχεση ήταν νομική στήριξη που του δίνει το δικαίωμα να αποικήσουν οι Εβραίοι την Παλαιστίνη. Μετέπειτα πήραν περαιτέρω νομιμότητα από την απόφαση των Ηνωμένων Εθνών η οποία βεβαίωσε τη νομιμότητα της Σιωνιστικής παρουσίας στην Παλαιστίνη και αργότερα διά της απόφασης των Ηνωμένων Εθνών για τη διχοτόμηση της Παλαιστίνης το 1947 όπου θα εδημιουργούντο δύο κράτη, ένα Αραβικό και ένα Εβραϊκό. Αυτή η απόφαση αποτέλεσε την πιο ισχυρή από νομική πλευρά.

Πρέπει να σημειωθεί, πως όλες οι πλευρές που έδωσαν στο Σιωνιστικό κίνημα το δικαίωμα της αποίκησης της Παλαιστίνης, δεν είχαν νομικά δικαιώματα εκεί (στην Παλαιστίνη).

4. Η ανθρώπινη πλευρά: Το Σιωνιστικό κίνημα εκμεταλλεύθηκε τη διασπορά μιας θρησκευτικής ομάδας (παρ' ότι καμία θρησκεία δεν είναι συγκεντρωμένη σε μια χώρα), θεωρώντας τη ως εθνική διασπορά για να εκμεταλλευθεί τη κοινή γνώμη, προσθέτοντας ταυτόχρονα την καταπίεση που υπέστησαν είτε στην Τσαρική Ρωσία, είτε στην ναζιστική Γερμανία παρ' ότι την καταπίεση αυτή υπέστησαν και άλλες πολλές ανθρώπινες ομάδες π.χ. Σλάβικοι λαοί που θρήνησαν

εκατομμύρια νεκρούς, ομάδες τσιγγάνων, ηλικιωμένοι, ανάπηροι και άρρωστοι Γερμανοί πολίτες. Το Σιωνιστικό κίνημα με τα μέσα διαφήμισής του πέτυχε την εκμετάλλευση αυτού του ζητήματος.

5. Η δημιουργική πλευρά: Το Σιωνιστικό κίνημα χρησιμοποίησε την Εβραϊκή παρουσία και τις αποικίες στην Παλαιστίνη ως δικαίωμα που του επιτρέπει να εκπροσωπήσει και να αναπτύξει αυτήν την παρουσία.

Ο Βάρμπουργκ λέει (14) *"Το ιστορικό δικαίωμα που έχουμε στην Παλαιστίνη από δύο χιλιάδες χρόνια δεν ισχύει από μόνο του, πράγμα που τονίζουν τα δύο μεγάλα κράτη, αλλά πρέπει να βρούμε μια σύγχρονη φόρμουλα γι' αυτό το δικαίωμα που πρέπει να προστεθεί. Αυτή η φόρμουλα αν δε στηρίζεται στο (de jure) τότε πρέπει να είναι (de facto) ότι η Παλαιστίνη βρίσκεται κάτω από τον οικονομικό μας έλεγχο, και ότι η πρόοδος, που έχει επιτευχθεί ανήκει στη σφαίρα των πρωτοβουλιών μας, της δύναμης των οικονομικών μας μέσων και της δράσης μας".* Αν προστεθούν και οι αποικίες της Εβραϊκής ύπαρξης, το Σιωνιστικό κίνημα χρησιμοποίησε σ' αυτόν τον τομέα το θέμα του προηγούμενου πολιτισμού και ότι είχε το δικαίωμα να αξιοποιεί αυτές τις περιοχές διότι είναι (οι Εβραίοι) προηγμένοι πολιτιστικώς αγνοώντας τα δικαιώματα των κατοίκων της περιοχής, λέγοντας ότι υπάρχει πολιτιστικό κενό (Caltural Vacuum) ετών στην περιοχή και ο αποικισμός θα επιφέρει οφέλη προς τους Άραβες.

6. Η Αραβική αποδοχή: Το Σιωνιστικό κίνημα ήθελε να περάσει προς την κοινή γνώμη το μήνυμα ότι οι Άραβες δέχονται τη Σιωνιστική μετανάστευση και την αποδέχονται και ότι αυτό που συμβαίνει από αντιδράσεις και γεγονότα δεν είναι παρά αντίδραση των φεουδαρχών, και ότι δήθεν το Σιωνιστικό κίνημα ήλθε για να απελευθερώσει τους Άραβες αγρότες από τους φεουδάρχες.

7. (De facto) γεγονότα: Το Σιωνιστικό κίνημα προσπαθούσε συστηματικά να δημιουργεί de facto γεγονότα στην Ευρώπη και την Παλαιστίνη που οδηγούσαν στο τέλος στην εκπλήρωση του σχεδίου. Από τη μια βλέπουμε το Σιωνιστικό κίνημα στη διπλωματική του δραστηριότητα να μην επιχειρεί να σταματήσει την καταπίεση και από την άλλη να αποτελεί η καταπίεση τη δύναμη ώθησης της μετανάστευσης, όπως επίσης προκάλεσε την αποτυχία οποιασδήποτε προσπάθειας να ενωθούν οι Εβραίοι με τους λαούς που ζούσαν, ούτως ώστε να μείνει το πρόβλημα που αναζητεί λύση και σπρώχνοντας τους να μεταναστεύσουν στην Παλαιστίνη για να δημιουργηθεί de facto νέα κατάσταση.

Αυτά τα επιχειρήματα είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και τα χρησιμοποίησε το Σιωνιστικό κίνημα ανάλογα με τις περιστάσεις με σκοπό τον επηρεασμό της κοινής γνώμης και πέτυχε το σκοπό αυτό.

2.1 Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Η σημασία του Σιωνιστικού κινήματος βρίσκεται στο ότι δημιούργησε όλα τα επόμενα στάδια που το ακολούθησαν. Η ανάλυση της Εβραϊκής ζωής στην Ευρώπη και την Παλαιστίνη μετά το 1897 δε μπορεί να γίνει χωρίς την ανάλυση του Σιωνιστικού κινήματος. Περιληπτικά μπορούμε να πούμε πως η σημασία του Σιωνιστικού κινήματος βρίσκεται στα εξής σημεία:

1. Πέτυχε εν απουσία πολιτικής ηγεσίας ανάμεσα στους Εβραίους να θέτει τον εαυτό του ως πολιτική ηγεσία, παρ'ότι δεν πέτυχε να ενώσει την πλειοψηφία τους, π.χ. μέχρι το 1943 μόνο το 5% των Αμερικανοεβραίων ακολούθησαν το Σιωνιστικό κίνημα. Επίσης είχε εναντίον πολλές Εβραϊκές θρησκευτικές δυνάμεις και Εβραίους διανοούμενους στην Ευρώπη. Όμως το Σιωνιστικό κίνημα ήταν το πιο θορυβώδες ως δύναμη και το πιο δημιουργικό. Για τη σημασία του κινήματος λέει ο Χέρτζελ (15) *"είμαστε επί δύο χιλιάδες χρόνια στη διασπορά άνευ ενωμένης πολιτικής ηγεσίας και αυτό το θεωρώ ως το κύριο αίτιο της συμφοράς μας που προκάλεσε μεγαλύτερη ζημιά από ότι η καταπίεσή μας"*.

2. Το Σιωνιστικό κίνημα θεωρούσε την ενσωμάτωση των Εβραίων στις κοινωνίες τους ως απαράδεκτη. Θεωρητικώς καλλιεργούσε, πως το Εβραϊκό πρόβλημα είναι αιώνιο μεταφυσικό πρόβλημα και καρπός του αντισημιτισμού, και όσο υπάρχει Εβραϊκό έθνος υπάρχει αντισημιτισμός και όσο υπάρχει αντισημιτισμός υπάρχει Εβραϊκό έθνος. Ο Χέρτζελ έλεγε (16) *"Ο άνθρωπος έχει να διαλέξει ανάμεσα Σιών και Γαλλίας"* και (17) *"Οι εχθροί μας μας έκαναν ένα λαό είτε το δεχόμασταν είτε όχι, όπως έχει συμβεί επανελλημένως στο παρελθόν"*. Επίσης έλεγε προς τους οπαδούς της ενσωμάτωσης (18) *"Αυτοί που ανέβηκαν πολύ πολιτιστικώς και οικονομικώς έχασαν το αίσθημα της ενότητας με το λαό τους... εμείς ενσωματωνόμαστε για να είμαστε πολιτικώς ασφαλείς για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα"*. Επίσης το Σιωνιστικό κίνημα αρνήθηκε το σχέδιο Ρούσβελτ μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, να εφοδιάσει τους Εβραίους πρόσφυγες με σπίτια στη διασπορά.

3. Το Σιωνιστικό κίνημα ήταν το πρώτο Εβραϊκό πολιτικό κίνημα που έβαλε αποικιοκρατικό πολιτικό πρόγραμμα και προχώρησε στην εφαρμογή του. Αυτό φαίνεται καθαρά από τις αποφάσεις των συνεδρίων του και ειδικά του 1ου συνεδρίου.

4. Το Σιωνιστικό κίνημα ήταν ιμπεριαλιστικό και αυτό φαίνεται από τη φύση του όλου εγχειρήματος που σχεδιάστηκε από το κίνημα και δε διαφέρει από τα κάθε λογής ιμπεριαλιστικά σχέδια και από τις πολιτικές σχέσεις του Σιωνισμού και τη

συμμαχία με τον ιμπεριαλισμό. Ο Μάξ Νοράντο (ηγέτης του Σιωνιστικού κινήματος) λέει "Αν δεν είχε εμφανιστεί το Σιωνιστικό κίνημα θα το δημιουργούσε η Βρετανία". Ενώ ο Χέρτζελ λέει (19) "Οι Άγγλοι ήταν οι πρώτοι που κατανόησαν την ανάγκη της αποικιοκρατίας στο σύγχρονο κόσμο, γι' αυτό η Αγγλική σημαία κυματίζει σε όλες τις θάλασσες... γι' αυτό πιστεύω πως η Σιωνιστική ιδέα είναι αποικιοκρατική και πρέπει να πετύχει γρήγορη και εύκολη κατανόηση στην Αγγλία". Μ' άλλα λόγια το Σιωνιστικό κίνημα συνέδεσε το σχέδιό του με τις αποικιοκρατικές και χωρίς τη βοήθεια αυτών δε θα ήταν δυνατό να πετύχει τους στόχους του.

Σύμφωνα με τη διεθνολόγο Αμίν Μπαντιά, η σημασία του Σιωνιστικού κινήματος βρίσκεται στο ότι έδωσε την Εβραϊκή παρουσία στην Παλαιστίνη και τη δυναμική ανάπτυξη μέχρι της δημιουργίας του κράτους, όπως το τόνισε ο βαρόνος Όντμοντ Ρότσιλντ "Χωρίς εμένα δε θα έκαναν οι Σιωνιστές ένα βήμα, αλλά τα έργα μου δε θα καρποφορούσαν χωρίς τους Σιωνιστές". Έτσι συγκεκριμενοποιείται η σημασία τους στη δημιουργία του κράτους, γι' αυτό μπορούμε να καλούμε την περίοδο μετά το 1897 ως Σιωνιστική περίοδο και τη μετανάστευση μετά τη δεύτερη μετανάστευση το 1904 ως Σιωνιστική μετανάστευση.

2.2 Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΕΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

Το αποικιοκρατικό σχέδιο συμπερίλαβε ορισμένα ζητήματα που πρέπει να επιτευχθούν για να φθάσει το κτίσιμο του χωριού, ή της πόλης, ή του κράτους. Τα αποικιοκρατικά σχέδια συγκεντρώθηκαν στα εξής σημεία:

- A. Το πολιτικό μέρος.
- B. Το στρατιωτικό μέρος.
- Γ. Ανθρώπινη συγκέντρωση (Concentration)
- Δ. Οργανισμοί.

Θα μελετήσουμε τώρα τη Σιωνιστική δραστηριότητα ως αποικιοκρατικό βήμα που έθεσε ο Σιωνισμός στο πρώτο του συνέδριο και την ανέλυσε ο Χέρτζελ στο βιβλίο του ως εξής: (20) "Το βήμα της συγκεχυμένης διάθεσης, μετά ο σκόπιμος προγραμματισμός που θα ανακοινωθεί, κατόπιν η συγκέντρωση και η δημιουργία κέντρων, κατόπιν μικρές συγκρούσεις και τέλος η μάχη".

Η ανάλυση της Σιωνιστικής δραστηριότητας προς την ολοκλήρωση του σχεδίου αποικιοκρατίας έχει ως εξής:

2.2.1 ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Αφού εκπληρώθηκε το τέταρτο σημείο του Σιωνιστικού συνεδρίου που κάλεσε "να ληφθούν όλα τα αναγκαία μέτρα για να αποσπάσουμε την αναγκαία διεθνή αποδοχή ώστε να πετύχουμε τον στόχο του Σιωνισμού" πέτυχε το Σιωνιστικό κίνημα διά του αρχηγού του Τέοντορ Χέρτζελ (πολιτικός εκπρόσωπος του Σιωνισμού) ώστε να δημιουργήσει την εθνική πατρίδα στην Παλαιστίνη ή σε οποιοδήποτε άλλο σημείο στον κόσμο, παρ'ότι το ρεύμα των πρακτικών Σιωνιστών καλούσε για την αποικιοκρατία χωρίς να υπάρχει διεθνής έγκριση, ή έγκριση του οθωμανού σουλτάνου. Έτσι καλούσαν (οι πρακτικοί Σιωνιστές) προς τη δημιουργία *de facto* αποικιοκρατίας εφαρμόζοντας το σύνθημα του Όττο Βάρημουργκ "Η πολιτική της οικονομικής διείσδυσης" ούτως ώστε αυτή η διείσδυση να αποτελέσει επέκταση της Ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής. Μ'άλλα λόγια να μη στηριχτούν στο νομικό και νόμιμο δικαίωμα, αλλά στην *de facto* κατάσταση. Όμως η πολιτική του Χέρτζελ επικράτησε και σ'όλη τη ζωή του ζητούσε τη διεθνή έγκριση.

Εκπληρώνοντας αυτήν την πολιτική ο Χέρτζελ το 1898 ως αρχηγός του Σιωνιστικού κινήματος, συναντήθηκε με το γερμανό αυτοκράτορα (Κάιζερ) Wilhem II, ούτως ώστε λόγω της άριστης σχέσης του με τον οθωμανό σουλτάνο να μεσολαβήσει για την παραχώρηση της Παλαιστίνης έναντι Σιωνιστικών υποσχέσεων που θα έλυναν τα οικονομικά προβλήματα του οθωμανικού κράτους.

Ο Χέρτζελ ενδιαφέρθηκε πολύ να πετύχει την υποστήριξη και την προστασία της Γερμανίας. Ήταν λάτρης του γερμανικού πολιτισμού. Προσπάθησε επίσης να επιβάλλει στο συνέδριο ως χρησιμοποιούμενη γλώσσα αλλά και γλώσσα του μελλοντικού κράτους τη Γερμανική. Όμως οι προσπάθειες του δεν πέτυχαν με το Γερμανό καίσαρα.

Ο Σοκολόφ (Σιωνιστής ηγέτης) συναντήθηκε με την Ιταλική κυβέρνηση και το Βατικανό. Το Βατικανό αρνήθηκε αμέσως για θρησκευτικούς λόγους, την ιδέα της δημιουργίας Εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη. Και η απάντηση όμως της Ιταλικής κυβέρνησης δεν ήταν ιδιαίτερα ενθαρρυντική.

Κατόπιν ο Χέρτζελ επιχείρησε να συναντήσει το Ρώσο τσάρο και πέτυχε να συναντήσει τον Plehve (υπουργό εσωτερικών της Ρωσίας) ο οποίος ήταν από τους οργανωτές των μεγάλων σφαγών των Εβραίων στη Ρωσία. Ο Χέρτζελ ζήτησε την υποστήριξη της Ρωσίας στο Σιωνιστικό κίνημα έναντι της προσπάθειας του Σιωνιστικού κινήματος να μεταναστεύσει τους Ρωσοεβραίους. Του βεβαίωσε επίσης πως η υποστήριξη του Σιωνιστικού κινήματος θα οδηγήσει τους Εβραίους να αποχωρίσουν από τα σοσιαλιστικά και επαναστατικά κόμματα. Επίσης ο Χέρτζελ

υποσχέθηκε δράση εναντίον αυτών των κομμάτων, την υποστήριξη στην ενημέρωση υπέρ της Ρωσίας στο εξωτερικό και τη βελτίωση της εικόνας της μέσω Σιωνιστικών εφημερίδων. Και πράγματι ο Χέρτζελ απαγόρευσε οποιαδήποτε επίθεση εναντίον της Ρωσίας στα διεθνή συνέδρια.

Ο Χέρτζελ συμπύκνωσε τη Ρωσική υποστήριξη στο Σιωνιστικό κίνημα με το να μεσολαβήσει η Ρωσία προς την οθωμανική κυβέρνηση να παραχωρήσει την Παλαιστίνη. Ο Ρώσος υπουργός το δέχτηκε με τον όρο τη μετανάστευση των Εβραίων. Πρέπει να τονιστεί ότι ο Χέρτζελ δε ζήτησε να σταματήσουν οι σφαγές των Εβραίων στη Ρωσία.

Η καταπίεση των Εβραίων στη Γερμανία άρχισε συγχρόνως με το φόβο της αστικής τάξης εκεί, μήπως συμπαραταχτούν με το φεουδαρχισμό, λόγω της στενής σχέσης που τους συνέδεε. Γι' αυτόν το λόγο έγιναν μεγάλες καταπιέσεις και σφαγές που πήραν διάφορα προσχήματα. Αυτά εντάθηκαν επί Ναζισμού, όπου οι σφαγές έλαβαν χώρα σε μια προχωρημένη φάση της βιομηχανικής ανάπτυξης. Γι' αυτό μπορούμε να ισχυριστούμε πως ο Χίτλερ αποτέλεσε το μεγαλύτερο παράγοντα της ένωσης του Εβραϊκού στοιχείου.

Το Σιωνιστικό κίνημα όμως έκανε άνοιγμα προς τους Ναζιστές που προσπάθησαν να το συμπεριλάβουν και να το χρησιμοποιήσουν για τους στόχους τους. Στην αρχή μάλιστα δημιουργήθηκε ανταγωνισμός μεταξύ της Βρετανίας και Γερμανίας για το ποιος θα κερδίσει το Σιωνισμό.

Λόγω της ύπαρξης του Γερμανο-οθωμανικού συμφώνου, προσπάθησαν οι Σιωνιστές να κερδίσουν τη Γερμανία με σκοπό να μεσολαβήσει στο Οθωμανικό κράτος για την Παλαιστίνη. Στο μεταξύ η Βρετανία πρόλαβε τη Γερμανία με ανακοίνωση ότι υποστηρίζει το Σιωνιστικό κίνημα και με την έκδοση της υπόσχεσης Μπάλφουρ. Επίσης ο θάνατος του Χέρτζελ μαζί με την ανερχόμενη νίκη των συμμάχων στον πόλεμο και τις σφαγές στη Γερμανία οδήγησαν τους Σιωνιστές προς τους συμμάχους και βασικά την στήριξή τους στη Βρετανία.

Το Σιωνιστικό κίνημα ενεργοποιήθηκε στην κατεύθυνση του Οθωμανικού κράτους, διότι τότε αυτό έλεγχε την Παλαιστίνη. Γι' αυτό ο Χέρτζελ συναντήθηκε πολλές φορές με το σουλτάνο και τους αξιωματικούς του κράτους στην Κων/πολη και την Παλαιστίνη, προσπαθώντας να αποκτήσει την Παλαιστίνη είτε αγοράζοντας την, είτε ανταλλάσσοντας την, είτε κατακτώντας την.

Ο Χέρτζελ εκτίμησε την αξία της Παλαιστίνης σε είκοσι εκατομμύρια λίρες: δύο εκατομμύρια ως τιμή της Παλαιστίνης και δεκαοκτώ εκατομμύρια (για την απελευθέρωση) του Οθωμανικού κράτους από την επιτροπή Ευρωπαϊκής προστασίας.

Ο Χέρτζελ προσπαθούσε να τορπιλίσει οποιαδήποτε Ευρωπαϊκή προσπάθεια να βρεθεί λύση για την κρίση της Οθωμανικής οικονομίας, όπως η άρνηση του Γαλλορωσικού διακανονισμού, διότι οποιαδήποτε λύση θα του έκοβε το δρόμο να εκμεταλλευθεί τις κακές οικονομικές συνθήκες του Οθωμανικού κράτους για την εφαρμογή του σχεδίου του.

Επίσης ο Χέρτζελ πρότεινε στη Γερμανία και τη Ρωσία να τους βοηθήσει στο χτύπημα των επαναστατικών κινήματων έναντι προστασίας και υποστήριξης του σχεδίου του. Πρότεινε ακόμη την ίδια προσφορά στο Οθωμανικό κράτος, δηλαδή να κάνει το Σιωνιστικό κίνημα οικονομική εξόρμηση για την υποστήριξή του στον πόλεμο εναντίον της Ελλάδας κατά τη διάρκειά του.

Αντιστάθηκε και στην απελευθέρωση της Κρήτης το 1897 για να κερδίσει την υποστήριξη του σουλτάνου στο ζήτημα της Παλαιστίνης.

Οι προσφορές του Χέρτζελ προς το σουλτάνο συνοψίζονται στα εξής:

- 1) Κάλυψη των οικονομικών αναγκών του οθωμανικού κράτους, που προτάθηκε στο σουλτάνο Αβδούλ - Χαμίντ στις 25/8/1896.
- 2) Βοήθεια της κυβέρνησης ενάντια στην επανάσταση του Αρμένικου λαού.
- 3) Επίδραση επί της κοινής γνώμης για την υποστήριξη του σουλτάνου.
- 4) Προσφορά της Κύπρου στο οθωμανικό κράτος έναντι της Παλαιστίνης μαζί με μεγάλο χρηματικό ποσό.
- 5) Ανέγερση πανεπιστημίου στην Κων/πολη, για να μην πηγαίνουν τα παιδιά των οθωμανών στα Ευρωπαϊκά πανεπιστήμια και υποστούν έτσι την επίδραση των απελευθερωτικών ιδεών της Ευρώπης.

Επιπροσθέτως, είχε να κάνει και μια προσφορά στο σουλτάνο να συνιδρύσουν οθωμανική εταιρεία για την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου.

Ο Χέρτζελ έναντι όλων αυτών ζητούσε από το σουλτάνο να επιτρέψει την απεριόριστη Εβραϊκή μετανάστευση στην Παλαιστίνη. Με την ενθάρρυνση δε της κυβέρνησης με όλα τα δυνατά μέσα σκόπευε να δοθεί στους Εβραίους η ανεξαρτησία που προβλέπεται από το διεθνή νόμο, το σύνταγμα, την κυβέρνηση, τη δικαιοσύνη στη γη που αποφασίζεται γι'αυτούς (Παλαιστίνη): ημιανεξάρτητο κράτος με δικές του δυνάμεις ασφαλείας.

Απέτυχε να πάρει την έγκριση του σουλτάνου, διότι ο σουλτάνος φοβόταν την αντίδραση των χριστιανών και των μουσουλμάνων. Την ίδια στιγμή όμως δέχτηκε να έλθουν οι Εβραίοι στην ανατολή ή οποιαδήποτε άλλη γη στην οθωμανική αυτοκρατορία. Μ'άλλα λόγια αρνήθηκε τη συγκέντρωσή τους στην Παλαιστίνη. Το Σιωνιστικό κίνημα μπόρεσε, παρά τους πολλούς νόμους του

οθωμανικού κράτους, που περιόριζαν τον αριθμό των Εβραίων που επιτρέπονταν να μπουν στην Παλαιστίνη, διαμέσου οθωμανών υπαλλήλων να μεταφέρει τους Εβραίους είτε στην ανατολή είτε στην Παλαιστίνη.

Κατάλαβε ακόμη πως ήταν αδύνατο να πετύχει την έγκριση του σουλτάνου στον αποικισμό της Παλαιστίνης παρ'όσα του πρόσφερε. Γι'αυτό απευθύνθηκε προς άλλες δυνάμεις και άρχισε να περιμένει τη μερίδα του από την κατάρρευση και τη διάλυση του οθωμανικού κράτους. Είπε τότε σχετικά (21) *"Μπορεί να πάρω την υπόσχεση σε μια μη αναμενόμενη στιγμή - αν την πάρω ποτέ - όμως με έναν όρο: αυτό να γίνει μετά τη διάλυση της Τουρκίας"*.

Τότε ξεκίνησε τις προσπάθειες του και πέτυχε να δημιουργήσει σχέση με την οργάνωση "Νέα Τουρκία", η οποία αργότερα έδωσε το σουλτάνο, και απέσπασε υπόσχεση ώστε να πετύχει τους στόχους του.

Η Βρετανική και Γαλλική πολιτική κατευθύνθηκαν προς τη Μέση ανατολή, ειδικά μετά τον πόλεμο 1854-1856 της Ρωσίας εναντίον της Τουρκίας προκειμένου να προσαρτήσει ορισμένα εδάφη. Επίσης μετά τον αμερικάνικο εμφύλιο πόλεμο (1861 - 1865) - που έκοψε τις προμήθειες του βαμβακιού προς τη Βρετανία - η Βρετανία αναγκάστηκε να συγκεντρώσει την προσοχή της στην Αίγυπτο και την Ινδία για να εξασφαλίσει προμήθειες βαμβακιού.

Η Βρετανία τότε προσπάθησε για ένα διάστημα να αποτρέψει την κατάρρευση του οθωμανικού κράτους από τον Μουχάμεντ Αλί, που ήταν σύμμαχος της Γαλλίας, φράζοντας το δρόμο έτσι προς τις Γαλλικές διεκδικήσεις. Τότε ο λόρδος Palmerstone (1840) τόνισε την ανάγκη να υπάρχει εμπρόθεσμο φρούριο που να υπερασπίζεται τα Βρετανικά συμφέροντα.

Λόγω της πολιτικής και οικονομικής αδυναμίας του οθωμανικού κράτους και λόγω των χρεών του, άρχισαν τα άλλα κράτη και κάθε κράτος να επιβάλλει την προστασία του σε συγκεκριμένη αίρεση π.χ. Ρωσία και Γαλλία άρχισαν να προστατεύουν τους χριστιανούς στην Παλαιστίνη και η Βρετανία τους Εβραίους (από το προξενείο της στα Ιεροσόλυμα το 1839). Όταν επίσης ο Χέρτζελ έκδωσε το βιβλίο του, ο Άγγλος ιερέας Hechler προσφέρθηκε να διδάξει στον Χέρτζελ τη γεωγραφία της Παλαιστίνης.

Μόλις το Σιωνιστικό κίνημα επικοινωνήσει με τη Βρετανία βρήκε θετική ανταπόκριση και υποστήριξη διότι αποφάνθηκε πως εκπληρώνει τις Βρετανικές αποικιοκρατικές φιλοδοξίες και τα συμφέροντά της. Ο Χέρμπερτ Σάιντμποθαμ (Βρετανός ειδικός για τη Μέση ανατολή) λέει (22) *"Ο λόγος και η δικαιολογία του Σιωνισμού είναι πολύ ισχυρή για την άμυνά μας, το καθήκον μας μας καλεί να τη δημιουργήσουμε αν δεν υπάρχει ήδη."*

Για να ωφεληθεί από την ιδέα του Εβραϊκού κράτους, η Βρετανία πρότεινε στο Σιωνιστικό κίνημα να δημιουργήσει το εβραϊκό κράτος είτε στο Σινά, είτε στην Ουγκάντα. Η πρώτη πρόταση απέτυχε λόγω της αντίδρασης της Αιγύπτου. Τη δεύτερη τη δέχτηκαν οι Σιωνιστές που έστειλαν αποστολή στην Ουγκάντα, αλλά το σχέδιο απερρίφθη λόγω της αντίδρασης των Άγγλων αποίκων εκεί. Κατόπιν οι Σιωνιστές διασπάστηκαν σε αυτούς που απορρίπτουν και εκείνους που δέχονται. Οι τελευταίοι είχαν αρχηγό τον Ζανγκουέλ, που δημιούργησε την "περιφερειακή οργάνωση" που καλούσε τους Εβραίους να αποικήσουν οποιοδήποτε μέρος μπορούν να πάρουν. Επίσης το Σιωνιστικό κίνημα σκέφτηκε να αποικήσει την Κύπρο κατά τη διάρκεια της Βρετανικής κυριαρχίας. Γι' αυτό το λόγο έστειλε εκεί διερευνητική αποστολή που απέτυχε. Έτσι σκέφτηκαν να ανταλλάξουν την Κύπρο με την Παλαιστίνη. Κατόπιν η εκτελεστική επιτροπή του Σιωνισμού διαπραγματεύθηκε το 1902 με τη Βρετανική κυβέρνηση να μεσολαβήσει στους Τούρκους όσον αφορά την παραχώρηση της Παλαιστίνης.

Ο Χέρτζελ πέθανε μετά το 6ο Σιωνιστικό συνέδριο στη Βασιλεία της Ελβετίας, που συνεδρίασε στις 22/08/1903. Μετά το θάνατό του επικράτησαν στο Σιωνιστικό κίνημα οι πρακτικοί Σιωνιστές.

Μόλις ανέλαβε ο Χάιμ Ουάιζμαν, το Σιωνιστικό κίνημα μετάφερε στο Λονδίνο (1904) το κέντρο δράσης του. Μ' αυτόν τον τρόπο οι Βρετανοί κέρδισαν το Σιωνιστικό κίνημα από τους Γερμανούς - διότι πριν το κέντρο του κινήματος ήταν το Βερολίνο, κατά τη διάρκεια του πολέμου στην Ελβετία και μετά στο Λονδίνο.

Ο Ουάιζμαν έθεσε τη Σιωνιστική θέση μπροστά στην Βρετανική κυβέρνηση ως εξής: (23) *"...μ' αρκετή λογική μπορούμε να πούμε πως αν η Παλαιστίνη βρεθεί κάτω από τη Βρετανική κυριαρχία και η Βρετανία ενθαρρύνει την Εβραϊκή αποίκηση, τότε μπορεί σε 20 - 30 χρόνια να υπάρχουν εκεί ένα εκατομμύριο Εβραίοι ή ακόμη περισσότεροι. Έτσι θα αναπτύξουν τη χώρα και τον πολιτισμό της και θα είναι πραγματικοί φύλακες της διώρυγας του Σουέζ."*

Κατά τη διάρκεια του έβδομου συνεδρίου το 1905 το Σιωνιστικό κίνημα ακύρωσε την ιδέα περί Ουγκάντας και η Παλαιστίνη θεωρήθηκε ως τελικός στόχος για αποικισμό. Οι λόγοι που οδήγησαν στην τελική συμφωνία για την Παλαιστίνη έχουν ως εξής:

A. Η δημιουργία των συνθηκών για τη σύγκλιση των Βρετανικών και Σιωνιστικών συμφερόντων.

B. Η ευκολία της διέγερσης των Εβραϊκών συναισθημάτων για την Παλαιστίνη μέσω της Εβραϊκής θρησκείας.

Γ. Η διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και η οικονομική, στρατιωτική και πολιτική της αδυναμία που αποτέλεσαν ελκυστικά στοιχεία για τις ορέξεις των άλλων κρατών

Μεταγενέστερα όμως αυξήθηκαν τα διεθνή συμφέροντα και ενδιαφέροντα στην περιοχή, και συγκεκριμένα:

1. Η ανακάλυψη του πετρελαίου στην περιοχή.
2. Οι δυτικές επενδύσεις.
3. Τα σταθερά συμφέροντα των δανειστών.
4. Η ύπαρξη πρώτων υλών.
5. Η ανάγκη για αγορές.

6. Οι στρατηγικοί υπολογισμοί για την περιοχή που περιβάλλεται από τα Δαρδανέλια, τη διώρυγα του Σουέζ και τους πιο εύκολους δρόμους για τη νότια Ασία (οι Αγγλικές αποικίες στην Ινδία) που απειλούνται πάντα από τους Γερμανούς και τους Ρώσους.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, η Παλαιστίνη μπήκε στο κέντρο του Βρετανικού ενδιαφέροντος στις παραμονές του Πρώτου παγκόσμιου πολέμου, το 1914. Σαν ενίσχυση αυτού του ενδιαφέροντος το Φεβρουάριο του 1916 διόρισε η Βρετανία τον Ουάιζμαν στο επιτελείο του ναυτικού κάτω από τον Μπάλφουρ. Αυτή η απόφαση αποτέλεσε συγχώνευση του Σιωνιστικού σχεδίου στη Βρετανική πολιτική.

Τον Ιούλιο του 1917 οι Βρετανικές δυνάμεις κατέλαβαν τη νότια Παλαιστίνη, και τα Ιεροσόλυμα (στις 11 Δεκεμβρίου 1917).

Η κατάληψη της Παλαιστίνης ολοκληρώθηκε το Σεπτέμβριο του 1918. Η Παλαιστίνη επομένως τελούσε υπό στρατιωτικό νόμο μέχρι τις 30 Ιουνίου 1920 και η Βρετανία διόρισε τον Αγγλοεβραίο Χέρμπερτ Σαμουήλ ως πρώτο Βρετανικό αντιπρόσωπο στην Παλαιστίνη.

Στις 20 Μαΐου 1917 η Βρετανία αναγγέλλει την υπόσχεση του Μπάλφουρ όπου στο κείμενο (24) "Η κυβέρνηση της Α.Μ. βλέπει με συμπάθεια τη δημιουργία εθνικής Εβραϊκής πατρίδας του Εβραϊκού λαού στην Παλαιστίνη και θα πράξει ό,τι είναι δυνατό για να υπερνικήσει τα εμπόδια που αντιμετωπίζει αυτός ο σκοπός." Λόγω της Παλαιστνιακής αντίδρασης προστέθηκε η φράση "... γνωρίζοντας ταυτοχρόνως ότι δεν έκανε τίποτα που να θίγει τα πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα των μη Εβραϊκών ομάδων που υπάρχουν τώρα στην Παλαιστίνη." Επίσης λόγω του φόβου των Εβραίων στην Ευρώπη για την υπηκοότητα τους προστέθηκε "... ή τα πολιτικά και νομικά δικαιώματα που έχουν οι Εβραίοι σε οποιαδήποτε άλλη χώρα". Αυτή η απόφαση οδήγησε στην ένωση των Σιωνιστών,

όπου η περιφερειακή οργάνωση αυτοδιαλύθηκε και επέστρεψε στο Σιωνιστικό κίνημα.

Οι λόγοι που οδήγησαν τη Βρετανία στην έκδοση της απόφασης Μπάλφουρ είναι οι εξής:

1. Να κερδίσουν οι σύμμαχοι την Αμερικανο-εβραϊκή κοινή γνώμη, ούτως ώστε να μπει η Αμερική κατά τη διάρκεια του πολέμου στο πλευρό των συμμάχων. Η Βρετανία χρησιμοποίησε αυτήν τη δικαιολογία για να πείσει τη Γαλλία με το επιχείρημα τούτο. Γι'αυτό είπε ο Λόυδ Τζώρτζ, το 1936, τα εξής: (25) *"Μας υποσχέθηκαν οι Σιωνιστές ηγέτες ανοικτά ότι θα κάνουν το καλύτερο δυνατό για να διεγείρουν τα αισθήματα των Εβραίων και να τους ωθήσουν να βοηθήσουν την υπόθεση των συμμάχων στον κόσμο, αν οι τελευταίοι υποσχεθούν να διευκολύνουν την ανέγερση εθνικής πατρίδας των Εβραίων στην Παλαιστίνη και πράγματι έκαναν ότι καλύτερο μπορούσαν".*

2. Να προλάβουν τους Γερμανούς στην έκδοση της υπόσχεσης, για να κερδίσουν τους Σιωνιστές.

3. Η πίστη ότι η υπόσχεση απομακρύνει τους Ρωσο - εβραίους από το κόμμα των Μπολσεβίκων. Σημειωτέον πως η υπόσχεση του Μπάλφουρ δόθηκε πέντε μέρες προ της ανάληψης της εξουσίας από τους Μπολσεβίκους. Γι'αυτό μπορούμε να πούμε πως ο στόχος ήταν επίσης η υποστήριξη του Κερένσκι.

Η Βρετανία προώθησε την εξυπηρέτηση του σχεδίου. Στο εσωτερικό ανέπτυξε τις αποικίες, την εκπαίδευση των αποίκων στρατιωτικών και αύξησε υπερμεγέθως το ρυθμό και αριθμό των μεταναστών. Ταυτόχρονα απαγόρευσε τη δημιουργία αντιπροσωπευτικών θεσμών στην Παλαιστινιακή πλευρά, περιμένοντας να γίνουν οι Εβραίοι πλειοψηφία και να δημιουργήσουν Εβραϊκή κοινοπολιτεία (commonwealth).

Κατόπιν ήλθε η συνθήκη του Σειής - Πικό όπου προέβλεπε για την Παλαιστίνη διεθνή διοίκηση λόγω του ανταγωνισμού μεταξύ των Γάλλων, Ρώσων και Άγγλων. Οι Ρώσοι όμως αρνήθηκαν τη συνθήκη μετά την επανάσταση των Μπολσεβίκων. Έτσι έμειναν μόνο οι Γάλλοι και οι Άγγλοι. Οι Γάλλοι όμως έφυγαν απ'τον ανταγωνισμό παίρνοντας τη Συρία και το Λίβανο. Το Φεβρουάριο του 1919 δήλωσε ο Ταρντιό (εκπρόσωπος της Γαλλίας στο συμβούλιο των Δέκα) ότι η Γαλλία δεν αντιτίθεται ούτε στην Βρετανική κυριαρχία στην Παλαιστίνη, ούτε στη δημιουργία Εβραϊκού κράτους.

Διά μέσου της Σιωνιστικής - Βρετανικής διπλωματικής δραστηριότητας, το 1918, το Σιωνιστικό κίνημα είχε πετύχει:

Α) Την έγκριση της Γαλλίας, της Ιταλίας, της Αμερικής και της Ιαπωνίας για την υπόσχεση Μπάλφουρ.

Β) Να παραβρεθούν οι Σιωνιστές στο συνέδριο της διειρήνευσης, το 1919 στο Παρίσι, ως εταίροι και να ζητήσουν από το συνέδριο την έγκριση για τη δημιουργία εθνικού χώρου.

Γ) Η Βρετανία πήρε τον έλεγχο της Παλαιστίνης από την Κοινωνία των Εθνών το 1922 και έτσι ανέλαβε ουσιαστικά τη Σιωνιστική αποίκηση της Παλαιστίνης.

Ο Χέρτζελ καθόρισε τα όρια του Εβραϊκού κράτους ως την περιοχή που εκτείνεται μεταξύ του Νείλου και του Ευφράτη ποταμού. Κατόπιν το Σιωνιστικό κίνημα ζήτησε από το συνέδριο της ειρήνης, να συμπεριλάβει το Εβραϊκό κράτος, την Παλαιστίνη, την Ιορδανία και την περιοχή του ποταμού Λιτάνι (νότιος Λίβανος) [βλ. χάρτη] (26). Οι Βρεττανοί όμως λόγω της Αραβικής αντίστασης επέβαλλαν να μην περιλάβει το σχέδιο όλη την Παλαιστίνη και να είναι η Ιορδανία και ο νότιος Λίβανος εκτός του Εβραϊκού κράτους.

Λόγω της Αραβικής αντίστασης και της ολοκλήρωσης του Βρεττανικού ρόλου στην Παλαιστίνη, η υπόθεση μεταφέρθηκε στα Ηνωμένα Έθνη για να πάρει το όλο σχέδιο διεθνή αναγνώριση. Τότε η Βρετανία και το Σιωνιστικό κίνημα προσπάθησαν να διατυπώσουν σχέδιο απόφασης για τη διαίρεση της Παλαιστίνης με το πρόσχημα της πραγματικής κατάστασης. Η προσπάθεια αυτή δεν πέτυχε την πλειοψηφία. Η Αμερική ανέλαβε τότε να πιέσει ορισμένα κράτη που δεν ψήφισαν όπως τη Λιβερία, τη Χαϊτί, τις Φιλιππίνες, την Κίνα, την Αιθιοπία και την Ελλάδα. Όλα τα κράτη εκτός της Ελλάδας δέχτηκαν είτε να ψηφίσουν τη διχοτόμηση, είτε να απέχουν της ψηφοφορίας.

Το σχέδιο διχοτόμησης εγκρίθηκε το Νοέμβριο του 1947 στα Ηνωμένα Έθνη, βάσει του οποίου θα δημιουργούνται δύο κράτη: ένα Αραβικό και ένα Εβραϊκό [βλ. χάρτη] (27). Στη διαίρεση αυτή θα παρατηρήσουμε, πως δόθηκε στους Εβραίους το μεγαλύτερο μέρος της Παλαιστίνης παρ' ότι ήταν λιγότεροι και δεν ήταν ιδιοκτήτες των περιοχών που τους παραχωρήθηκαν.

Μετά την ολοκλήρωση του Βρεττανικού ρόλου, άρχισε η αποχώρηση της Βρετανίας από την Παλαιστίνη. Το γεγονός ολοκληρώθηκε στις 15 Μαΐου του 1948 αφήνοντας όλες τις στρατιωτικές εγκαταστάσεις στους Σιωνιστές καθώς και στρατό που εκπαίδευσε η ίδια η Βρετανία, ταυτοχρόνως απαγορεύοντας τη δημιουργία οποιουδήποτε διοικητικού ή Αραβικού θεσμού και πνίγοντας κάθε προσπάθεια αντίστασης στους Σιωνιστές.

Οι Σιωνιστές όμως κατέλαβαν μεγαλύτερη έκταση απ'αυτή που παραχωρήθηκε στο σχέδιο της διχοτόμησης, ώστε να αποτρέψουν τη δημιουργία

Παλαιστινιακού κράτους. Φθάνουμε έτσι στον 1ο Αραβο-ισραηλινό πόλεμο το 1948, που είχε ως τέλος την ανακωχή και τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ στις 14/5/1948 που πήρε, ένα λεπτό μετά την αναγγελία της, την αναγνώριση της Αμερικής και κατόπιν της Βρετανίας, της Γαλλίας, της Σοβιετικής Ένωσης και άλλων κρατών και έγινε μέλος των Ηνωμένων Εθνών.

2.2.2 ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Λόγω της αποικιοκρατικής φύσης της εβραϊκής μετανάστευσης, υπήρξε υπέρμετρο ενδιαφέρον για τον στρατιωτικό τομέα που θεωρήθηκε ως βασικό θεμέλιο είτε για τη δημιουργία ή την προστασία της αποικιοκρατίας είτε για την ασφάλεια, ή για την άμυνα ή ακόμη για την επίθεση.

Η αίσθηση επίσης πως το όλο εγχείρημα θα συναντήσει μεγάλη αντίσταση απ' τον ντόπιο πληθυσμό οδήγησε σ' αυτό το αυξημένο ενδιαφέρον.

Στον πολιτικό τομέα ενεργοποιήθηκαν να βρουν διεθνή έγκριση και προστασία για το σχέδιό τους. Εκεί εξασφάλισαν τη Βρετανική προστασία που τους επέτρεπε να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για τη μετέπειτα αυτοπροστασία.

Εντός των αποικιών στην Παλαιστίνη, δημιούργησαν στρατιωτικούς πυρήνες. Αυτοί αποτέλεσαν την εμπροσθοφυλακή των ενόπλων δυνάμεων που πολέμησαν το 1948.

Οι Εβραίοι στην Αυστρία και την Ουγγαρία μπήκαν στο στρατό για να πολεμήσουν τη Ρωσία λόγω της καταπίεσης της προς αυτούς. Επίσης πολέμησαν στο πλευρό των Γερμανών που αυτοπροσφέρθηκαν ως προστάτες και απελευθερωτές των Εβραίων από τη ρωσική καταπίεση. Επίσης δημιούργησαν Εβραϊκές στρατιωτικές μονάδες εντός της Ρωσίας για να υπερασπίζονται τους Ρωσο-εβραίους. Κι όταν αυτές οι μονάδες μετανάστευσαν, έγινε μεταφορά των γνώσεων και των εμπειριών τους.

Δεν πρέπει να λησμονήσουμε πως το κίνημα επέβαλε στρατιωτική θητεία στις αποικίες. Έτσι ο αριθμός των ενόπλων των αποικιών, το 1935 ήταν δέκα χιλιάδες στρατιώτες και σαράντα χιλιάδες σε εφεδρεία.

Το κίνημα συνέχισε την προσπάθεια της στρατιωτικής προετοιμασίας με διάφορους τρόπους. Έτσι ο αριθμός των στρατιωτών που εκπαιδεύτηκαν στο Βρετανικό στρατό ήταν περίπου τριάντα - σαράντα χιλιάδες. Επιπλέον γινόταν στρατιωτική εκπαίδευση στις αποικίες και δημιούργησε Εβραϊκό στρατό με τη

βοήθεια της Βρετανίας και της Αμερικής το 1944, που πολέμησε στο πλευρό των συμμάχων στην Ιταλία και είχε δική του σημαία, τη σημερινή του Ισραήλ. Στην Έκθεση της Αγγλο-αμερικανικής επιτροπής ανάκρισης για τις Σιωνιστικές στρατιωτικές δυνάμεις, το 1946, αναφερόταν τα εξής: (28)

1. Χαγανά: Σιωνιστική στρατιωτική οργάνωση που στηρίζεται και στον ανταρτοπόλεμο και στον πόλεμο με τακτικές δυνάμεις. Η πλειοψηφία των στοιχείων της προέρχονται από τις Ρωσικές ένοπλες δυνάμεις.

Οι δυνάμεις της ήταν οι εξής:

Μια στρατιωτική δύναμη ως πολιτοφυλακή στις αποικίες που υπολογίζεται σε σαράντα χιλιάδες.

Μια στρατιωτική δύναμη επέμβασης (Μπάλχαμ), τέλειας ετοιμότητας και μεγάλης δυνατότητας μεταφοράς, που υπολογίζεται σε έξι χιλιάδες στρατιώτες.

Μια εκπαιδευμένη στρατιωτικώς αστυνομική δύναμη, που υπολογίζεται σε δεκαέξι χιλιάδες άντρες.

2. Αραγόν: στρατιωτική δύναμη που υπολογίζεται σε τρεις - έξι χιλιάδες στρατιώτες.

3. Στέρν: μια αντάρτικη οργάνωση που υπολογίζεται σε 200 - 300 άντρες. Έτσι συνολικά η Σιωνιστική στρατιωτική δύναμη ήταν ανάμεσα σε 65.200 - 68.200.

Στον τομέα της εμπειρίας, μεγάλος αριθμός των Εβραίων εκπαιδεύτηκαν στο Βρετανικό στρατό και δη 1600 στην αεροπορία, 800 στο ναυτικό και 200 Εβραίες εθελόντριες στο στρατό ξηράς.

Ένας άλλος αριθμός εκπαιδεύτηκε στις διάφορες υπηρεσίες του στρατού και 3 - 5 χιλιάδες εκπαιδεύτηκαν από τη Βρετανία στον ανταρτοπόλεμο, ώστε να χρησιμοποιηθούν ως πέμπτη φάλαγγα στην περίπτωση που η Γερμανία καταλάβει την Παλαιστίνη. Επιπροσθέτως υπήρχαν αυτοί που εκπαιδεύτηκαν στους τακτικούς στρατούς της δυτικής και ανατολικής Ευρώπης και μετανάστευσαν στην Παλαιστίνη π.χ. 3.600 Εβραίοι στρατιώτες που ήλθαν μαζί με τις Πολωνικές δυνάμεις και έμειναν στην Παλαιστίνη.

Στον τομέα του οπλισμού, η ιδιοκτησία των εργοστασίων που έφτιαξε η Βρετανία στις αποικίες και η παραγωγή όπλων για τους συμμάχους μεταβιβάστηκε στην Εβραϊκή αντιπροσωπεία που συνέχισε να παράγει όπλα για τις δυνάμεις του Χαγανά - επιπλέον των εισαγόμενων, των αγορασμένων από το λαθρεμπόριο και των όπλων που τους παρέδωσε ο Βρετανικός στρατός κατά την αποχώρησή του.

Γι' αυτό μπορούμε να ισχυριστούμε, πως οι έποικοι προχώρησαν προς τη διχοτόμηση έχοντας τη στρατιωτική δύναμη που ήταν ικανή να προστατεύσει την έκταση που τους παραχωρήθηκε. Κι ακόμα, πως η Βρετανία δεν αποχώρησε παρά

μόνο όταν γνώρισε πως οι έποικοι μπορούν να αυτοπροστατευθούν από τους Άραβες, στους οποίους αντιθέτως - στη διάρκεια της Τουρκικής και Βρεττανικής κατοχής - δε δόθηκε καμία μορφή πολιτικής ή στρατιωτικής οργάνωσης σε βαθμό που και η Βρετανία ακόμη αρνήθηκε να συμμετέχουν τα Ηνωμένα Έθνη στη μεταβατική περίοδο μεταξύ της απόφασης διχοτόμησης και της δημιουργίας των δύο κρατών. Αυτό το γεγονός οδήγησε στη δημιουργία πολιτικού κενού στη χώρα λόγω της σύγκρουσης μεταξύ Παλαιστινίων - μεταναστών, απέτρεψε τη δημιουργία Παλαιστινιακού κράτους και σταθεροποίησε το στόχο, ανακηρύσσοντας το κράτος στηριγμένο στο κίνημα, στη στρατιωτική του δύναμη.

2.2.3 Η ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ (CONCENTRATION)

Όπως κινήθηκε το Σιωνιστικό κίνημα ως πολιτικό κίνημα στο διεθνές επίπεδο για να λάβει διεθνή υποστήριξη και προστασία για το σχέδιό του, το ίδιο δραστήρια κινήθηκε μεταξύ των Εβραίων ώστε να τους στρατολογήσει για να εκπληρωθεί ο στόχος. Εφαρμόζοντας το δεύτερο άρθρο των αποφάσεων του πρώτου Σιωνιστικού Συνεδρίου, το Σιωνιστικό κίνημα δημιούργησε Σιωνιστικές οργανώσεις στα διάφορα μέρη του κόσμου - όπου αυτά βρίσκονται - και τους υποχρέωσαν να πληρώσει έκαστος ένα Σέϊκελ στο Σιωνιστικό κίνημα. Όποιος δεν πλήρωνε δημοσιευόταν το όνομά του στις εφημερίδες ως προδότης.

Επίσης το κίνημα δραστηριοποιήθηκε μεταξύ των Εβραίων που ανήκουν στα εργατικά και επαναστατικά κόμματα, εκτελώντας έτσι τις υποσχέσεις του, για να αποδυναμώσει αυτά τα κόμματα.

Παρά τη μεγάλη υποστήριξη που βρήκε το κίνημα από τις κυβερνήσεις, δεν κατάφερε να προσελκύσει μεγάλο αριθμό Εβραίων. Οι πλούσιοι Εβραίοι το εκθρεύτηκαν φοβούμενοι, μην επηρεάσει την υπηκοότητα και τα δικαιώματά τους στις πατρίδες τους έτσι που να θεωρηθούν ξένοι.

Είχε ακόμα την έχθρα ορισμένων θρησκευτικών κύκλων, που θεωρούσαν πως η δημιουργία του κράτους πρέπει να είναι πράξη Θεϊκή και όχι δημιουργία του ανθρώπου. Έτσι το Σιωνιστικό κίνημα πέτυχε στις περιοχές που είχαν οι Εβραίοι, μεγάλη καταπίεση - όπως η Τσαρική Ρωσία και η Ναζιστική Γερμανία. Εδώ πρέπει να τονίσουμε πως το Σιωνιστικό κίνημα δε δημιουργήθηκε από αυτές τις εστίες καταπίεσης, αλλά από τις περιοχές που οι Εβραίοι απολάμβαναν πλήρως τα δικαιώματά τους. Τούτο οφείλεται στο αποικιοκρατικό κίνημα που εμφανίστηκε εκεί

και προσπάθησε να επενδύσει στο Εβραϊκό ζήτημα ώστε να πετύχει τα συμφέροντά του.

Όπως αναφέραμε προηγουμένως, το κίνημα δεν επιχείρησε διά της πολιτικής τους δράσης να άρει την καταπίεση των Εβραίων αναφορικά με τα δικαιώματά τους στις χώρες τους, αλλά λειτούργησε με στόχο τους ίδιους τους Εβραίους λαμβάνοντας υπόψη ότι όσο αυξάνεται η καταπίεση, τόσο αυξάνεται η μετανάστευση, και η μετανάστευση είναι αυτό που ζητάει ο επικοισμός.

Σαν ιμπεριαλιστικό κίνημα, ο επικοισμός είχε μείζον ενδιαφέρον στη μετανάστευση και στην εποίκηση. Και αυτά πήραν διάφορες μορφές, διότι είχαν σα στόχο τη δημιουργία εθνικού χώρου. Εδώ θα αναλύσουμε τα ζητήματα της μετανάστευσης και εποίκησης, που αποτελούν το κύριο θέμα της διατριβής απ' όλες τις πλευρές.

2.3 Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Ο επικοισμός άρχισε να ενθαρρύνει τη μετανάστευση στην Παλαιστίνη μετά τις αποφάσεις του 7ου Σιωνιστικού Συνεδρίου, που έβαλε ως μοναδικό στόχο του την απόκτηση της Παλαιστίνης. Οι μεταναστεύσεις που έγιναν μεταξύ 1905 και 1948 έχουν ορισμένα χαρακτηριστικά που τις διέκριναν από τις άλλες μεταναστεύσεις:

1. Η αποδοχή του Σιωνιστικού προγράμματος, ακόμη και όταν ο μετανάστης ήταν εκτός του Σιωνιστικού κινήματος. Εδώ διακρίνουμε πως με την άφιξή του, υπάκουε στα Σιωνιστικά ιδρύματα όπως η Εβραϊκή αντιπροσωπεία και το πρόγραμμά της.

2. Η αποδοχή από τους μετανάστες της Εβραϊκής εργασίας, του εγκλεισμού στις αποικίες και διαβίωσης παρόμοιας με του γκέτο.

3. Η αποδοχή της Σιωνιστικής πολιτικής περί αγροτικής εργασίας. Η πλειοψηφία τους αποίκισε την ύπαιθρο.

4. Ο ρατσιστικός χαρακτήρας απέναντι στους Άραβες που αρνιόντουσαν τη συνεργασία τους ή την απασχόλησή τους στα Σιωνιστικά ιδρύματα.

5. Ο μεγάλος όγκος και η ομαδικότητα.

6. Η Σιωνιστική μετανάστευση αποτέλεσε την απαρχή της πραγματικής διαμάχης με τους Άραβες, διότι το Σιωνιστικό κίνημα απείλησε την απομάκρυνσή τους και επέτρεψε να μείνουν ελάχιστοι Άραβες για τις βαριές, χειρωνακτικές και ανθυγιεινές εργασίες.

Το Σιωνιστικό κίνημα ανακήρυξε το κράτος του στις 14/5/1948 επί του 77% των Παλαιστινιακών εδαφών και είχε περίπου 758,7 - 800 χιλιάδες αποίκους και 156 χιλιάδες Παλαιστίνιους από 800 χιλιάδες που ήταν αρχικά προ του πολέμου.

Μετά την ανακήρυξη του κράτους άρχισε μια νέα και διαφορετική φάση από τη Σιωνιστική δραστηριότητα. Αυτή ακολούθησε τη φάση της ίδρυσης του Σιωνιστικού κινήματος το 1897 και τελείωσε με την ανακήρυξη του κράτους το 1948. Παρ' ότι ο στόχος για τον οποίο ιδρύθηκε το Σιωνιστικό κίνημα πραγματοποιήθηκε με την ίδρυση του κράτους, το Σιωνιστικό κίνημα δεν αυτοδιαλύθηκε ως πολιτικό κίνημα αλλά συνέχισε τη δράση του μετά τη δημιουργία του κράτους ως και σήμερα, είτε εντός αυτού του κράτους, είτε εκτός. Αυτό το γεγονός καταρρίπτει το χαρακτήρα του απελευθερωτικού κινήματος, διότι τα απελευθερωτικά κινήματα μόλις δημιουργούν το κράτος τους, αυτοδιαλύονται και οι οργανώσεις τους, μετατρέπονται σε οργανισμούς του κράτους. Επιπροσθέτως, οι Εβραίοι μετά τη Γαλλική επανάσταση απέκτησαν τις ελευθερίες τους, πράγμα που αφαιρεί από το Σιωνιστικό κίνημα τους λόγους ύπαρξης του. Η συνέχεια του όμως εξηγεί τον αποικιοκρατικό χαρακτήρα του, πράγμα αλληλένδετο με το αποικιοκρατικό κίνημα, δυναμώνει ή αποδυναμώνεται μαζί του, και η δημιουργία του κράτους δεν είναι παρά η εισαγωγή ή η βάση για τον έλεγχο της περιοχής ή των στρατηγικών πλουτοπαραγωγικών πηγών της Μέσης Ανατολής.

Αυτό εξάλλου εξηγεί την ισχυρή υποστήριξη που βρήκε το Σιωνιστικό κίνημα στις δεκαετίες των 30 ή 40 από τη Μεγάλη Βρετανία, όπου τα Βρετανικά συμφέροντα ήταν κυρίαρχα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και μετατέθηκαν μετέπειτα στις Ηνωμένες Πολιτείες με την αύξηση των συμφερόντων τους στη Μέση Ανατολή και την επικράτησή τους επί των Βρετανικών συμφερόντων.

Μετά την ίδρυση του κράτους, τελέστηκε το πρώτο συνέδριο του Σιωνιστικού κινήματος στα Ιεροσόλυμα το 1951, που ήταν το 23ο συνέδριο του Σιωνιστικού κινήματος. Οι αποφάσεις του ήταν:

(29) "Το συνέδριο ανακοινώνει πως το πρακτικό πρόγραμμα του διεθνούς Σιωνιστικού κινήματος και οι οργανισμοί του για να εκπληρώσει τους ιστορικούς του στόχους στη Γη του ΙΣΡΑΗΛ απαιτεί το μέγιστο της συνεργασίας και του συντονισμού με το κράτος του ΙΣΡΑΗΛ και την κυβέρνησή του, σεβόμενοι τους νόμους του Ισραηλινού κράτους."

(30) "Το συνέδριο βλέπει την ανάγκη να δώσει το κράτος στο Ισραήλ στη διεθνή Σιωνιστική οργάνωση μια νομική μορφή ως εκπρόσωπος του Εβραϊκού λαού σε όλα τα ζητήματα που έχουν σχέση με τους Εβραίους του κόσμου για να συμμετάσχουν με οργανωμένη μορφή στην ανάπτυξη του κράτους και τη γρήγορη

απορρόφηση των νέων μεταναστών." Αυτός ο συντονισμός ήταν απαραίτητος για να είναι ταυτόσημο το Σιωνιστικό κίνημα του κράτους, ο Μπέν Γκουριόν το ανέλυσε ως εξής:

"Οι στόχοι του Σιωνιστικού κράτους είναι ίδιοι με τους στόχους του Σιωνιστικού κινήματος". Διότι και οι δύο θεωρούν τον εαυτό τους εκφραστή των Εβραίων στον κόσμο, επιπλέον αμφότεροι προσπαθούν να συγκεντρώσουν τους Εβραίους του κόσμου στο κράτος και για να ακριβολογούμε δεν πρέπει να λέγεται συντονισμός δράσης, διότι το θέμα δεν είναι παρά μια διοικητική μοιρασιά στα καθήκοντα, διότι όλοι που ανέλαβαν θέσεις στο κράτος ήταν από τους αρχηγούς του Σιωνιστικού κινήματος. Η διαδικασία της δημιουργίας του κράτους, έδωσε στο Σιωνιστικό κίνημα νέα δύναμη στο νομικό και υλικό τομέα, γι' αυτό μπορούμε να πούμε πως η αποστολή του Σιωνιστικού κινήματος αναπτύχθηκε και εξελίχθηκε μετά τη δημιουργία του κράτους για να οριοθετηθεί στη δράση της ενδυνάμωσης του κράτους και την προετοιμασία της διεθνούς κοινής γνώμης. Επιπροσθέτως ανέλαβε όλες τις προπαγανδιστικές δραστηριότητες εντός του κράτους. Στην προσπάθεια της οργάνωσης μεταξύ του κράτους και του κινήματος, η Κνέσετ στις 24/11/52 εξέδωσε "νομοτεχνική πράξη" (Status Law) που οριοθετεί το ρόλο του Σιωνιστικού κινήματος και τη σχέση του με το κράτος. Επίσης δόθηκε στο Σιωνιστικό κίνημα η άδεια στην ανάπτυξη και την οικοδόμηση επιπροσθέτως στην αποστολή οργάνωσης της μετανάστευσης, πράγμα που θεωρείται από τα πλέον ευαίσθητα καθήκοντα και που θεωρούσε το Σιωνιστικό κίνημα ως την κύρια της αποστολή, γι' αυτό το λόγο το κράτος εξέδωσε το νόμο της επιστροφής (Law of return) το 1950, ο οποίος λέει:

(31) "Κάθε Εβραίος έχει το δικαίωμα να έλθει σ' αυτό το κράτος ως επιστρέφων μετανάστης." Μ' αυτόν τον τρόπο η μετανάστευση αποτέλεσε τη μέθοδο για να σταθεροποιήσει το κράτος και να το δυναμώσει και για την επικράτηση της Σιωνιστικής πίστης.

Σε μια εντολή του Λέβι Ισκούλ στο διεθνές Σιωνιστικό Συνέδριο τόνισε:

(32) "*Βοηθήστε μας για να κερδίσουμε τη μάχη των αριθμών, διότι η πραγματική δύναμη αρχίζει από την αριθμητική δύναμη, και οι κίνδυνοι που απειλούν το ΙΣΡΑΗΛ συν τω χρόνω πηγάζουν από το μικρό αριθμητικό του πληθυσμό. Γι' αυτό το Σιωνιστικό κίνημα βρίσκεται μπροστά σε μια ιστορική πρόκληση, η έκβαση της οποίας θα επηρεάσει το μέλλον του κράτους και το μέλλον όλου του Εβραϊκού λαού, διότι το δικαίωμα του Σιωνιστικού κινήματος να υπάρξει εξαρτάται από την επιτυχία του στον τομέα της μετανάστευσης.*" Γι' αυτό

το κίνημα και το κράτος συνεργάστηκαν για να μεταφέρουν τους Εβραίους, με τη δημιουργία προβλημάτων στις πατρίδες τους.

Ο Λέβι Ισκούλ επίσης τόνισε:

"Εμείς δεν αγωνιζόμαστε για τα Εβραϊκά δικαιώματα στη διασπορά αλλά για τους ίδιους τους Εβραίους της διασποράς" όλο αυτό παρά την αντίθεση αυτών των νόμων με την εθνική κυριαρχία των κρατών που ορισμένοι πολίτες τους είχαν την Εβραϊκή θρησκεία, όπου το Σιωνιστικό κίνημα δεν έθεσε θέμα άδειας αυτών των κρατών για να μεταναστεύσουν πολίτες τους ή για οικονομικές ή άλλες ζημιές που θα δημιουργούσαν σ' αυτές τις κοινωνίες, ούτε να υπολογίσει τις ζημιές που θα δημιουργούσαν αυτές οι μεταναστεύσεις στον οικονομικό, κοινωνικό ή πολιτικό τομέα στους Παλαιστίνιους ή στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Γι' αυτό το Σιωνιστικό κίνημα εργάστηκε στη βάση παλαιών υποχρεώσεων που ανανεώνονταν συνεχώς για την εξέλιξή τους.

Μ' άλλα λόγια:

1) Η ύπαρξη στην περιοχή, όπου θα αποτελέσει αυτό το κράτος μια σταθερή βάση στη Μέση Ανατολή και μια πραγματικότητα διά της πολιτικής του Status Quo και χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα συμπεριλαμβανόμενης και της βίας.

2) Η προπαγανδιστική εξυπηρέτηση του κράτους στο εξωτερικό ειδικά κατά της περιόδου των κρίσεων στη Μέση Ανατολή.

3) Η οικονομική υποστήριξη του κράτους με τη συγκέντρωση των ενισχύσεων ή την πληρωμή των επενδύσεων επιπλέον των επενδύσεων και της οικοδόμησης που έκανε ή επέβλεπε το ίδιο το Σιωνιστικό κίνημα.

4) Η προσπάθεια ενίσχυσης των συμμαχιών του κράτους στο εξωτερικό για να εξασφαλίσουν την πολιτική και στρατιωτική υποστήριξη.

5) Η μετανάστευση που αποτελούσε την κύρια αποστολή του Σιωνιστικού κινήματος το οποίο πληρώνει τα έξοδά της.

Κάνοντας μια ανασκόπηση των ευθυνών του Σιωνιστικού κινήματος, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αυτές οι ευθύνες απετέλεσαν τον κύριο λόγο ύπαρξης του Σιωνιστικού κινήματος, ενώπιον των ίδιων των Εβραίων και του κόσμου. Επίσης, μπορούμε να αντιληφθούμε τη σημασία του Σιωνιστικού κινήματος για τη διατήρηση του κράτους, ιδιαίτερα από το γεγονός ότι το κίνημα ανέλαβε την οικονομική υποστήριξη των έργων ανοικοδόμησης στο εσωτερικό και της μετανάστευσης.

Αυτοί οι δύο παράγοντες απετέλεσαν το λόγο διατήρησης και επιβίωσης του κράτους. Ωστόσο ο κύριος λόγος είναι η τάση γεωγραφικού επεκτατισμού, που

αποτελεί χαρακτηριστικό στοιχείο του Ιμπεριαλισμού γενικά και του Σιωνιστικού κινήματος ειδικότερα.

Το Σιωνιστικό κίνημα ακολούθησε στη δημιουργία του Κράτους του την πολιτική της βίας και της καταπίεσης και φύτεψε μια ανθρωπίνη μάζα ανομοιογενή με την περιοχή της Μέσης Ανατολής αλλά και ανομοιογενή και με τον εαυτό της, πράγμα που οδήγησε στη δημιουργία σειράς κρίσεων που τα αποτελέσματά τους εξακολουθούν να αλληλεπιδρούν μέχρι σήμερα. Αυτά τα προβλήματα μπορούν να καταταγούν ως εξής:

- α) Οικονομικά προβλήματα.
- β) Πολιτικά προβλήματα.
- γ) Στρατιωτικά προβλήματα.

2.3.1 ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Όπως αναφέραμε προηγουμένως η μετανάστευση ήταν μετανάστευση που λειτούργησε για την εκδίωξη μιας ανθρωπίνης ομοιογενούς ομάδας για να πάρει τη θέση της μια άλλη ανθρωπίνη ανομοιογενής ομάδα. Αυτό σημαίνει μια μη φυσιολογική αύξηση του πληθυσμού, πράγμα που οδηγεί στη δημιουργία οικονομικής κρίσης. Γι' αυτό η αναντιστοιχία της οικονομικής δύναμης της περιοχής με το μεγάλο αριθμό των μεταναστών που προστέθηκαν στους ήδη υπάρχοντες κατοίκους, οδήγησε σε ιλιγγιώδη αύξηση της ανεργίας μεταξύ των κατοίκων αποτέλεσμα της αναντιστοιχίας του υψηλού αριθμού του εργατικού δυναμικού και τις λίγες ευκαιρίες για εργασία.

Επίσης οι μετανάστες κατέκτησαν μεγάλες εκτάσεις της γης πράγμα που οδήγησε ένα μεγάλο αριθμό Παλαιστινίων να μείνουν χωρίς πηγή εισοδήματος. Όσον αφορά το εβραϊκό Κεφάλαιο, η είσοδος του οδήγησε σ' άνοδο των τιμών με αδυναμία της ντόπιας αγοραστικής δύναμης. Όλες αυτές οι συνθήκες οδήγησαν σε κρίση που εκφράστηκε με τον πόλεμο του 1948 που οδήγησε στη δημιουργία του κράτους στο 11 % (20.000.000 στρέμματα) της Παλαιστινιακής γης που επέφερε την κατοχή 13 πόλεων και 507 χωριών και την εξαφάνιση από το πρόσωπο της γης άλλων 418 οικισμών. Αυτή η δημιουργία του κράτους οδήγησε την εξουσία να κατάσχει 17,675 εκατομμύρια στρέμματα που ήταν περιουσία των προσφύγων ή ανήκαν στο Παλαιστινιακό κράτος.

Συγκεκριμένα η γη μοιραζόταν ως εξής:

(33) "Του κράτους και εθνικού οργανισμού ανάπτυξης 15.205.000 στρέμματα ή 76,5%

Εβραϊκό Εθνικό Ταμείο 3.570.000 στρέμματα ή 18 %.

Ιδιωτικές Περιουσίες Αράβων ή Εβραίων 1.480.000 στρέμματα ή 5,5% ".

και οι Άραβες εξακολουθούσαν να έχουν μέσα στο Κράτος 820.000 στρέμματα μόνο.

Η μετανάστευση οδήγησε στη δημιουργία του πολέμου του 1948, και ο πόλεμος οδήγησε στη προσφυγιά 700.000 Παλαιστίνιους στις γειτονικές χώρες πράγμα που οδήγησε στη δημιουργία οικονομικής κρίσης σ' αυτές τις χώρες που υπέφεραν ήδη από οικονομική κρίση λόγω της άμεσης ή έμμεσης κατοχής τους.

Τα χαρακτηριστικά της κρίσης απέτελεσαν την έλλειψη των ευκαιριών εργασίας για το μεγάλο αριθμό των προσφύγων και η οικονομική αδυναμία αυτών των κρατών να εξασφαλίσουν στέγη στους πρόσφυγες. Επίσης η προσφυγιά οδήγησε στη δημιουργία μεγάλης ομάδος από ανειδίκευτους εργάτες που ήταν βασικά γεωργοί.

Η επιχείρηση της δημιουργίας του κράτους και η αρπαγή της γης οδήγησαν στη καταστροφή του οικονομικού κοινωνικού οικοδομήματος της Παλαιστινιακής κοινωνίας και στέρησε στους κατοίκους την κύρια πηγή της οικονομίας τους.

Ο μεγάλος αριθμός των μεταναστών που ερχόταν και ο αριθμός τους που έφθασε στους 687.000 μετανάστες την ανακήρυξη του κράτους και έως του 1954, πράγμα που οδήγησε σ' αυξημένα βάρη στην οικονομία της περιοχής καθώς οδήγησε στην αύξηση των χρεών όλων των κρατών προς το Διεθνές Ταμείο υποχρεώνοντας αυτά τα κράτη να ξοδεύουν μεγάλα ποσά στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς με αποτέλεσμα να χειροτερεύσει το επίπεδο επιβίωσης με την αύξηση των τιμών.

Το αυριανό αποτέλεσμα από τη δημιουργία του κράτους ήταν ο πόλεμος του 1948 που κατέληξε στο κλείσιμο της των στρατηγικών υδάτινων διαύλων π.χ. της διώρυγας του Σουέζ και του κόλπου της Άκαμπα, πράγμα που με τη σειρά του οδήγησε σε περαιτέρω εξασθένηση των οικονομιών των κρατών αυτών επιπροσθέτως για την αξιοποίηση του εργατικού δυναμικού στο στρατιωτικό τομέα, πράγμα που πολλαπλασιάζει τα βάρη της οικονομίας, συν τις ανθρώπινες και οικονομικές καταστροφές της περιοχής από το ξέσπασμα του πολέμου.

2.3.2 ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η επιχείρηση της δημιουργίας καινούριας πολιτικής οντότητας στην περιοχή οδήγησε στη δημιουργία πολιτικών κρίσεων διότι αυτή η οντότητα δημιουργήθηκε διαμέσου ενός πολέμου με τις γειτονικές χώρες και με το λαό που είχε αυτήν τη γη όπου οικοδομήθηκε αυτό το κράτος, μ' άλλα λόγια η βία ήταν η βάση στη δημιουργία αυτού του κράτους πράγμα που απαγορεύει να υπάρξει πολιτική σταθερότητα στην περιοχή ή σχέσεις καλής γειτονίας.

Επίσης η δημιουργία του ισραηλινού κράτους οδήγησε στη δημιουργία του προβλήματος των προσφύγων όπου χιλιάδες Παλαιστίνιοι πρόσφυγες κατέφυγαν στις γειτονικές Αραβικές χώρες και κατοίκησαν σε περιοχές που απείχαν μόλις λίγα χιλιόμετρα από τα σπίτια και τις περιουσίες τους, πράγμα που συντηρούσε τις πολιτικές κρίσεις μεταξύ αυτών των κρατών και του Ισραήλ, ειδικά όταν οι ισραηλινές δυνάμεις συνέχισαν να επιτίθενται στους πρόσφυγες στις περιοχές που κατέφυγαν σε μια προσπάθεια να τους αναγκάσουν να απομακρυνθούν περισσότερο. Αυτό οδήγησε σε συνεχείς επιθέσεις των Παλαιστινίων έναντι των ισραηλινών δυνάμεων εντός και εκτός του κράτους, πράγμα που καταστρατήγησε την πολιτική σταθερότητα στην περιοχή.

Αυτές οι αλλαγές οδήγησαν σε νέες θέσεις και πολιτικές συμμαχίες π.χ. η αποχώρηση των Βρετανικών δυνάμεων από την Αγκόπ και την περιοχή του Σουέζ, η εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ γεγονός που οδήγησε τη Γαλλία, τη Βρετανία και το εβραϊκό κράτος στην επίθεση κατά της Αιγύπτου το 1956, για να καταλάβουν το κανάλι. Το Ιράκ επίσης εθνικοποίησε το πετρέλαιο και έθαψε το σύμφωνο της Βαγδάτης. Η εμφάνιση του κινήματος των αδέσμευτων όπου ο Νάσερ ήταν από τους ιδρυτές και η εμφάνιση της Παλαιστινιακής γης, απελευθερωτική οργάνωση ΡΙΟ το 1964. Σαν αποτέλεσμα για τη συμμαχία της Βρετανίας, Γαλλίας, Αμερικής και του Εβραϊκού κράτους, καθώς και η πτώση του Βασιλικού καθεστώτος. Τα νέα Αραβικά καθεστώτα αναζήτησαν νέες διεθνείς σχέσεις στην Ασία, Αφρική και του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, ειδικά με τη Σοβιετική Ένωση και την Κίνα.

2.3.3 ΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τα πρώτα σύνορα του Ισραήλ ήταν στρατιωτικά σύνορα που επιβλήθηκαν από την κατάπαυση του πυρός των Ηνωμένων Εθνών και των μεγάλων δυνάμεων.

Δεν ήταν ούτε οι Άραβες ούτε οι Ισραηλινοί ικανοποιημένοι με εκείνα τα σύνορα διότι ήταν σύνορα που δημιούργησε η στρατιωτική μηχανή, και ακόμη οι Άραβες κοίταζαν την κατάπαυση του πυρός ότι τους επεβλήθη με διεθνείς πιέσεις και τους αδίκησε. Το δέχτηκαν όμως με την ελπίδα να πετύχει η διπλωματία ό,τι δεν πέτυχε η στρατιωτική δράση.

Η ύπαρξη των Παλαιστινίων προσφύγων στις γειτονικές Αραβικές χώρες και η αντίδραση των Αραβικών μαζών κατά της ήττας ήταν σοβαροί παράγοντες να οδηγήσουν αυτά τα καθεστώτα να μη δεχτούν ούτε εκείνα τα σύνορα ούτε εκείνο το κράτος. Από την πλευρά του, το Ισραήλ δε θεωρούσε αυτά τα σύνορα αποδεκτά παρ' ότι με αυτόν τον τρόπο απέτρεψε τη δημιουργία Παλαιστινιακού κράτους βάσει των αποφάσεων των Ηνωμένων Εθνών, διότι αυτά τα σύνορα δε συνέπεπταν με τα σύνορα που αναφέρονταν στην Αγία Γραφή που έδωσε το Σιωνιστικό κίνημα στο συνέδριο της ειρήνευσης στο Παρίσι το 1919, (όπως στο χάρτη 27). Επομένως δεχόταν κατάπαυση του πυρός ως ανάπαυση και προετοιμασία να φέρει άλλους μετανάστες. Ταυτόχρονα ήθελε να κερδίσει χρόνο για να μεταφέρει νέους μετανάστες που θα σταθεροποιούσαν το κράτος στις περιοχές που κατείχε και να έχει το χρόνο να εισάγει περισσότερα και πιο σύγχρονα όπλα.

Παρά τη συνεχή κατάπαυση του πυρός, το Ισραήλ συνέχισε να την παραβιάζει είτε να κατέχει στρατιωτικές περιοχές, είτε βασικές οικονομικές περιοχές επιπροσθέτως τις πράξεις και τις υποχρεώσεις των Αραβικών κρατών να δεχτούν τους όρους αλλά και την ύπαρξη του κράτους αυτού.

Το 1951 οι ισραηλινές δυνάμεις αποξήραναν τη λίμνη της Χούλα. Παρ' ότι ήταν στην ουδέτερη ζώνη και έδιωξε τους κατοίκους της για να εκμεταλλευθεί τις στρατιωτικές και οικονομικές δυνατότητες της περιοχής. Επίσης άνοιξε ένα κανάλι μεταξύ του ποταμού Ιορδάνη και της λίμνης της Τιβεριάδος και έκανε αλλαγές στην κοίτη του ποταμού Ιορδάνη, επίσης έκανε συνεχείς επιθέσεις στα παραμεθόρια χωριά, όπως η επίθεση στο χωριό Κπάγια το 1953 στα Ιορδανικά σύνορα. Ενώ στα Αιγυπτιακά σύνορα έδιωξε τους βεδουίνους του Νακάμ.

Η προσπάθεια της Αιγύπτου να ελέγχει τους υδάτινους διαύλους π.χ. : Η διώρυγα του Σουέζ και τα νησιά Τοράν και Σαναφείρ στον κόλπο της Άκαμπα οδήγησε τις ισραηλινές δυνάμεις να επιτεθούν στη λωρίδα της Γάζας το 1955 και να καταλάβουν την περιοχή Αλούζα που βάσει της συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός ήταν άοπλη περιοχή.

Και όπως όλα τα στρατιωτικά ζητήματα, έτσι και το πρόβλημα της Ιερουσαλήμ το οποίο οι ισραηλινές δυνάμεις κατείχαν το μεγαλύτερο μέρος. Λόγω της λεπτής θρησκευτικής της θέσης συνεχίστηκε η διαφωνία που ανάγκασε τα Ηνωμένα Έθνη

να εκδώσουν απόφαση διεθνοποίησης της πόλης, στις 9 Δεκεμβρίου 1949. Όμως το Κινέσσετ ανακοίνωσε στις 13 Δεκεμβρίου 1949 ότι τα Ιεροσόλυμα αποτελούν πρωτεύουσα του Ισραήλ.

Μετά την αποχώρηση των Βρετανικών δυνάμεων από την Αίγυπτο και την προσπάθεια της Σαγκούπ να δώσει έμφαση στην ανεξαρτησία της διαμέσου της εθνικοποίησης της διώρυγας του Σουέζ όπως ήταν και ο έλεγχος των λιμανιών της πράγμα που προκάλεσε την Αγγλία, τη Γαλλία και την Αμερική.

Εδώ ταυτίστηκαν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα με τα συμφέροντα του Ισραήλ που προσπαθούσε να απομακρύνει τις Αιγυπτιακές δυνάμεις στα σύνορα της διώρυγας και να τοποθετήσει την Έρημο του Σινά ως δύσκολο χέρσο φράχτη και να σιγουρέψει τον έλεγχο στην έρημο του Ναγκάπ που χωρίζει τον Ασιατικό Αραβικό κόσμο από τον Αφρικανικό.

Το Ισραήλ έδωσε θρησκευτική δικαιολογία για τη στρατιωτική του δράση λέγοντας ότι ο Μωυσής δέχτηκε τη φωνή του Θεού στο Σινά. Ο Μπέν Γκουριόν εξήγησε αυτήν την επίθεση λέγοντας "απελευθέρωση μέρος του εθνικού χώρου που κατείχαν οι κατακτητές".

Αυτή η κρίση θεωρούνταν ως ευκαιρία για να υποχρεώσει τους Άραβες να αναγνωρίσουν αυτό το κράτος, και πρέπει να σημειώσουμε πως αυτές οι δυνάμεις κατάφεραν να κατέχουν τη λωρίδα της Γάζας και το Σινά. Το 1956 η κατοχή τελείωσε με την απόφαση των Ηνωμένων Εθνών.

Τα στρατιωτικά προβλήματα όλο και μεγάλωναν διότι π.χ. : η αλλαγή της κοίτης του ποταμού Ιορδάνη και η προσπάθεια κατοχής νέων υδάτινων πόρων και στρατιωτικών περιοχών μαζί με τα προβλήματα των ανήσυχων συνόρων και βασικά η φιλοδοξία του Σιωνισμού να κτίσει το Ισραήλ μαζί με την εμφάνιση νέων συμμαχιών εκφράστηκαν με την πλήρη ταύτιση των Αμερικανικών και Σιωνιστικών συμφερόντων στην εκμετάλλευση του πλούτου της περιοχής.

Πρέπει να σημειώσω πως άλλες Σιωνιστικές οργανώσεις μεταφέρθηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, και όλα αυτά έδωσαν στο Ισραήλ μια νέα στρατιωτική και υλική δύναμη διαμέσου της Αμερικανικής υποστήριξης είτε εν καιρώ πολέμου είτε εν καιρώ ειρήνης.

Ο Νταιάν λέει (34) "αυτό το κράτος δεν έχει οποιεσδήποτε υποχρεώσεις που να το ανησυχούν στη διεθνή σκηνή, όπως επίσης δε δίνει σημασία για τα οικονομικά προβλήματα, όσον αφορά τα προβλήματα της ασφάλειας. Αυτά βασικά είναι ανύπαρκτα, διότι ζεί με τη βία, βλέποντας πως είναι ο μόνος τρόπος και ο βασικός, για να διατηρήσει την υψηλή ηθική κατάσταση των πολιτών του, όπως επίσης μπορεί να διατηρήσει μ' αυτόν τον τρόπο το απαραίτητο επίπεδο της

αναταραχής στην περιοχή, μάλλον θα πρέπει να είναι στην υποχρέωση του να δημιουργεί τους κινδύνους για να φτάσει σ' αυτόν το σκοπό, έτσι το Ισραήλ προσφεύγει στο δρόμο της πρόκλησης και μετέπειτα της εκδίκησης."

Από τα προαναφερόμενα διαφαίνονται οι λόγοι που διατηρούν την αναταραχή στη Μ. Ανατολή που με τη σειρά της ωθεί το Ισραήλ να δημιουργεί πολέμους από τη μία περίοδο στην άλλη. Η ειρήνη της περιοχής δε συμβαδίζει με το συμφέρον αυτού του κράτους. Διότι η ειρήνη δίνει στην Αραβική πλευρά την ευκαιρία να βελτιώσει την κατάστασή της, να προωθήσει την ανάπτυξη όπως επίσης στερεί από το Ισραήλ το ρόλο του στην περιοχή.

Ο ρόλος αυτός είναι ο ρόλος του χωροφύλακα που εμποδίζει τη διαδικασία της απελευθέρωσης και ανάπτυξης στην περιοχή. Αυτή είναι η εικόνα γενικώς. Αν όμως μελετήσουμε τα πράγματα πιο λεπτομερειακά τότε θα παρατηρήσουμε μεγάλη πτώση της μετανάστευσης μεταξύ 1962 - 66, και αυτό ήταν αποτέλεσμα της απώλειας της λάμψης του Σιωνισμού στο λόγο ύπαρξης του μεταξύ των Εβραίων και στην επίδραση των νόμων περί δημοκρατικών ελευθεριών που οδήγησαν τελικά τους Εβραίους να ενσωματωθούν στις κοινωνίες τους ειδικά στη Δ. Ευρώπη και Η.Π.Α. Ένας σημαντικός παράγοντας είναι και η επίδραση της στρατιωτικής δράσης της Παλαιστινιακής επανάστασης πολιτικώς και στρατιωτικώς, μια κατάσταση φόβου που οδήγησε και αυτή στην πτώση της μετανάστευσης.

Στον οικονομικό τομέα, η οικονομία του Ισραήλ ήταν παρασιτική οικονομία που ζει από τις βοήθειες των ξένων κρατών π.χ. Δ. Γερμανία, Καναδά, Η.Π.Α. και το Σιωνιστικό κίνημα. Το ύψος της Αμερικανικής βοήθειας μεταξύ (35) " 48 - 64 έφθασε περίπου 1.073 εκατομμύρια δολλάρια" και οι γερμανικές αποζημιώσεις μεταξύ (36) "1954 - 64 έφθασαν περίπου 1.611,3 εκατομμύρια δολλάρια."

Παρά τις τεράστιες βοήθειες η οικονομία του Ισραήλ υπέφερε μεγάλη κρίση όπου το έλλειμμα της το 1960 έφθασε 3.414,5 εκατ. δολλάρια. Αυτή η κατάσταση βεβαίως ήταν απόρροια της κατάστασης του πολέμου που ζει το Ισραήλ και λόγω των εκτεταμένων προγραμμάτων εποίκισμού που εκτελούσε. Επίσης μια άλλη ένδειξη είναι η κατάσταση της ανεργίας που ήταν πολύ μεγάλη πριν το 1967 όπου υπήρχε η αντιστοιχία του (37) "ενός ανέργου για κάθε τέσσερις εργάτες".

Τα νέα δεδομένα που διαμορφωνόντουσαν και έπρεπε να αντιμετωπιστούν ήταν η πτώση του κατά κεφαλήν εισοδήματος από την Αμερικανική βοήθεια από 150 σε 60 δολλάρια. Ένας άλλος σπουδαίος τομέας εσόδων που σταμάτησε ήταν η ολοκλήρωση των Γερμανικών αποζημιώσεων το 1964. Επίσης η φθίνουσα σημασία της Δύσης στο Ισραήλ οδήγησε στην ελάττωση της στρατιωτικής και πολιτικής υποστήριξης. Διότι για τη Δύση το Εβραϊκό πρόβλημα τελείωσε με τη

δημιουργία του Ισραήλ που πήραν οι Εβραίοι τα πολιτικά και κοινωνικά τους δικαιώματα στην Ευρώπη. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως αυτά τα κράτη στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο ενδιαφερόντουσαν για τις οικονομίες τους ειδικά μετά από την σταδιακή πτώση της αποικιοκρατίας και προσπάθεια αυτών των κρατών ήταν να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους διά μέσω των επίσημων σχέσεων με τις Αραβικές κυβερνήσεις. Η αλλαγή στη Δυτική κοινή γνώμη κάτω από την επίδραση των δημοκρατικών κινημάτων επίσης έπαιζε σοβαρό ρόλο εις βάρος του Ισραήλ.

Ο Γάλλος καθηγητής Πέτελ Χάιμ τα περιέγραψε ως εξής:

(38) "Πρέπει να πούμε ειλικρινά πως η ύπαρξη του Ισραήλ ως κράτος δεν ταιριάζει με τους στόχους που αποσκοπούμε, διότι οι συνθήκες της δημιουργίας του κράτους του Ισραήλ και η πολιτική που ακολούθησε από τη δημιουργία του, την οργανική σχέση με το Σιωνισμό και τον ιμπεριαλισμό την κάνει αποικιοκρατικό κράτος που του επιβάλλεται να ακολουθήσει εχθρική επεκτατική συμπεριφορά. Με άλλα λόγια είναι όργανο στα χέρια των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων όπως π.χ. του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ". Αυτή η αλλαγή εκφράστηκε στη Γαλλία με την απαγόρευση της πώλησης γαλλικών όπλων στο Ισραήλ μετά τις 5 Ιουνίου του 1967.

Για να μελετήσουμε καλύτερα την εξέλιξη των οικονομικών συμφερόντων της Γαλλίας με τα Αραβικά κράτη σε σύγκριση με το Ισραήλ σημειώνουμε πως το σύνολο των εισαγωγών της Γαλλίας από τα Αραβικά κράτη έφθασε 7.027 εκατ. φράγκα. Οι εξαγωγές της Γαλλίας προς τις Αραβικές χώρες έφθασαν 4.471 εκατ. φράγκα και οι εξαγωγές στο Ισραήλ 232 εκατ. φράγκα.

Όσον αφορά τη Βρετανία αυτή αρκέστηκε με τη διατήρηση στρατιωτικών βάσεων στην περιοχή και δεν είχε τη θέληση ή τη δυνατότητα στην υποστήριξη οποιασδήποτε Σιωνιστικής επέκτασης προκειμένου να διατηρήσει τα συμφέροντά της και τις σχέσεις της με τις Αραβικές χώρες ενώ τον παλιό της ρόλο τον κληρονόμησαν οι Η.Π.Α.

3. ΟΙ Η.Π.Α. ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Πρέπει να μελετήσουμε τη σχέση των Η.Π.Α. με το Ισραήλ στη φάση της προδημιουργίας του κράτους γενικώς και στη φάση της μεταδημιουργίας ειδικώς, όπου μπορούμε να θεωρήσουμε πως η σχέση των Η.Π.Α. με το Ισραήλ είναι πιο ισχυρή από τη σχέση με οποιοδήποτε άλλο κράτος. Το μυστικό σ' αυτό το κοινό συμφέρον που τους ενώνει βρίσκεται στο ότι το Ισραήλ από τη δημιουργία του

είχε το κεφάλαιο σαν παράγοντα προσέλκυσης και εκεί που κατευθύνονταν ή συγκεντρώνονταν το κεφάλαιο κατευθύνονταν επίσης και το Ισραήλ. Όπως επίσης όπου εμφανίζονταν στρατιωτική δύναμη με ισχύ έτρεχε το Ισραήλ να συμμαχήσει.

Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τη μεταφορά του κέντρου του Ισραήλ και από τις πρωτεύουσες που έκανε τα συνέδριά του, από Ελβετία στο Βερολίνο και εκεί στην Ελβετία, και από το Λονδίνο στην Νέα Υόρκη... κλπ.

Το Αμερικάνικο ενδιαφέρον στην περιοχή αρχίζει το 1870 διά μέσου της δημιουργίας μιας Παλαιστινοαμερικανικής εταιρείας ερευνών με το πρότυπο του Βρετανικού διερευνητικού ταμείου.

Το Ισραήλ δημιούργησε με το ρόλο του πολλές επιτροπές π.χ. την Αμερικανική επιτροπή της Παλαιστίνης που την αποτελούσαν Αμερικανοεβραίοι προκειμένου να κάνει προπαγάνδα για το Ισραηλινό εγχείρημα. Επίσης το Αμερικανοισραηλινό συμβούλιο αναγκών που αποτελούσε Εβραϊκοισραηλινό συμβούλιο προπαγάνδας με στόχο να κερδίσει τους Αμερικανοεβραίους, ενώ επίσης υπήρχαν οι υπάλληλοι της προπαγάνδας που ονομάζονταν "σλέσιμ". Το 1918 το Ισραήλ πέτυχε διά μέσου της δράσης του στις Η.Π.Α. την έγκριση των Η.Π.Α. για την υπόσχεση του Μπάλφουρ, αυτό έγινε διά μέσου επιστολής που έστειλε ο Wilson στον Ισραηλινό ηγέτη Στίβεν Γουάις.

Το μεγάλο βήμα όμως στις Αμερικανοισραηλινές σχέσεις έγινε με τη σύγκληση του συνεδρίου του κινήματος στη Νέα Υόρκη το 1925 και το συνέδριο προσδιόρισε πως το 40% θα εκπροσωπηθούν από τους μη Ισραηλινούς των Αμερικανοεβραίων. Το Ισραήλ συνέχισε να οργανώνει πολλές επιτροπές για να ενθαρρύνει τη μετανάστευση ή να την ενισχύσει υλικώς π.χ. δημιούργησε την Αμερικανοπαλαιστινιακή επιτροπή (pro-palestine herard) το 1932. Στο συνέδριο "EBIAN" στις 8 Ιουλίου 1938 το Ισραήλ απέρριψε το σχέδιο Ρούσβελτ, το να δοθεί άλλη περιοχή εκτός Παλαιστίνης στους Εβραίους πρόσφυγες και απέτρεψε τη Βρετανία και τις Η.Π.Α. να καταργήσουν τους νομικούς περιορισμούς για την είσοδο των Εβραίων στην Αμερική, για να συνεχιστεί η μετανάστευση στην Παλαιστίνη. Παρά τη μεγάλη πολιτική επιτυχία του Ισραήλ να πάρει την Αμερικανική πολιτική υποστήριξη για το εγχείρημά του μέχρι 1943 ο αριθμός των Αμερικανοεβραίων που υπάκουσαν στο Ισραήλ ήταν λιγότερο από 5%. Και πέτυχε να μεταναστεύσουν μόλις 9.000 από ένα σύνολο 6 εκατ. που αποτελούν το σύνολο των Εβραίων της Αμερικής.

Οι Ισραηλινοί προσέφυγαν στην υποστήριξη της Αμερικής ειδικά μετά απ' την έκδοση από τη Βρετανία της Λευκής Βίβλου το 1939 που περιορίζει την Εβραϊκή μετανάστευση στην Παλαιστίνη. Λόγω της αντίδρασης των Παλαιστινίων, η

Αμερική με τη σειρά της πίεζε τη Βρετανία για να αυξήσει τη μετανάστευση. Επίσης οι Ην. Πολιτείες έπαιξαν μεγάλο ρόλο μαζί με τη Βρετανία στη δημιουργία του Ισραηλινού στρατού το 1944 που λειτούργησε στην πλευρά των συμμάχων στην Ιταλία και αποτέλεσε τον πυρήνα του στρατού του Ισραήλ.

Στις 27 Ιουνίου 1944 το ρεπουμπλικανικό κόμμα, υιοθέτησε το αίτημα για το άνοιγμα της Παλαιστίνης στην Εβραϊκή μετανάστευση απεριόριστα και την απόκτηση της γης εκ μέρους τους για να μετατραπεί η Παλαιστίνη σε Εβραϊκή κοινοπολιτεία βάσει της υπόσχεσης του Μπάλφουρ του 1917 και την απόφαση του Κογκρέσου το 1922.

Το 1947 η Αμερικανική πίεση είχε βασικό ρόλο στην επιτυχία της απόφασης της διχοτόμησης που εκδόθηκε από τα Ηνωμένα Έθνη πιέζοντας τα κράτη που ψήφισαν κατά αυτής της απόφασης. Επίσης η δράση του Ισραήλ διά μέσου των οργανώσεων του έπαιξε μεγάλο ρόλο στην αύξηση του μεγέθους της βοήθειας στους Ισραηλινούς στρατιωτικά και υλικά, αυτό συνέβαινε την ίδια περίοδο που αυξήθηκε η εισροή του Αμερικανικού κεφαλαίου στην περιοχή της Μ. Ανατολής πράγμα που οδήγησε στην ταύτιση των συμφερόντων, π.χ. ο υπουργός οικονομικών της Αμερικής το 1948 Μοργκένταου για ένα μεγάλο διάστημα ήταν ηγέτης Αμερικανοισραηλινής οικονομικής οργάνωσης, Ηνωμένη Εβραϊκή φωνή (United Jewish Appeal), ο οποίος έλεγε: "Πρέπει να εκμεταλλευθούμε κάθε δολλάριο για να χτίσουμε φρούριο κατά του κομμουνισμού". Αυτό επιβεβαιώνει την ταύτιση των συμφερόντων με τις Η.Π.Α. ν' αναγνωρίζουν το Ισραήλ 11 λεπτά μετά την ανακήρυξη του.

Η Αμερικανική πολιτική μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο στηρίζονταν σε δύο αρχές (39) "α) Την καταπολέμηση του κομμουνισμού και β) την εξάπλωση των τραπεζών και επιχειρήσεων. Και οι δύο διατυπώσεις είχαν την εφαρμογή τους στη Μ. Ανατολή". Επίσης αυτές οι αρχές δεν ήταν δυνατό να μην προκαλέσουν διαφωνίες και συγκρούσεις με διάφορες μορφές της Σοβιετικής και της Αμερικάνικης πολιτικής.

Διότι και οι δύο αποτελούσαν διεθνή συστήματα. Ο καθένας είχε τα συμφέροντά του και τις συμμαχίες του που συγκρούονται με τον άλλον. Η αρχή της σύγκρουσης μεταξύ των δυνάμεων αυτών άρχισε διαμέσου του Ελληνικού εμφύλιου πολέμου πράγμα που οδήγησε την Αμερική να φορτώσει στη Σοβιετική Ένωση την ευθύνη με τη δήλωση Τρούμαν στις 12 Μαρτίου 1947 για την ενίσχυση από τη Σοβιετική Ένωση της Ελληνικής αριστεράς σ' εκείνον τον πόλεμο.

Η Αμερική με τη σειρά της πρόσφερε τότε στην Ελλάδα και στην Τουρκία 400 εκατ. δολάρια και θεωρήθηκε σαν το πρώτο βήμα σ' αυτό που λεγόταν αντιμετώπιση του Κομμουνιστικού κινδύνου.

Στις 5 Ιουνίου 1947 ο Τζώρτζ Μάρσαλ κάλεσε για οικονομική βοήθεια της Ευρώπης για να αντιμετωπίσει τον κομμουνισμό και το σχέδιο αυτό ονομάστηκε έπειτα σχέδιο "Μάρσαλ".

Τον Απρίλη 1948 εγκρίθηκε ο προϋπολογισμός του σχεδίου που ανέρχονταν σε 12 δισεκατ. δολάρια, για 4 χρόνια. Για την αντιμετώπιση του κομμουνισμού και των Αμερικάνικων συμφερόντων έβαλε η Αμερική στόχο να χτίσει και να υποστηρίξει το Ισραήλ πολιτικά και οικονομικά όπου τελικά υποστηρίχτηκε το 1949 με 100 εκατ. δολάρια πράγμα που φάνηκε ξεκάθαρα στις Αμερικάνικες εκλογές το 1948 όταν οι Εβραίοι υποστήριξαν τους δημοκράτες.

Ο παρακάτω πίνακας (40) εξηγεί την ποιότητα και το μέγεθος της Αμερικανικής βοήθειας στο Ισραήλ από το 1951 έως το 1981. Επίσης παρατηρούμε τη δημιουργία νέων μορφών βοήθειας από το 1973 οι οποίες δεν προϋπήρχαν, και αυτό λόγω της όλο μεγαλύτερης ταύτισης των Αμερικανοισραηλινών συμφερόντων.

Διά μέσου της παρακολούθησης της Αμερικανικής υποστήριξης στο Ισραήλ παρατηρούμε την αλματώδη άνοδο στο μέγεθος αυτής της υποστήριξης που αύξανε με το χρόνο ειδικά τις εποχές των πολιτικών κρίσεων και των πολέμων, τη σταθερότητά του και τη σχετική ελάττωση της υποστήριξης αυτής στα μέσα διαστήματα με πολιτική ηρεμία. Και όπου το Ισραήλ στηρίζονταν περισσότερο στην Ευρωπαϊκή υποστήριξη, παρ' ότι μερικά φορτία Ευρωπαϊκών όπλων πληρώνονταν από τις Η.Π.Α. όπως έγινε το 1959. Αυτό παρέμεινε έως ότου περιορίστηκε η Ευρωπαϊκή επιρροή που υποχωρούσε μπροστά στο Αμερικανικό κεφάλαιο, π.χ. η Βρετανία το 1940 έλεγχε το 72% από τα αποθέματα πετρελαίου, στην Άπω Ανατολή έναντι 9,8% για τις Η.Π.Α. μόνο. Το 1967 η Βρετανία κατείχε το 29,3% και η Η.Π.Α. 58,6%. Μ' αυτόν τον τρόπο συσσωρεύονταν το Αμερικανικό κεφάλαιο και αυξήθηκε η δραστηριότητα των Αμερικανικών εταιριών στην περιοχή όπως επίσης η παρέμβαση των Η.Π.Α. στη Μ. Ανατολή. Όπως το 1958 στο Λιβανικό εμφύλιο, τον πόλεμο

[41]

ΧΡΟΝΟΣ	ΣΥΝΟΛΟ ΒΟΗΘΕΙΑΣ	ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ	ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ	ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ	ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ	ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΓΙΑ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΕΒΡΑΙΩΝ
1951	0.1		0.1			
1952	86.4		86.4			
1953	73.6		73.6			
1954	74.7		74.7			
1955	52.7	30.8	21.9			
1956	50.8	35.2	15.6			
1957	40.9	21.8	19.1			
1958	61.2	49.9	11.3			
1959	50.3	39	10.9	0.4		
1960	55.7	41.8	13.4	0.5		
1961	48.1	29.8	18.3			
1962	83.9	63.5	7.2	13.2		
1963	76.7	57.4	6.2	13.2		
1964	37	32.3	4.8			
1965	61.7	43.9	4.9	12.9		
1966	126.8	35.9	0.9	90		
1967	13.1	5.5	0.6	7		
1968	76.8	51.3	0.5	25		
1969	121.7	36.1	0.6	85		
1970	71.1	40.1	0.4	30		
1971	600.8	55.5	0.3	545		
1972	404.2	53.8	50.4	300		
1973	467.3	59.4	50.4	301.5		50
1974	2.570.7		51.4	28.2.7	15000	36.5
1975	693.1	8.6	344.5	200	100	40
1976	2.299.4	239.4	475	750	750	15
1977	1.757.0	252	490	500	500	15
1978	1.811.8	266.8	525	500	500	20
1979	4.815.1	265.1	525	2.700.0	1.300.0	25
1980	1.811.8	261	525	500	500	25
1981	2.189.0		764	900	500	25

A. RUBENBERG CHERYL "ISRAEL AND THE AMERICAN NATIONAL INTEREST" σελ. 67-96-213.

σύμφωνο της Βαγδάτης και του σύμφωνο του "Σέντο". Μ' αυτόν τον τρόπο η Αμερική βρέθηκε αντιμέτωπη με τα εθνικά οράματα του Αραβικού απελευθερωτικού κινήματος. Ειδικά μετά την πτώση της βασιλείας στην Αίγυπτο, στο Ιράκ, στη Λιβύη, στη Συρία, τη νίκη στην επανάσταση της Υεμένης με την υποστήριξη του Νάσερ, την εθνικοποίηση του πετρελαίου σε πολλές Αραβικές χώρες την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ, τη Συροαιγυπτιακή ένωση, την απειλή των καθεστώτων των συμμάχων των Η.Π.Α. Αυτό το αυξανόμενο εθνικό ρεύμα που απαιτεί παναραβική ένωση στο πλαίσιο ενός ενωμένου Αραβικού κράτους.

Σ' αυτήν την περίοδο ακριβώς εμφανίστηκε ανεξάρτητη Ευρωπαϊκή πολιτική που έβγαλε την Ευρώπη από τα πλαίσια της Αμερικανικής πολιτικής, αυτή η πολιτική αποτέλεσε κίνδυνο για την Αμερικανική στρατηγική είτε στην αντιμετώπιση της Σοβιετικής Ένωσης, είτε στην υπεράσπιση των συμφερόντων της. Ειδικά μετά τη διαμόρφωση του πλαισίου της Ε.Ο.Κ., με την υπογραφή της συνθήκης της Ρώμης το 1956 και την επιστροφή του Ντεγκόλ στην εξουσία το 1958 που συνδυάστηκε με μια ανεξάρτητη Γαλλική πολιτική. Και αποτυχία των Η.Π.Α. να παρασύρει τις Ευρωπαϊκές χώρες στον πόλεμο του Βιετνάμ και ο κίνδυνος από τις δραστηριότητες των δυτικών δημοκρατικών κινήματων ενάντια στην Αμερικανική δραστηριότητα στη Μ. Ανατολή και Νοτιοανατολική Ασία.

Βάσει των δύο αρχών που καθορίζανε την Αμερικανική πολιτική η Αμερική βρέθηκε σε κατάσταση σύγκρουσης με την Ευρώπη και την Αραβική περιοχή πράγμα που οδήγησε σε αύξηση της δύναμης της Αμερικανοισραελινής συμμαχίας για να αντιμετωπίσουν αυτό που λεγόταν κομμουνιστική διείσδυση στον κόσμο και την εξασφάλιση των συμφερόντων και επενδύσεων τους στην Αραβική περιοχή. Την υπεράσπιση των καθεστώτων που τα στηρίζανε στην περιοχή και επιπλέον την προσπάθεια για την ανάπτυξη μιας ανεξάρτητης Ευρωπαϊκής πολιτικής.

Όσον αφορά το Ισραήλ είχε να αντιμετωπίσει τη Σοβιετική υποστήριξη των Αραβικών κρατών. Και την αγνόηση από τα Ευρωπαϊκά κράτη, πράγμα που οδήγησε στην πτώση ή ακόμα διακοπή της Ευρωπαϊκής υποστήριξης στο Ισραήλ μερικές φορές. Αυτό απείλησε άμεσα την ύπαρξή της και το όνειρο του επεκτατισμού που είχε την ανάγκη της Ευρωπαϊκής υποστήριξης εις βάρος των Αραβικών κρατών. Επιπροσθέτως την ανεργία, τις οικονομικές και κοινωνικές κρίσεις σ' αυτήν τη φάση.

Από τα παραπάνω μπορούμε να συμπεράνουμε πως τα Αμερικανικά και Ισραηλινά συμφέροντα έφτασαν να ταυτίζονται και για να τα εξασφαλίσουν και να ξεπεράσουν την κρίση άνοιξαν τον πόλεμο στις 5 Ιουνίου 1967 όταν οι Ισραηλινές δυνάμεις έκαναν αιφνίδια επίθεση στα γειτονικά Αραβικά κράτη. Σ' αυτήν τη

σύγκρουση σύγκρουση οι Ισραηλινές δυνάμεις δέχτηκαν πλήρη στρατιωτική και πολιτική υποστήριξη. Μπορούμε να παρατηρήσουμε την αύξηση του επιπέδου της υποστήριξης συγκρίνοντας την υποστήριξη του 1964 και του 1966 όπου έφθασε σε τριπλάσιο επίπεδο, δηλαδή τη συγκεκριμένη περίοδο προετοιμασίας του πολέμου.

4. ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1967

4.1 Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ

Η Ισραηλινή στρατιωτική δύναμη κατάφερε ένα άμεσο χτύπημα στην Αραβική στρατιωτική δύναμη ειδικά την Αιγυπτιακή που απειλούσε τα Αμερικανικά συμφέροντα και την Ισραηλινή ύπαρξη. Μ' αυτόν τον τρόπο κατάφερε τον Αμερικανοισραηλινό στρατιωτικό σκοπό και μια επέκταση που υπερβαίνει πενταπλάσια την έκτασή της (27) (κοίτα χάρτη), όπου κατέλαβε τη Δυτική Όχθη και τη λωρίδα της Γάζας και έβαλε υπό πλήρη έλεγχο όλη την Παλαιστινιακή γη, το Αιγυπτιακό Σινά και τα υψώματα του Γκολάν της Συρίας. Επίσης διέκοψε τη ναυσιπλοΐα στη διώρυγα του Σουέζ και θεωρήθηκαν από τους Ισραηλινούς τα σύνορα μετά τον πόλεμο, σύνορα του Ισραήλ.

Αυτός ο πόλεμος οδήγησε σε πολλούς περιφερειακούς πολέμους και πράξεις βίας πράγμα που οδήγησε στο ανέβασμα του Παλαιστινιακού αγώνα και τις πράξεις αντίστασης. Αυτό οδήγησε το Ισραήλ σε αντίποινα ενάντια των Αραβικών κρατών π.χ. μάχη του Καράμα όπου πέρασαν οι Ισραηλινές δυνάμεις τον Ιορδάνη ποταμό για να χτυπήσουν τις βάσεις της Παλαιστινιακής αντίστασης.

Αυτές οι πράξεις έφεραν σε αδιέξοδο τα Αραβικά καθεστώτα λόγω της αδυναμίας τους να αντιμετωπίσουν τις Ισραηλινές στρατιωτικές δυνάμεις. Έτσι προσπάθησαν να περιορίσουν τη δύναμη της αντίστασης πράγμα που οδήγησε σε σύγκρουση και πόλεμο μεταξύ του Ιορδανικού καθεστώτος και της Παλαιστινιακής αντίστασης το 1970 που είχε 30.000 Παλαιστίνιους θύματα και έχοντας ως στόχο τον περιορισμό του μεγέθους της Παλαιστινιακής αντίστασης και τελικώς την έξοδό της από την Ιορδανία.

Ο Μπέν Γκουριόν: (41) "Παρ' ότι ο πόλεμος του '67 αποτέλεσε μεγάλη νίκη, οι βλάβες μόνο πιστεύουν πως αυτός είναι ο τελευταίος πόλεμος μεταξύ Αράβων και Ισραήλ". Αυτό αποτέλεσε πραγματικότητα γιατί σε 6 χρόνια άναψε άλλος πόλεμος τον Οκτώβρη του '73 όπου η Αίγυπτος και η Συρία επιτέθηκαν στις Ισραηλινές δυνάμεις και πέρασαν Αιγυπτιακές δυνάμεις το κανάλι. Πέρασαν τις Ισραηλινές

αμυντικές γραμμές, επίσης οι Συριακές δυνάμεις πέτυχαν να ανακαταλάβουν τμήμα των εδαφών της και οι Αραβικές πετρελαϊκές χώρες σταμάτησαν την εξαγωγή πετρελαίου ως προσπάθεια πίεσης στους συμμάχους του Ισραήλ. Μετά απ' αυτόν τον πόλεμο έγινε συμφωνία κατάπαυσης του πυρός κάτω από την επίβλεψη των Η.Π.Α. και τη σύγκλιση πολιτικής διευθέτησης μεταξύ της Αιγυπτιακής κυβέρνησης και Ισραήλ.

Η Παλαιστινιακή αντίσταση αύξησε τη στρατιωτική της δραστηριότητα αισθητά, είτε εντός της Παλαιστίνης, είτε εκτός. Πράγμα που υποχρέωσε την Ιορδανία και τη Συρία να περιορίσουν την Παλαιστινιακή δράση διαμέσου των συνόρων τους, όμως οι Παλαιστίνιοι πέτυχαν να χτίσουν στρατιωτική δύναμη στη Λιβανική γη, όπου είχε στρατιωτική δραστηριότητα διαμέσου των συνόρων του Λιβάνου, πράγμα που οδήγησε τις Ισραηλινές δυνάμεις σε συνεχείς επιθέσεις στα Λιβανικά εδάφη. Οι Η.Π.Α. και το Ισραήλ έφτιαξαν Λιβανικές πολιτοφυλακές για να αντιμετωπίσουν την Παλαιστινιακή δράση ούτως ώστε να αρχίσει νέος πόλεμος που είχε τα χαρακτηριστικά εμφυλίου πολέμου το 1975.

Αυτές οι πολιτοφυλακές δεν πέτυχαν στο ρόλο τους γι' αυτό παρενέβη η Συρία και άλλες Αραβικές χώρες στέλνοντας δυνάμεις στο Λίβανο βάσει Αραβικής απόφασης κορυφής που ονομάστηκαν Αραβικές αποτρεπτικές δυνάμεις. Ο στόχος αυτών των δυνάμεων ήταν η επιστροφή της ασφάλειας στο Λίβανο. Αυτές οι δυνάμεις δεν πέτυχαν στο ρόλο τους και οι Αραβικές δυνάμεις αποσύρθηκαν απ' αυτή τη δύναμη εκτός της Συρίας που συνέχισε με Αμερικανική υποστήριξη. Ο λόγος που αποχώρησαν οι υπόλοιπες δυνάμεις ήταν ότι ανακάλυψαν τον πραγματικό στόχο αυτής της δύναμης που ήταν η ανακάλυψη των Παλαιστινιακών δυνάμεων στο Λίβανο.

Η μάχη μεταξύ Συρίας απ' τη μια, οι Λιβανικές πατριωτικές δυνάμεις και η Παλαιστινιακή αντίσταση απ' την άλλη, συνεχίστηκε. Αυτή η δύναμη κατάφερε για μικρό χρονικό διάστημα να περιορίσει την Παλαιστινιακή στρατιωτική δράση, όμως η Συρία ενεπλάκη σε πόλεμο εντός Λιβάνου μέχρι σήμερα.

Το Ισραήλ πίστευε πως θα έλυνε τις πολιτικές, τις οικονομικές, τις κοινωνικές, κρίσεις στη δημόσια τάξη διαμέσου του πολέμου. Αυτό όμως απέτυχε και το μόνο που πέτυχε ήταν η αύξηση του επιπέδου των κρίσεων για τις γειτονικές Αραβικές χώρες που τελικά ώθησε το Ισραήλ να μπει σε σειρά από πολέμους από το 1978 κατέλαβε 10.000 μέτρα μέσα στα Λιβανικά εδάφη τα οποία ονόμασε "ζώνη ασφαλείας" για να αποτρέψει την Παλαιστινιακή αντίσταση να επιτεθεί στις δυνάμεις της, και να αναγκαστεί σε καινούριο πόλεμο πάλι στο Λίβανο το 1982,

αυτή η ανάμιξη στο Λιβανικό πόλεμο επέκτεινε τις ασφάλειες της πολιτικής και οικονομικής κρίσης.

4.2 Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ

Στον πολιτικό τομέα αυτός ο πόλεμος αποτέλεσε γερό χτύπημα στο Αραβικό Εθνικό ρεύμα ειδικά του Νάσερ και αυτό ήταν Ισραηλινός Αμερικανικός στόχος. Επίσης αυτός ο πόλεμος γέννησε μεγάλη έχθρα για τις Η.Π.Α. και έκανε να απευθυνθούν όλο και περισσότερα Αραβικά κράτη προς τη Σοβιετική Ένωση. Αύξησε τον αριθμό των στρατιωτικών πραξικοπημάτων στην Αραβική περιοχή και τις πολιτικές ανωμαλίες που εκφράζουν τη γενική Αραβική δυσαρέσκεια. Επίσης οδήγησε να εμφανιστεί στο Ισραήλ τόσο μεγάλη περιφερειακή δύναμη που ώθησε γενικώς τις Δ. χώρες να τη βοηθήσουν και να συνεργαστούν μαζί του. Η Ευρωπαϊκή οικονομία έπεσε όμηρος της Αμερικανικής πολιτικής π.χ. το εμπόριο μεταξύ Γαλλίας και Τζιμπουτί και το Λονδίνο αντιμετώπισε κρίση ως πρωτεύουσα εμπορικών ανταλλαγών και παγκόσμιας αγοράς. Διεκόπηκε η ροή του πετρελαίου στην Αγγλία και Γαλλία διαμέσου της Μεσογείου (το 1962 ο ρυθμός των τάνκερς που διέσχισαν τη Μεσόγειο ήταν 40% με άλλα λόγια το 80% των εισαγωγών της Ευρώπης από πετρέλαιο). Χτυπήθηκε το Σοβιετικό εμπόριο με την Αραβική περιοχή. Πραγματικά οι Η.Π.Α. πέτυχαν να χτυπήσουν δυνατά την Ευρωπαϊκή οικονομία, που ανάγκασε τα Ευρωπαϊκά κράτη να αναγνωρίσουν τα Αμερικανικά όρια μέχρι το σημείο να στείλουν δυνάμεις στον πόλεμο της Κορέας και του Βιετνάμ αν και δεν είχαν κανένα συμφέρον στον πόλεμο αυτό. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε πως το κλείσιμο της διώρυγας του Σουέζ δεν επηρέαζε την οικονομία των Η.Π.Α. στον πόλεμο του '67 γιατί δεν κατάφερε να πετύχει ότι αποσκοπούσε πολιτικώς. Διότι η Ευρώπη δεν έχασε την ανεξαρτησία της τελείως από την Αμερικανική πολιτική π.χ. η Γαλλική πολιτική στην εποχή του Ντε Γκώλ που έκοψε τις στρατιωτικές τροφοδοσίες στο Ισραήλ.

Επίσης πολλές Ασιατικές και Αφρικανικές χώρες έκοψαν τη σχέση τους με το Ισραήλ. Στο Αραβικό μέτωπο αυξήθηκε η έχθρα των μαζών ενάντια στην Αμερικανική πολιτική και ανέβηκε το επίπεδο του Παλαιστινιακού αγώνα. Επίσης ανέβηκε το επίπεδο της διεθνούς υποστήριξης στο Παλαιστινιακό πρόβλημα και εμφανίστηκε η PLO, ο μόνος νόμιμος αντιπρόσωπος του Παλαιστινιακού λαού.

Ως συνέχεια του πολέμου του '67 ήταν ο πόλεμος του '73 που έχασε το Ισραήλ και έτσι κατέρριψε την προηγούμενη εικόνα του Ισραήλ (η δύναμη που δεινικάται). Οι Αραβικές κυβερνήσεις μπλέχτηκαν σ' αυτόν τον πόλεμο για να

βελτιώσουν την εικόνα τους μπροστά στους λαούς τους. Και θεωρήθηκε ότι ώθησε προς τη λύση του Παλαιστινιακού προβλήματος.

Ως αποτέλεσμα είχε επίσης την κατάρριψη της αυτοπεποίθησης που έδιναν οι Ισραηλινοί και ο κόσμος, στην δυνατότητα του Ισραήλ να διατηρήσει και να προστατέψει τα Αμερικανικά συμφέροντα και την αντιμετώπιση του κομμουνιστικού κινδύνου. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα οι Η.Π.Α. να υποστηρίξουν ανοιχτά το Σάχη της Περσίας για να παίξει αμυντικό ρόλο στην προστασία των Αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή π.χ. η αποστολή δυνάμεων στο Ομάν να προστατεύσει το καθεστώς, την υποστήριξη της Κουρδικής αντιπολίτευσης στο Ιράκ και τη σύγκρουση που ώθησε εκεί απειλώντας ταυτόχρονα πως θα επεμβεί αν συμβούν οποιεσδήποτε αλλαγές στην περιοχή εις βάρος των Η.Π.Α. Ο Σάχης έπεσε τελικώς το 1979. Οι Η.Π.Α. στη προσπάθειά τους να βρουν βοηθό ή αντικαταστάτη του Ισραήλ επιστράτευσαν το Πακιστάν για να παίξει αυτόν το ρόλο κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης του Ζία Αλ Χάκ ο οποίος έστειλε τις δυνάμεις του στη Σαουδική Αραβία και ορισμένα κράτη του κόλπου μετά από την εμφάνιση της αντιπολίτευσης που απειλούσε τα φιλικά καθεστώτα προς τις Η.Π.Α.

Το Πακιστάν έπαιξε σπουδαίο ρόλο στο Αφγανιστάν αλλά η απόστασή του από την περιοχή, η διαμάχη του με την Ινδία, και η απασχόλησή του στο Αφγανιστάν, περιόρισε το ρόλο που ήθελε η Η.Π.Α. να παίξει. Γι' αυτό το λόγο επίσης οι Η.Π.Α. στηρίχτηκαν στη Τουρκία κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης του Κεναάν Εβρέν ο οποίος συμμετείχε προσωπικά στον πόλεμο της Κορέας, όμως η ευαισθησία γύρω από τη διαμάχη μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδας δεν επέτρεπε την απεριόριστη υποστήριξη της Τουρκίας, πράγμα που περιόρισε μέχρι ένα σημείο αυτό το ρόλο. Επιπροσθέτως η Τουρκία δεν είχε πολιτική σταθερότητα και κοινωνική γαλήνη.

Μετά τον πόλεμο του '67 εμφανίστηκαν πολλές πολιτικές πρωτοβουλίες για τη λύση της κρίσης π.χ. η πρωτοβουλία του Ρότζερς και η απόφαση 242 των Ηνωμένων Εθνών που είχε ως επίκεντρο την αποχώρηση των Ισραηλινών δυνάμεων από τα εδάφη που κατείχαν αλλά καμία από αυτές τις πρωτοβουλίες δεν καρποφόρησε.

Μετά από τον πόλεμο του '73 και μετά από αρκετούς γύρους διαπραγματεύσεων μεταξύ της Αιγυπτιακής κυβέρνησης και του Ισραήλ τελέστηκε το συνέδριο του Κάμπ Ντέιβιντ που είχε σαν αποτέλεσμα την αποχώρηση από το Σινά.

Όπως συμπεραίνεται από τα αποτελέσματα του πολέμου του '67 και παρ' ότι το Ισραήλ πέτυχε πλήρη Αμερικανική υποστήριξη και πέτυχε περιφερειακές νίκες

και εδαφική κατάκτηση που αναγκάστηκε τελικώς να αφήσει τμήμα του αργότερα έχασε παταγωδώς στο πολιτικό τομέα χάνοντας σταδιακά την παγκόσμια υποστήριξη που στηρίζονταν μέχρι ενός σημείου στη συμπάθεια, όπως επίσης ένα άλλο τμήμα αυτής της υποστήριξης που στηρίζονταν στο συμφέρον λόγω των συμφερόντων αυτών των κρατών με τις Αραβικές χώρες πράγμα που οδήγησε να λάβει θέσεις ενάντια της Ισραηλινής πολιτικής.

Οι πόλεμοι, οι πολιτικές και οικονομικές κρίσεις και οι ταραχές στην περιοχή συνδέθηκαν με το Παλαιστινιακό πρόβλημα π.χ. το πρόβλημα του Λιβάνου, η πετρελαϊκή κρίση και το μεγάλο πρόβλημα της κατοχής περιοχών πυκνοκατοικημένων, πρόβλημα που θα αναλύσουμε στο επόμενο κεφάλαιο.

Ως συμπέρασμα βγαίνει πως ο πόλεμος του '67 παρ' ότι αποτέλεσε στρατιωτική νίκη, αλλά ήταν ταυτόχρονα η αρχή πολιτικών ηττών του Ισραήλ. Διότι αν ο πόλεμος του '48 μετέτρεψε το Παλαιστινιακό πρόβλημα σε Αραβικό πρόβλημα, ο πόλεμος του '67 το μετέτρεψε σε παγκόσμιο πρόβλημα που ονομάστηκε το πρόβλημα της Μ. Ανατολής. Ο Φέλνερ με τη σοφή διατύπωση του δίνει το συμπέρασμα (42) "ο πόλεμος δεν έλυσε το πολιτικό πρόβλημα ή το πρόβλημα ασφαλείας, έκανε όμως τα υπάρχοντα προβλήματα πιο πολύπλοκα και δημιούργησε καινούρια προβλήματα. Απομακρύνθηκε η δυνατότητα ειρήνευσης μεταξύ του Ισραήλ και των Αραβικών κρατών και δημιουργήθηκε επιπλέον πρόβλημα προσφύγων. Έτσι αμαυρώθηκε η εικόνα του Ισραήλ από Αραβικές, Ασιατικές, Αφρικανικές και Σοσιαλιστικές χώρες και στο διεθνές σοσιαλιστικό κίνημα".

Το Ισραήλ έφθασε να είναι μια από τις τέσσερις δυνάμεις στον κόσμο σε στρατιωτικό εξοπλισμό και ανέπτυξε μεγάλη βιομηχανία παραγωγής όπλων και οπλικών συστημάτων και άρχισε να παίζει μεγάλο ρόλο στην πολιτική σκηνή τόσο της Μέσης Ανατολής όσο και ολόκληρου του κόσμου.

Ακόμη άλλαξε ρόλο όσον αφορά την εξωτερική του πολιτική και από απλός σύμμαχος του ιμπεριαλισμού στην περιοχή της Μέσης Ανατολής άρχισε να έχει αυτόνομη εξωτερική πολιτική γιατί άρχισε να έχει τα δικά του συμφέροντα ανεξάρτητα από τα συμφέροντα των Η.Π.Α. Επομένως η εξωτερική πολιτική του Ισραήλ ήταν πολιτική εκείνη που εξυπηρετούσε τα συμφέροντά του ως κράτος και όχι απαραίτητα τα συμφέροντα των Η.Π.Α.

Η αυτονομία αυτή του Ισραήλ φαίνεται από τις σχέσεις του με τις εξής χώρες:

α) Όσον αφορά τα πυρηνικά όπλα - με το καθεστώς της Νοτίου Αφρικής,

β) Τις σχέσεις του Ισραήλ με τη Ροδεσία (σημερινή Ζιμπάμπουε). Η Ροδεσία αγόραζε ανταλλακτικά για πολεμικό εξοπλισμό από ένα εργοστάσιο που είχαν ιδρύσει οι Η.Π.Α. στο Ισραήλ που κατασκεύαζε τα ανταλλακτικά αυτά.

γ) Το Ισραήλ απέκτησε σχέσεις με τους Κόντρας στην Νικαράγουα και με τα καθεστώτα της Γουατεμάλας και της Αργεντινής. Πολλές φορές η Αμερικάνικη κυβέρνηση δεν μπορούσε να στείλει στρατιωτική βοήθεια στους Κόντρας διότι συναντούσε την άρνηση του Κονγκρέσου και τότε τη στρατιωτική βοήθεια προς τους Κόντρας την έστελνε το Ισραήλ.

Σχετικά με αυτόν τον καινούριο ρόλο του Ισραήλ το State Department αναφέρει τα εξής: (43) " Όσον αφορά τις οικονομικές σχέσεις και τις επενδυτικές προσπάθειες στην Μέση Ανατολή το Ισραήλ έχει κάνει περισσότερα για τις Η.Π.Α. από οποιαδήποτε άλλη χώρα που αποκαλούμε φίλο ή σύμμαχο σε ολόκληρο τον κόσμο από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο μέχρι σήμερα. Στην Άπω Ανατολή δεν έχουμε σχεδόν κανένα σύμμαχο που να μας είχε βοηθήσει στο Βιετνάμ.

Εδώ το Ισραήλ νίκησε τον πόλεμο χωρίς βοηθό, μας έσωσε από την παγίδα και εξυπηρετεί τα συμφέροντά μας όσο κανείς άλλος".

Με τον καινούριο αυτό ρόλο που έπαιξε το Ισραήλ κατέληξε να ελέγχει όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής και μετά την πτώση του Σάχη έγινε ο μοναδικός δυνατός σύμμαχος των Η.Π.Α. στην περιοχή.

Όσον αφορά τις σχέσεις του Ισραήλ έξω από την περιοχή το Ισραήλ έφθασε στο σημείο να πουλάει όπλα στους Αμερικανούς ή και ανταλλακτικά για τον πολεμικό εξοπλισμό των Αμερικανικών βάσεων στην Ευρώπη.

Σχετικά με το θέμα αυτό η εφημερίδα του Ισραήλ Χα Αρετζ αναφέρει τα εξής: (44) "Οι Ηνωμένες Πολιτείες θα επεκτείνουν τις αγορές τους από το Ισραήλ σε ένα επίπεδο ακόμα μεγαλύτερο που θα φθάνει σε αξία 400 εκατομμυρίων δολλαρίων. Αυτά που πρόκειται να αγοράσουν οι Η.Π.Α. από το Ισραήλ είναι αγαθά και υπηρεσίες για να εδραιώσουν τη δύναμή τους στην Ευρώπη. Για να κάνουμε αυτό η Αμερικανική αντιπροσωπεία θα συμμορφωθεί με την παράκληση που εξέφρασε ο πρωθυπουργός Σιμόν Πέρες κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στην Ουάσιγκτον".

Παρ' όλο που το Ισραήλ ήταν από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στον κόσμο και κυρίως στην περιοχή της Μέσης Ανατολής η οικονομία του ως κράτος εξαρτάται από την Αμερικανική βοήθεια. Το γεγονός που έκανε την πολιτική του Ισραήλ να εξαρτάται από την Αμερικανική βοήθεια ήταν ότι το 55% από τις εισαγωγές πετρελαίου, η Αμερική τις κάνει από τις Αραβικές χώρες. Το 1988 η Αμερική είχε αγοράσει 2 εκατομμύρια βαρέλια από το Αραβικό πετρέλαιο, τριπλάσια

ποσότητα απ' ότι πριν μια πενταετία. Ακόμη η αγορά της Μέσης Ανατολής εξαρτάται πολύ από τις εισαγωγές από την Αμερική. Ένα άλλο γεγονός που οδήγησε σε μεγαλύτερη συμμαχία μεταξύ Η.Π.Α. και του Ισραήλ ήταν η ανάδειξη της Ιαπωνίας σε μεγάλη οικονομική δύναμη καθώς και της Ευρώπης αλλά και η ανεξαρτητοποίηση της Ευρώπης από την Αμερικανική πολιτική. Δημιουργήθηκε τότε ένας ανταγωνισμός ανάμεσα σε Η.Π.Α. Ευρώπης και Ιαπωνίας τόσο για τις εισαγωγές πετρελαίου όσο και για τις εξαγωγές προς τις Αραβικές αγορές.

Το γεγονός αυτό και η ανεξαρτητοποίηση της Ευρώπης από την Αμερικανική πολιτική όσον αφορά το Μεσανατολικό πρόβλημα οδήγησε σε μεγαλύτερη σύσφιξη σχέσεων μεταξύ Αμερικής και Ισραήλ που ερμηνεύεται σε αύξηση βοήθειας της Αμερικής προς το Ισραήλ. Αυτό φαίνεται από τον πίνακα: (45)

Ενώ οι σχέσεις μεταξύ Ευρώπης και Αραβικών κρατών βελτιώνονται τα Αμερικανικά συμφέροντα αντιμετωπίζουν αντίσταση στη Μέση Ανατολή.

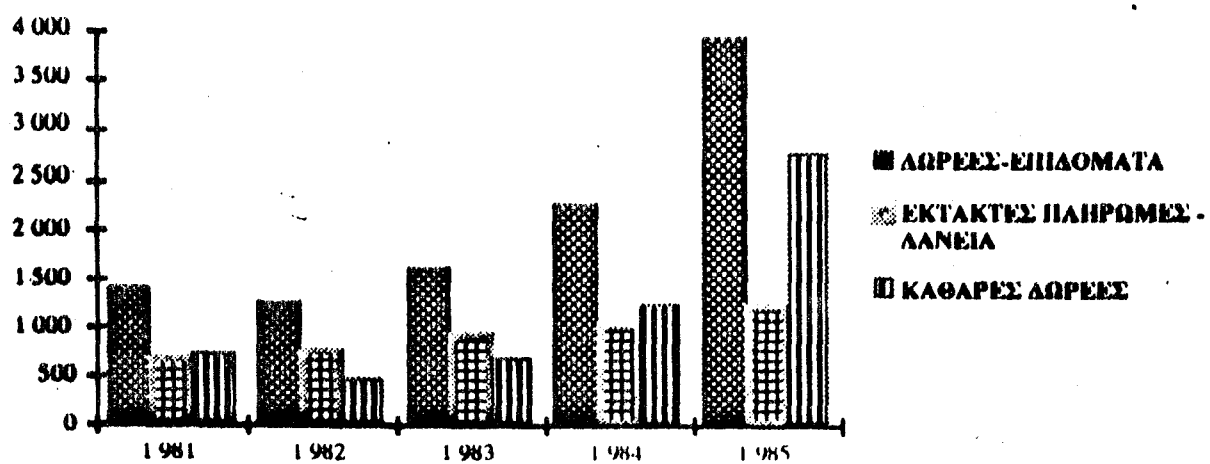
Το κύριο θέμα που επηρεάζει τις σχέσεις της Αμερικής με τις Αραβικές χώρες και γενικότερα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι η υποστήριξη που δίνει η Αμερική στο Ισραήλ.

Η PLO πέτυχε να χτίσει στρατιωτικές δυνάμεις στο Λίβανο και γενικότερα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής όπου βρίσκεται η Παλαιστίνη και πέτυχε να κερδίσει την αναγνώριση από πολλά κράτη στην Ευρώπη, την Ιαπωνία και στην Λατινική Αμερική και πέτυχε να θέσει το Παλαιστινιακό ζήτημα όχι μόνο σαν πρώτο θέμα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο και πέτυχε επίσης να πλήξει με ανταρτοπόλεμο το Ισραήλ σε βάθος και κατόρθωσε να πλήξει τα Αμερικανικά συμφέροντα στην Μέση Ανατολή βάζοντας σε κίνδυνο τα φιλικά προς τις Η.Π.Α. Αραβικά καθεστώτα. Σ' αυτήν τη φάση η Αμερικανική πολιτική στο στάδιο ή να προσπαθεί να βρει λύση ή να βάλει σε κίνδυνο τα Αμερικανικά συμφέροντα στην περίπτωση που δε βρεθεί λύση, γιατί τότε θα μπουύν σε δοκιμασία τα συμμαχικά προς τις Η.Π.Α. Αραβικά καθεστώτα μετά την παύση του Σάχη που ήταν ο κυριότερος σύμμαχος στην περιοχή. Το Παλαιστινιακό ζήτημα κατόρθωσε να δημιουργήσει έχθρα στην Μέση Ανατολή προς τους Αμερικανούς.

(45) Πηγή: Αλ Εντουάν Ταχέρ, "Η Παλαιστίνη Ανάμεσα σε Δυο Πολέμους", σελ. 100.

ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

	1981	1982	1983	1984	1985
ΔΩΡΕΕΣ-ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ	1 425	1 260	1 620	2 270	3 915
ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΣ - ΔΑΝΕΙΑ	685	770	930	1 040	1 210
ΚΑΘΑΡΕΣ ΔΩΡΕΕΣ	740	490	690	1 230	2 705

Το 1981 ο Μπέγκιν υπόγραψε συμβόλαιο με την Αμερική που το έλεγαν "Στρατηγικό Συμβούλιο" και όπως πάντα επιδιώκει βίαιες λύσεις για τα προβλήματα της Μέσης Ανατολής. Η Αμερική από την πλευρά της προετοίμαζε την κοινή γνώμη λέγοντας ότι η PLO βοηθάει την επανάσταση στην Νικαράγουα και το Ισραήλ προετοίμασε και αυτό την κοινή γνώμη εκμεταλλευόμενο δύο γεγονότα:

α) Τη δολοφονία του πρεσβευτή στο Λονδίνο.

β) Τις επιθέσεις της PLO με τις ρουκέτες από το Νότιο Λίβανο προς το Ισραήλ λέγοντας ότι θέλει να επεκτείνει τα σύνορα 40 χιλιόμετρα. Έτσι έγινε ο πόλεμος το 1982. Η Αμερική από την πλευρά της επεδίωκε να καταστρέψει την PLO με σκοπό να ελέγχει καλύτερα την περιοχή και να κάνει τα Αραβικά καθεστώτα τα συμμαχικά προς τους Αμερικανούς να νιώθουν ασφαλή. Επεδίωκε επίσης να θέσει το Λίβανο κάτω από Αμερικανική ομπρέλα που μέχρι τότε βρίσκονταν κάτω από τη Γαλλική επιρροή. Η Γαλλία είχε αναγνωρίσει την PLO και είχε φιλικές σχέσεις με τους Παλαιστίνιους. Επεδίωκαν επίσης έμμεσα να κλείσουν το δρόμο της ανεξαρτητοποίησης της Ευρωπαϊκής πολιτικής στο θέμα της Μέσης Ανατολής. Το Ισραήλ από την πλευρά του είχε τους στόχους που αναφέρει ο Μπέγκιν ότι είναι (46) "Να εκδιωχτεί η PLO από το Λίβανο μετά από τη στρατιωτική ήττα της. Να εκδιωχτούν οι Συριακές δυνάμεις από το Λίβανο, να γίνει συμβόλαιο ειρήνης με το Λίβανο". Δύο άλλοι στόχοι που δεν είχε αναφέρει ο Μπέγκιν είναι να πάρουν νερό από τον ποταμό Λιτάνι να το πάνε προς το Ισραήλ και μετά να καταστρέψουν τον τουρισμό στο Λίβανο - η Βυρηνός τότε ήταν το Παρίσι της Μέσης Ανατολής - και να στρέψουν τον τουρισμό προς το Ισραήλ, και έλεγε ο Μπέγκιν (47) "Έχω το δικαίωμα να καταστρέψω την πρωτεύουσα του Λιβάνου και είμαι έτοιμος να σκοτώσω δέκα Λιβανέζους και πέντε Παλαιστίνιους πολίτες για να πετύχω να σκοτώσω έναν Παλαιστίνιο αντάρτη στην Βυρηνό".

Ο πόλεμος κράτησε σχεδόν τρεις μήνες. Ο Ισραηλινός στρατός πέτυχε να καταλάβει τις περισσότερες πόλεις στον Λίβανο και να περικυκλώσει τη Βυρηνό με αποτέλεσμα να εκδιωχτεί η PLO από το Λίβανο να γίνουν τεράστιες καταστροφές και να χάσουν τη ζωή τους εκατοντάδες χιλιάδες Λιβανέζοι και Παλαιστίνιοι και να αναγκαστεί η Λιβανική κυβέρνηση να κάνει συνθήκη στις 17 Μαΐου 1983.

Οι Συριακές δυνάμεις έμειναν στο Λίβανο και οι δυνάμεις της PLO ξαναγύρισαν στο Λίβανο. Η "ειρήνη της Γαλιλαίας" όπως ονόμασε τον πόλεμο ο Μπέγκιν κάθε άλλο παρά ειρήνη έφερε αφού συνεχίστηκαν οι επιθέσεις από Λίβανο και Παλαιστίνη προς το Ισραήλ. Λόγω της Λιβανικής και Παλαιστινιακής αντίστασης

οι Ισραηλινές δυνάμεις αναγκάστηκαν να φύγουν από το Λίβανο διότι είχαν υποστεί καταστροφές.

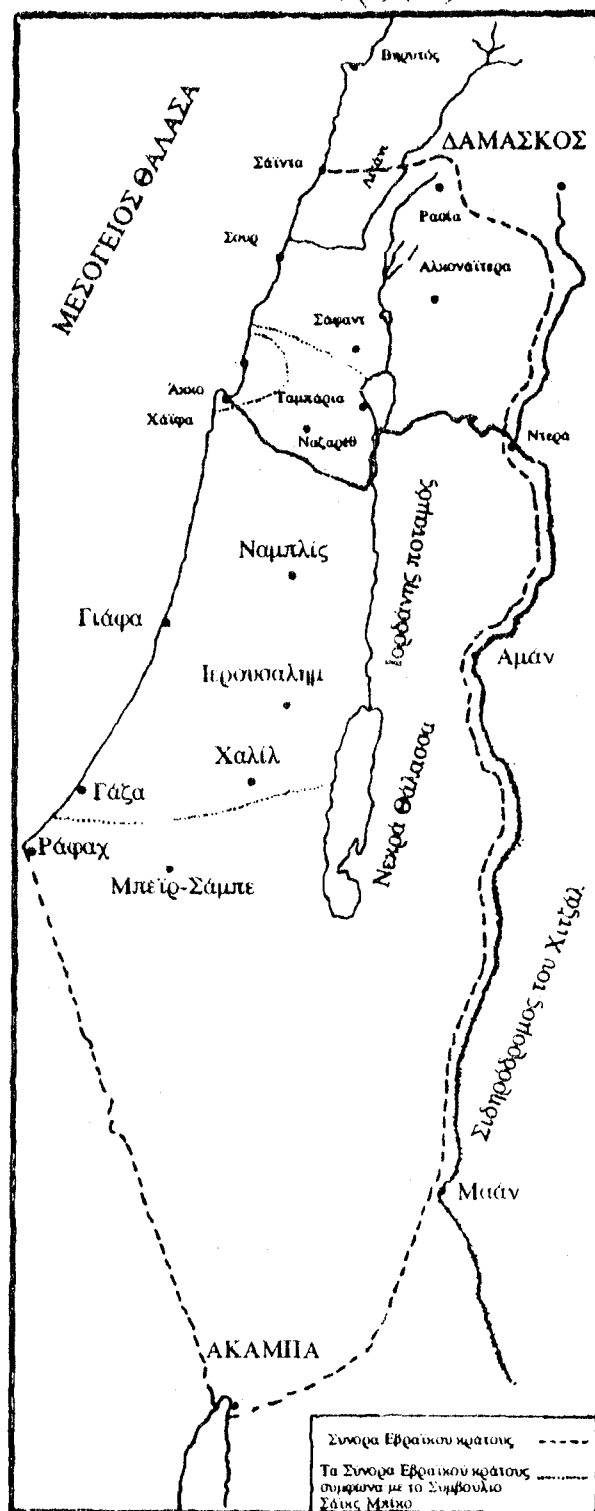
Πάνω σ' αυτά λέει μέλος της "Κινέσετ" Γιούσι Σάριντ (Ρατζ) (48) "Ο πόλεμος στον Λίβανο ήταν μεγάλη στρατιωτική αποτυχία και δεν προέκυψαν τα αποτελέσματα που θα θέλαμε....."

Όσον αφορά τις απώλειες του στρατού των Ισραηλινών δυνάμεων η Ισραηλινή εφημερίδα Χαουλάμ Χαζίχου έγραψε στις 2/7/1982 (49) "Οι νεκροί Ισραηλινοί στρατιώτες έφθασαν μέχρι 1250 και οι τραυματίες κατά χιλιάδες. Η Ισραηλινή ηγεσία θάβει τους νεκρούς που δεν έχουν οικογένειες τη νύχτα".

Για πρώτη φορά στην Ιστορία του Ισραήλ άρχισαν να αρνούνται στρατιώτες να πάνε στον πόλεμο. Η Ισραηλινή εφημερίδα Haartz έγραψε ότι (50) "Ο Συνταγματάρχης Μοσιλέβι έλεγε ότι υπάρχει μόδα στον Ισραηλινό στρατό μετά τον πόλεμο και οι στρατιώτες δεν ντρέπονται να πουν ότι φοβούνται.... και παλιότερα υπήρχε φόβος στους στρατιώτες αλλά αυτήν τη φορά ο φόβος έχει γίνει μόδα".

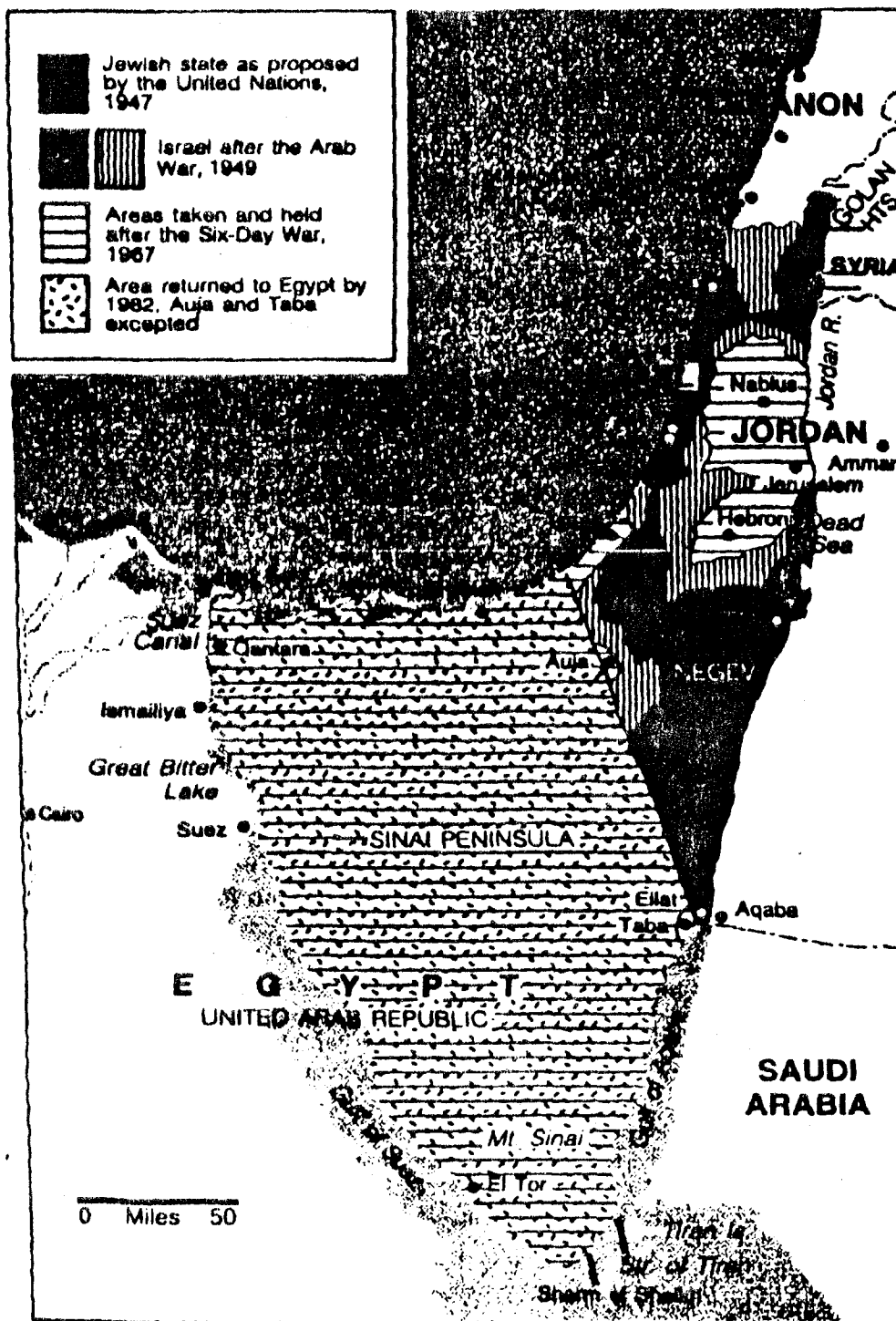
Ο πόλεμος στο Λίβανο έδωσε στην PLO πολιτική νίκη.

(26)

Η περιοχή (Εβραϊκό κράτος) που τη ζήτησε η Σιωνιστική Οργάνωση από το Συνέδριο Ειρήνης των Βερδάλων το 1919.

(27)

Map 8. ISRAEL AND ADJACENT ARAB STATES, 1947, 1949, 1967, 1982

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

1. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 54
2. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 90
3. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 85
4. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 98
5. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 71
6. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 114 - 115
7. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 117 - 118
8. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ: "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 44
9. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ: "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 47
10. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ: "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 43
11. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ: "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 154
12. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ: "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 155
13. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 20
14. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ.172
15. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΕΡΤΖΕΛ: "ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΡΤΖΕΛ" ΣΕΛ. 478
16. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΕΡΤΖΕΛ: "ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΡΤΖΕΛ" ΣΕΛ. 405
17. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 161
18. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 118
19. ΑΜΙΝ ΜΠΑΝΤΙΑ: "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ" ΣΕΛ. 145
20. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΕΡΤΖΕΛ: "ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΡΤΖΕΛ" ΣΕΛ. 96
21. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΕΡΤΖΕΛ: "ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΡΤΖΕΛ" ΣΕΛ. 204
22. ΑΛ ΣΑΡΙΦ ΡΙΤΖΙΝΑ: "Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΒΡΑΪΚΟΣ" ΣΕΛ. 169

23. ΤΕΥΛΟΡ ΑΛΑΙΝ: "ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ" ΣΕΛ. 24
24. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ: "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 289
25. ΡΟΝΤΣΟΝ ΜΑΞΙΜ: "Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΗΣ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑΣ" ΣΕΛ. 37
26. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ: "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 55
27. D. SMITH CHARLES: "PALESTINE AND THE ARAB ISRAELI CONFLICT" ΣΕΛ. 209
28. ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ: "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 251
29. ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ: "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 99
30. ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ: "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 100
31. ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ: "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 98
32. ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ: "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 104
33. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΤ: "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 79, ΣΕΛ. 90
34. ΑΛΧΟΥΛΙ ΛΟΦΤΙ: "5 ΙΟΥΝΙΟΥ: Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ" ΣΕΛ. 220
35. ΑΛΧΟΥΛΙ ΛΟΦΤΙ: "5 ΙΟΥΝΙΟΥ: Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ" ΣΕΛ. 221
36. ΑΛΧΟΥΛΙ ΛΟΦΤΙ: "5 ΙΟΥΝΙΟΥ: Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ" ΣΕΛ. 219
37. ΑΛΧΟΥΛΙ ΛΟΦΤΙ: "5 ΙΟΥΝΙΟΥ: Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ" ΣΕΛ. 445
38. A. RUBENBERG CHERYL "ISRAEL AND THE AMERICAN NATIONAL INTEREST" ΣΕΛ. 30
39. A. RUBENBERG CHERYL "ISRAEL AND THE AMERICAN NATIONAL INTEREST" ΣΕΛ. 67-96-213
40. ΑΛΧΟΥΛΙ ΛΟΦΤΙ: "5 ΙΟΥΝΙΟΥ: Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ" ΣΕΛ. 216
41. ROSE JOHN "ISRAEL THE HIJACK STATE" ΣΕΛ. 16
42. ROSE JOHN "ISRAEL THE HIJACK STATE" ΣΕΛ. 6
43. ROSE JOHN "ISRAEL THE HIJACK STATE" ΣΕΛ. 14
44. AL ENTOYAN TAXER "Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ" ΣΕΛ. 37
45. AL ENTOYAN TAXER "Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ" ΣΕΛ. 100
46. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 27 ΣΕΛ. 236
47. AL ENTOYAN TAXER "Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ" ΣΕΛ. 102

48. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 27 ΣΕΛ. 274
49. ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΧΑΟΥΛΑΜ ΧΑΖΙΧΟΥ, 2/7/1982
50. ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΗΑARTZ- ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 27 ΣΕΛ. 274

ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1. Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Η ύπαρξη των Εβραίων στην Παλαιστίνη, μέχρι τις μέρες μας αρχίζει με τους διωγμούς που έγιναν εναντίον τους στην Ισπανία, και που είχαν ως αποτέλεσμα ένα μεγάλο μέρος Εβραίων να μετακινηθούν προς την Ασία, την Αφρική και την Α. Ευρώπη.

Στην Παλαιστίνη μετανάστευσαν το 1492, 4.000 Ισπανοί Εβραίοι (Σεφαρντίμ) και 2.000 Εβραίοι από τη Μ. Ασία και Βαλκανικά κράτη. Τον 17ο αιώνα εξ'αλλου, μετακινήθηκαν προς την Παλαιστίνη 1500 Εβραίοι από την Κεντρική Ευρώπη, οι οποίοι δημιούργησαν την ομάδα Εσκενάζι (που διευρύνθηκε το 1777 με την άφιξη των Πολωνών Εβραίων). Σ'αυτούς προστέθηκαν και οι Γάλλοι Εβραίοι που μετανάστευσαν στην Παλαιστίνη το 1808 - 1810. Οι Εβραίοι Εσκενάζι το 1875 αποτελούσαν το 50% των Εβραίων που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη, ενώ το 1877 έφτασαν το 60% αυτών.

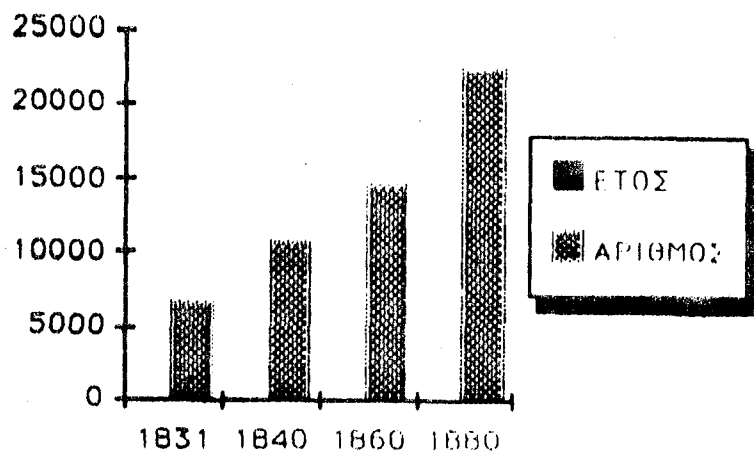
Η αναλυτική αύξηση των Εβραίων είναι: (1). Στους αριθμούς περιλαμβάνεται και η φυσική αύξηση.

Από την ανάλυση του παρακάτω διαγράμματος και πίνακα, γίνεται φανερό ότι παρά τους διωγμούς που υπέστησαν οι Ευρωπαίοι Εβραίοι και την κατάσταση του γκέτο στην οποία ζούσαν, δε μετανάστευσε μεγάλο μέρος από αυτούς στην Παλαιστίνη. Αυτό οφείλεται αφ' ενός στο ότι οι διωγμοί δε συνέβησαν το ίδιο χρονικό διάστημα σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες και αφ' ετέρου στο ότι πολλοί ευρωπαίοι Εβραίοι δέθηκαν με το ντόπιο στοιχείο της χώρας στην οποία διέμεναν. Μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι αυτοί οι μετανάστες που ήρθαν στην Παλαιστίνη συνέβαλαν μόνο στην αύξηση της Εβραϊκής μειονότητας εκεί και δεν αποτέλεσαν απειλή για την Παλαιστινιακή κοινότητα, επειδή ενσωματώθηκαν σ' αυτήν.

Αξιοσημείωτο είναι ότι οι μετανάστες Εβραίοι δεν ίδρυσαν εποικισμούς αλλά προτίμησαν να εγκατασταθούν στις πόλεις, ιδιαίτερα στην Ιερουσαλήμ που γι' αυτούς είναι Άγια Πόλη. Αυτή η μειονότητα εξαρτόταν οικονομικά από τα χρήματα που έστελναν οι Εβραίοι που έμεναν έξω από την Παλαιστίνη για τη συντήρηση του ναού τους (το Χαλοκά).

Σύμφωνα με το βιβλίο του Τζίρις Σέμπρι "Η Ιστορία του Σιωνισμού", το σπουδαιότερο ίδρυμα που οργανώθηκε αυτή την περίοδο είναι η "ALLIANCE" (1870), που αποτελεί την πρώτη επιτυχημένη προσπάθεια δημιουργίας γεωργικού σχολείου για τους Εβραίους στην Παλαιστίνη, αυτό βρισκόταν στον εποικισμό "Μακφία Ισραήλ" κοντά στην JAFFA. Το σχολείο αυτό συνέβαλε σημαντικά στην εδραίωση των εποικισμών, και ιδρύθηκε με τη συμπαράσταση των Εβραίων του εξωτερικού. Κύριος σκοπός τους ήταν η υποστήριξη της αγροτικής εργασίας, την οποία οι Εβραίοι απέφευγαν. Στο εξωτερικό εξάλλου, εβραϊκές προσωπικότητες ίδρυσαν τον "Παγκόσμιο Ισραηλιτικό σύλλογο" (ALLIANCE ISRAELITE UNIVERSELLE).

ΕΤΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ
1831	6 500
1840	10 500
1860	14 400
1880	22 350

(1) ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ, "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 60

Εξαιτίας των δυσμενών οικονομικών συνθηκών στην Ευρώπη και με την εμφάνιση του αντισημιτισμού, οι Εβραίοι βρέθηκαν μπροστά σε μια καινούργια οργανωμένη εκστρατεία διωγμών στην Ανατολική Ευρώπη, που ήταν όμοια με εκείνη που αντιμετώπισαν στη Δ. Ευρώπη. Το γεγονός αυτό, τους ώθησε στην ομαδική μετανάστευση σε όλο τον κόσμο και κυρίως στην Παλαιστίνη.

Εξαιτίας του μεγάλου αριθμού των μεταναστών και για μεθοδολογικούς λόγους οι επιστήμονες διέκριναν μετανάστευση σε στάδια ανάλογα με τη χρονική τους ιεράρχηση και ανάλογα με το μέγεθος και την επιρροή τους στη διαδικασία του εποίκισμού.

1.1 Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ (ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ)

1.1.1 Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Η πρώτη μετανάστευση (1881-1903) ξεκίνησε από τη Ρωσία και κατευθύνθηκε προς τις χώρες της Δ. Ευρώπης, την Αμερική και την Παλαιστίνη. Η μετανάστευση αυτή ήταν συνέπεια της καταπίεσης που υπέστησαν οι Εβραίοι και που κορυφώθηκε μετά τη δολοφονία του Τσάρου της Ρωσίας Αλέξανδρου Β' (1881), επειδή στην ομάδα που δολοφόνησε τον Τσάρο συμπεριλαμβανόταν και μια Εβραία. Πράγματι, τα γεγονότα αυτά ενίσχυσαν την ιδέα της απομόνωσης των Εβραίων.

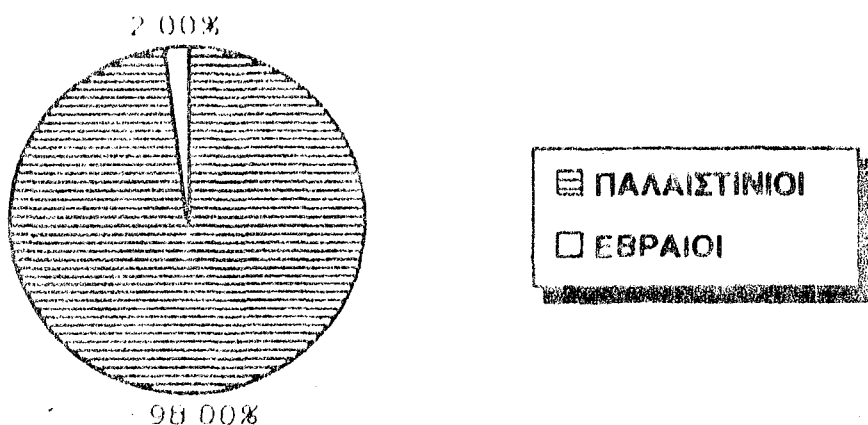
Την αντίδραση τους σε όλα αυτά έκφρασαν συγγραφείς που καλούσαν τους Εβραίους να μεταναστεύσουν και να ιδρύσουν δικό τους κράτος, όπως π.χ. ο Σμολένσκιν, που αποκαλείται "πατέρας της εβραϊκής ιδέας", και οι Χακάλι Κάλσερ και Κάλαϊ που εμπνεύστηκαν τη δημιουργία εθνικού κράτους.

Η πρώτη μετανάστευση ξεκίνησε αυθόρμητα, αργότερα όμως οργανώθηκαν εταιρείες μετανάστευσης που έστελναν την πλειοψηφία των Εβραίων στην Αμερική και ένα μικρό μέρος τους στην Παλαιστίνη. Υπολογίζεται ότι στην Παλαιστίνη μετοίκισαν 3000 Εβραίοι που δημιούργησαν την αποικία " RISHOU LE ZION " κοντά στην JAFFA.

Την ίδια χρονική περίοδο οργανώθηκε ένα κίνημα στη Ρωσία που αποκαλούνταν "CHIBBATH ZION" (η αγάπη της Ζιόν) και πρόβαλλε την ιδέα για τη δημιουργία εβραϊκών αποικιών στην Παλαιστίνη, τη διατήρηση της αυθεντικότητας της εβραϊκής γλώσσας, την εξάπλωση της εθνικής ιδέας και την αναβάθμιση του μορφωτικού επιπέδου των Εβραίων. Αυτές οι διεκδικήσεις ήταν τα πρώτα βήματα

του Σιωνισμού. Εν τω μεταξύ αυτή η ομάδα δημιούργησε παραρτήματα στη Συρία και την Παλαιστίνη υπό την ηγεσία του Λιοπένσκερ.

Η αναλογία των Εβραίων στην Παλαιστίνη, όπου δημιουργήθηκε το κίνημα CHIBBATHI ZION, δεν υπέρβαινε το 2% του συνολικού πληθυσμού, ενώ οι Παλαιστίνιοι αριθμούσαν 750.000.

Στην πραγματικότητα η μετανάστευση των Εβραίων στην Παλαιστίνη δεν ήταν αποτέλεσμα εθνικών πεποιθήσεων, αλλά ήταν κυρίως αποτέλεσμα της προσπάθειας τους να εγκατασταθούν σε ασφαλές μέρος και να βρουν διέξοδο από το οικονομικό τους πρόβλημα, πράγμα που εύκολα μπορούμε να συμπεράνουμε εξετάζοντας τον αριθμό των Εβραίων που μετοίκησαν στην Αμερική, τη Δ. Ευρώπη και την Παλαιστίνη.

1.1.2 Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Αυτή εκτείνεται από το 1904 έως το 1914 και έγινε γνωστή ως "δεύτερη μετανάστευση" ή "ALLIYAH", επειδή έπεται χρονικά της πρώτης. Η γενεσιουργός αιτία της μετανάστευσης αυτής, ήταν οι μεγάλες σφαγές που έγιναν εναντίον των Ρωσοεβραίων ως συνέπεια της συμμετοχής τους στη Ρωσική επανάσταση (1905-1906) που τελικά απέτυχε.

Μια άλλη αιτία ήταν η βιομηχανική ανάπτυξη που σημειώθηκε στη Ρωσία, γεγονός που συνέβαλε στην υποστήριξη της ανερχόμενης τότε ρωσικής μεσαίας τάξης που βρίσκονταν σε διαρκή ανταγωνισμό με τους Εβραίους, επειδή οι τελευταίοι ανήκαν επίσης στην μεσαία τάξη, γεγονός που χειροτέρευε την οικονομική τους θέση.

Τρίτη αιτία ήταν η δραστηριότητα των Σιωνιστικών ομάδων, οι οποίες ωθούσαν τους Εβραίους στη μετανάστευση καθώς έβρισκαν κατάλληλο έδαφος για τη δράση του μετά τις σφαγές που υπέστησαν οι Ρωσοεβραίοι και την κακή οικονομική τους κατάσταση. Αυτοί είναι οι παράγοντες που υποκίνησαν το πρώτο κύμα της δεύτερης μετανάστευσης.

Το δεύτερο κύμα ξεκίνησε μετά την επανάσταση των Μπολσεβίκων κατά τη διάρκεια της οποίας οι πλούσιοι Εβραίοι μετέφεραν τα χρήματα τους στο Βερολίνο, το Παρίσι, την Αμερική και την Παλαιστίνη, επειδή τα συμφέροντά τους έρχονταν σε αντίθεση με τα οικονομικά προγράμματα των Μπολσεβίκων.

Όπως αναφέραμε προηγουμένως, από το 1904 έως το 1914, η πλειοψηφία των Ρωσοεβραίων που μετανάστευσαν εγκαταστάθηκαν στην Αμερική, τη Δ. Ευρώπη και (2) "περίπου 35.000 - 40.000 Εβραίοι έμειναν στην Παλαιστίνη". Απ' αυτούς οι περισσότεροι εγκατέλειψαν την Παλαιστίνη στην οποία μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο, παρέμειναν μόνο 2000.

Στην αρχή της δεύτερης μετανάστευσης, οι Εβραίοι της Παλαιστίνης χωρίστηκαν σε δύο μεγάλα τμήματα: (3)

α) στους παλιούς κατοίκους "Αλιεσόφ" που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη πριν την πρώτη μετανάστευση (1881) και διέμεναν κυρίως στις πόλεις βοηθούμενοι οικονομικά από τις παροχές του συστήματος Χαλκούα και

β) στους άποικους που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη μετά την πρώτη μετανάστευση και που είχαν ως κύριο χρηματοδότη τους τον κρόισο Αγγλοεβραίο Ρότσιλντ, που αντιμετώπιζε την όλη επιχείρηση ως επενδυτικό πρόγραμμα.

Το 1900 οι αποικίες αυτές αντιμετώπισαν οικονομικές δυσκολίες, όταν ο Ρότσιλντ σταμάτησε να τις κηδεμονεύει και τις παρέδωσε στην εταιρεία "ΙΕΚΑ" που τις διεύθυνε από κοινού με την εκτελεστική επιτροπή της "CHIBBATH ZION", υποστηρίζοντας με χρηματοδοτήσεις και σταθεροποιητικά προγράμματα τις αποικίες αυτές.

Παρά το γεγονός ότι ο αριθμός των μεταναστών της δεύτερης μετανάστευσης υπήρξε σχετικά μικρός, η μετανάστευση αυτή αποτέλεσε τη βάση του αποικισμού, επειδή χρησιμοποίησε σύγχρονες μεθόδους και λειτούργησε σαν συνδετικός αρμός ανάμεσα στην πρώτη μετανάστευση, το Σιωνιστικό κίνημα και τον αποικισμό

του 1906, γεγονός που έδωσε στη βιομηχανία δύναμη και συνέχεια. Αξιοσημείωτο είναι ότι οι μετανάστες έγιναν φορείς γνώσεων και εμπειρίας στο βιομηχανικό, διοικητικό και πολιτικό τομέα και επηρέασε τις αποικίες ως προς την πολιτική και στρατιωτική τους μορφή.

Στον τομέα της βιομηχανίας και της τεχνικής, οι μετανάστες έφεραν μαζί τους τις καινούργιες ανακαλύψεις, όπως ήταν η μηχανή που αποτέλεσε τη βάση για την ίδρυση των βιομηχανικών μονάδων και τη βιοτεχνία, οι τεχνικές για την κονσερβοποίηση και τη συντήρηση προϊόντων, οι σύγχρονες αγροτικές μέθοδοι καλλιέργειας. Αυτές αντικατέστησαν τα πρωτόγονα μέσα που είχαν υιοθετηθεί στην Παλαιστίνη για μεγάλο διάστημα κάτω από τις οπισθοδρομικές μεθόδους των Τούρκων.

Η μετανάστευση αυτή διακρίνεται ιδιαίτερα για την προσφορά στη χειρωνακτική αγροτική και εργατική εργασία, γεγονός για το οποίο φημίζονταν οι Εβραίοι κατά τη διάρκεια της μακράς ιστορίας τους. Επίσης οι μετανάστες έφεραν μαζί τους σοσιαλιστικές αντιλήψεις για τη δημιουργία χωρίων τύπου "Μοσοφά" (Μοσάφ Σιτούρι), που ήταν ένα είδος συνεταιριστικών αποικιών, καθώς και την ιδέα για την ίδρυση "Κιμπούτζ", οι βάσεις για την οποία τέθηκαν το 1908 στην αποικία "Νταγάνια".

Η μετανάστευση αυτή θεσμοθέτησε νόμους για την απόκτηση της γης, την ανακάλυψη του επαγγέλματος, την εβραϊκή εργασία και τη ρατσιστική πολιτική. Οι Εβραίοι δημιούργησαν στρατιωτικές οργανώσεις που θα τους προφύλασσαν από τους Παλαιστίνιους υιοθετώντας το όνομα και το σχήμα των οργανώσεων που ίδρυσαν οι Ρωσοεβραίοι παλιότερα για να αντιμετωπίσουν τις διώξεις και τις σφαγές που γίνονταν εναντίον τους στη Ρωσία.

Οι οργανώσεις αυτές απαρτίζονταν από μέλη της Μποάλι Ζιόν, που ήταν παλιότερα στελέχη των Ταξιαρχιών Άμυνας στη Ρωσία, κι έφεραν διάφορα ονόματα όπως "Χασομέρι" που σημαίνει φύλακας (ιδρύθηκε το 1909), "Στέρν" και "Χαναγάη" (το 1920). Οι στρατιωτικές αυτές οργανώσεις με το χρόνο απέκτησαν ισχύ και αποτέλεσαν αργότερα τον πυρήνα του Ισραηλιτικού Στρατού.

Στο πολιτικό επίπεδο, η δεύτερη μετανάστευση ενίσχυσε την πολιτική και διοικητική δύναμη των παλιών εποίκων, και σεβάστηκε τους θεσμούς τους. Δημιούργησε κόμματα στην Παλαιστίνη, όπως ήταν το εργατικό κόμμα, Μπάι, οι εργατικές ενώσεις που αποτέλεσαν (το 1920) τον πυρήνα του "Χιστεντρούσι" που είναι η γενική συννομοσπονδία Εβραίων εργατών στην Παλαιστίνη.

Στα άτομα που πήραν μέρος στην 2η μετανάστευση, συμπεριλαμβάνονται και εξέχουσες προσωπικότητες που κατέλαβαν σημαντικές θέσεις στο νεοσύστατο

κράτος, (4) "π.χ. ο Γιετσχάκ Νταμπνκίν, ο θεωρητικός των Κιμπούτζ και αρχηγός του κόμματος Αχωτότ Χασβουντά (1954-1968), ο Σαμουήλ Νταγιάν ιδρυτής αποικιών του τύπου Μοσάφ, η Άϊντα Μαϊμόουν (Φίσμαν) ιδρύτρια των συνδικάτων των εργατριών, ο Ιωσήφ Σπριντσάκ, γραμματέας του Χιστοτθούντ (1945-1948) και πρόεδρος της βουλής (Κινεσέτ) από το 1949-1959, ο Περλ Κατσενλσόν, ιδρυτής της εφημερίδας "Νταβάρ", για το Χιστετρούντ (1925), ιδιοκτήτης του εκδοτικού οίκου "Ακμ Ουφεντί", και εκπαιδευτικός που ακολούθησε τους εργάτες μετανάστες στην Παλαιστίνη, ο Ντέιβιντ Μπεν Γκουριόν, γραμματέας του Χίστεντρούντ (1921-1935), αρχηγός της εβραϊκής αντιπροσωπείας (1935-1948), πρόεδρος της πρώτης κυβέρνησης στο Ισραήλ, και υπουργός άμυνας (1948-53 και 1955-63), ο Λέβι Ισκόλ, 3ος πρόεδρος της κυβέρνησης στο Ισραήλ (1963-1969) και από τους μεγαλύτερους συντελεστές του εποίκισμού, ο Γιετσχάκ Μπέν Τσεφί πρόεδρος της εκτελεστικής επιτροπής του Εβραϊκού συμβουλίου στην Παλαιστίνη "Κνεσέτ Γισραήλ" (1931-48 και δεύτερος πρόεδρος του Ισραήλ 1952-1963)".

(5) "Ο αριθμός των αποικιών το 1914, ήταν 40 αποικίες με συνολικό πληθυσμό 12.000 άτομα" που εκμεταλλεύονταν τη γη που αποσπούσαν οι Σιωνιστικές οργανώσεις και επέβλεπαν την εκπαίδευση των αγροτών στην αγροτική σχολή στο "Μακφιέτ Γισραήλ".

Συνοπτικά μπορούμε να αναφέρουμε ότι η δεύτερη μετανάστευση υποστήριξε την εβραϊκή παρουσία στην Παλαιστίνη, την αύξησε και τη μετέτρεψε από θρησκευτική μειονότητα (όπως διαμορφώθηκε με την πρώτη μετανάστευση) σε μειονότητα με ιδιαίτερες πολιτικές απαιτήσεις, ξεχωριστό τρόπο ζωής και οικονομική ισχύ.

Όμως παρ' όλη τη σημασία της για το Σιωνιστικό εποίκισμό στην Παλαιστίνη, η δεύτερη μετανάστευση δεν κατάφερε να αυξήσει τον αριθμό των εποίκων παρά μόνο σε μερικές χιλιάδες μετανάστες, που θα ήταν εύκολο να συγχωνεύουν στην Παλαιστινιακή κοινότητα, όπως έγινε με αυτούς της πρώτης μετανάστευσης, ή με εκείνους που εγκαταστάθηκαν στην Αμερική και τη Δ. Ευρώπη. Επίσης δεν μπορεί να αποδειχτεί ότι η ίδρυση αποικιών άνοιγε το δρόμο για τη σύσταση κράτους, γιατί όπως είναι γνωστό, ο Ρότσιλτ δημιούργησε αποικίες στην Αργεντινή, όμοιες με εκείνες στην Παλαιστίνη, που όμως δε μετατράπηκαν σε κράτος.

Εύλογα λοιπόν τίθεται το ερώτημα: Ποιές είναι οι βαθύτερες αιτίες που δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της εβραϊκής παρουσίας στην Παλαιστίνη και τη μετατροπή της θρησκευτικής εβραϊκής μειονότητας σε πολιτική πρώτα και αργότερα σε ισχυρή πλειοψηφία που δημιούργησε ανεξάρτητο κράτος.

1.2 Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ (1905 - 1948)

Αναλυτικά η μετανάστευση 1905-1948 διαιρείται σε διάφορα χρονικά στάδια ανάλογα με τις αιτίες, τις πηγές και τα ειδικά χαρακτηριστικά ως εξής:

1.2.1 ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ 1905-1913

Αριθμεί 35-40 χιλιάδες και αποτελούν 1.9% από το σύνολο της διεθνούς Εβραϊκής μετανάστευσης. Ο αριθμός των αγροτών ήταν 6630, στην πλειοψηφία τους νέοι από την Ανατολική Ευρώπη και ειδικά τη Ρωσία και ζούσαν τη ζωή του γκέτο προ της μετανάστευσης. Μετανάστευσαν μετά την αποτυχία της επανάστασης του 1905. Είχαν χαμηλό πολιτιστικό επίπεδο αλλά ήταν πιστοί στο Σιωνισμό. Από αυτούς προήλθαν οι πρώτες Σιωνιστικές ηγεσίες που έβαλαν τις βάσεις του Εβραϊκού εθνικισμού και της χρήσης της Εβραϊκής γλώσσας, εφάρμοσαν την πολιτική της Εβραϊκής εργασίας, (όπως εξηγούμε στη σελ. 103) υπήρξαν από τους πλέον φανατικούς και συνέβαλαν στην οικοδόμηση 25 αποικιών.

1.2.2 ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ 1914-1923

Με βάση τις Τουρκικές πηγές του 1914, ο πληθυσμός της Παλαιστίνης ήταν 689.275 και ο αριθμός των Εβραίων προ του 1ου παγκοσμίου πολέμου περίπου 85 χιλιάδες. Ο αριθμός αυτός ελαττώθηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου για να φθάσει τις 65 χιλιάδες, και το 1918 να φτάσει τις 56 χιλιάδες. Σημειωτέον πως ο αριθμός των Παλαιστινίων ήταν 644 χιλιάδες άτομα. Ο αριθμός των Εβραίων άρχισε πάλι να ανεβαίνει και το 1920 έφθασε τις 67 χιλιάδες και συνέχισε να ανεβαίνει λόγω της μαζικής μετανάστευσης για να φθάσει ο αριθμός αυτός στις 135-140 χιλιάδες, δηλαδή 16% της Εβραϊκής μετανάστευσης. Οι λόγοι της απότομης αύξησης ήταν τα γεγονότα στην Ευρώπη και η δράση του Σιωνιστικού κινήματος. Ο κύριος όμως λόγος ήταν η έκδοση της υπόσχεσης Μπάλφουρ εκ μέρους της Βρετανίας μετά την κατάκτηση της Παλαιστίνης. Αυτό λειτούργησε ως καταλύτης για τους Εβραίους για να μεταναστεύσουν, αισθανόμενοι πως είχαν τη δύναμη που τους υποστηρίζει. Για να αξιολογήσουμε το Βρετανικό ρόλο πρέπει να συγκρίνουμε τους αριθμούς. Όταν κοινοποιήθηκε η υπόσχεση Μπάλφουρ, ο αριθμός των Εβραίων ήταν 56 χιλιάδες μόνο και στην αρχή της Αγγλικής κατοχής τον πληθυσμό της Παλαιστίνης αποτελούσαν 95% Άραβες, 1% ξένοι και 4% Εβραίοι. Δηλαδή ο αριθμός των Εβραίων σχεδόν διπλασιάστηκε σ' αυτή τη φάση της Αγγλικής κατοχής της Παλαιστίνης. Η πηγή αυτής της μετανάστευσης ήταν η Ρωσία, η Πολωνία και τα κράτη της Βαλτικής. Οι μετανάστες μετέφεραν μαζί τους νέες εργατικές,

συνταγματικές και κοινωνικές αντιλήψεις και ήταν με βάση τα υπάρχοντα στοιχεία εκπαιδευμένα επαγγελματικά και πιστά στην ιδέα του Εβραϊκού κράτους. Ο αριθμός των εργατών γης ήταν 2.560 και δημιουργήθηκαν σ' αυτή την περίοδο 24 αποικίες.

1.2.3 ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ 1924-1931

Αυτή την περίοδο μετανάστευσαν 82 χιλιάδες άτομα που αποτελούσαν το 6% της Εβραϊκής μετανάστευσης. Ο αριθμός των εργατών γης ήταν 23.100 ή 21% του συνόλου του Εβραϊκού πληθυσμού, η πλειοψηφία τους από την Πολωνία, τη Ρουμανία και τη Μέση Ανατολή. Ταξικώς δε ανήκουν στη μεσαία και μικρή αστική τάξη και ζούσαν σ' απομόνωση σε ειδικές αποικίες λόγω της διαφορετικής τους μόρφωσης. Ταυτόχρονα σ' αυτή την περίοδο (1920-1929) έφυγαν από την Παλαιστίνη 23.977 Εβραίοι. Ο αριθμός των αποικιών που κτίστηκαν ήταν 39.

1.2.4 ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ 1932-1939

Αυτό υπολογίζεται σε 256 χιλιάδες ή 44% της συνολικής μετανάστευσης. Ο αριθμός των εργατών γης ήταν 74.010 ή 23% του πληθυσμού και δημιουργήθηκαν 27 νέες αποικίες. Αυτή η μετανάστευση προήλθε από την κεντρική και ανατολική Ευρώπη, ειδικά από την Πολωνία, και ανήκει στην αστική τάξη που ξέφυγε από τη ναζιστική καταπίεση. Είχε δε σαν χαρακτηριστικά: το υψηλό μορφωτικό επίπεδο, την αφθονία των τεχνικών και καλλιτεχνικών ικανοτήτων και τον πρωτεύοντα ρόλο στην ανύψωση του μορφωτικού και κοινωνικού επιπέδου των μεταναστών. Επιπλέον συμμετείχαν στην ανύψωση της οικονομικής δραστηριότητας μέσω των κεφαλαίων που μετέφεραν μαζί τους. Η πλειοψηφία τους κατοίκησε στις πόλεις.

1.2.5 ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ 1940-1948

Αυτό έφθασε τις 153 χιλιάδες άτομα και ο αριθμός των εργατών γης τις 48.750, αντιπροσωπεύοντας το 27% του συνόλου της Εβραϊκής μετανάστευσης. Έφθασαν από την κεντρική Ευρώπη, τα Βαλκάνια, την Πολωνία και τη Μέση Ανατολή. Η ναζιστική καταπίεση αποτέλεσε τον κύριο λόγο αυτής της μετανάστευσης. Και ενώ ο ετήσιος ρυθμός μετανάστευσης ήταν 7.700 άτομα αυξήθηκε για να φθάσει περίπου τις 11.000. Οι μετανάστες αυτής της φάσης συνέβαλαν κυρίως στην ανύψωση του βιομηχανικού επιπέδου των αποίκων. Σ' αυτή τη φάση κτίστηκαν 79 αποικίες.

Για να διευκρινίσουμε αυτή τη μετανάστευση παραθέτουμε τον πίνακα (6) στην επόμενη σελίδα.

1.3 Η ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΙΚΙΕΣ

Αυτή η αποικιοκρατική μετανάστευση θεωρείται από τις πλέον επικίνδυνες μεταναστεύσεις λόγω της μεγάλης επίδρασης στην πηγή της και στην μελλοντική περιοχή εγκατάστασης. Κι αυτή η μετανάστευση είναι από τις αποικιοκρατικές μεταναστεύσεις αντικατάστασης. Γι' αυτό το λόγο ο Σιωνισμός ενθάρρυνε τη μετανάστευση και την υποστήριξε, προσπαθώντας να εκπληρώσει το στόχο της στη δημιουργία του κράτους.

Ένα σύνολο αντικειμενικών συνθηκών και υποκειμενικών δυνατοτήτων του Σιωνιστικού κινήματος διευκόλυνε την κατάκτηση της γης. Θα αναφέρουμε τις μεθόδους και της συνθήκες που χρησιμοποίησε και εκμεταλλεύθηκε το Σιωνιστικό κίνημα για να κατακτήσει τη γη διαμέσου των ιστορικών φάσεων που διάνυσε και όπου κάθε φάση έχει διαφορετικά χαρακτηριστικά.

Η ΦΑΣΗ ΤΟΥ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

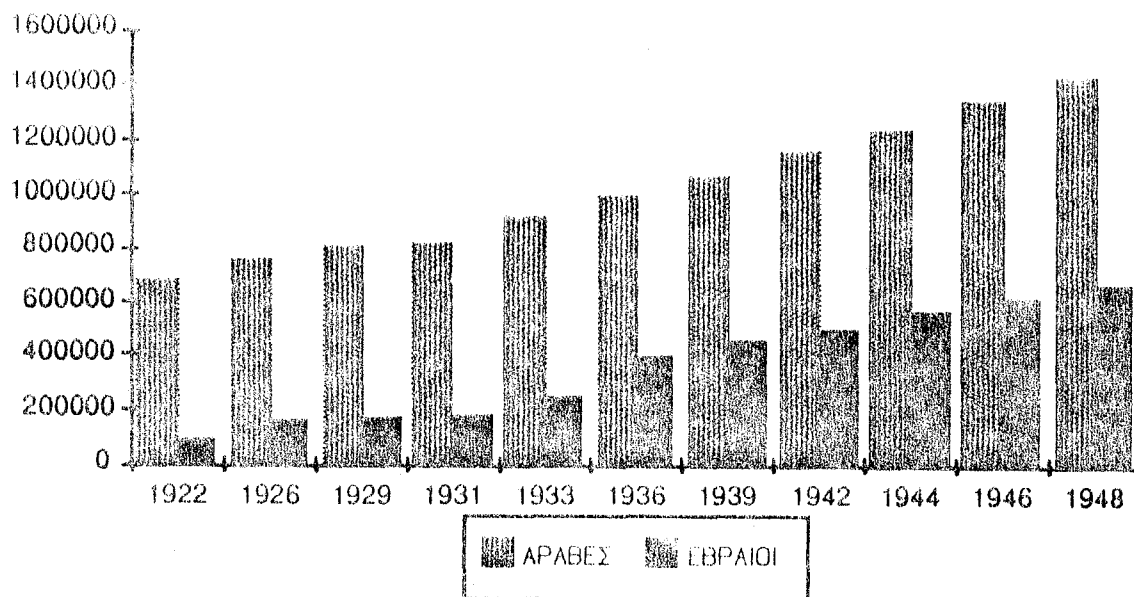
1. ΟΙ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ: Δεν υπήρχε στο οθωμανικό κράτος οποιοσδήποτε νόμος που να υποχρεώνει οποιαδήποτε ξένη τράπεζα ή εμπορικό οίκο, που θέλει να ανοίξει παράρτημα στα οθωμανικά εδάφη, να παρουσιαστεί σε επίσημο υπάλληλο ή να προβεί σε όποιες νομικές διατυπώσεις. Το γεγονός αυτό επέτρεψε στο Σιωνιστικό κίνημα να εισάγει τα κεφάλαια του και να ακολουθήσει την πολιτική της επίθεσης και της οικονομικής κυριαρχίας στους ευαίσθητους τομείς της χώρας και στην αγορά της γης χωρίς έλεγχο.

2. ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΑΙΡΕΣΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΣΤΟ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ:

α. Τα φέουδα: Όπου τα έσοδα πηγαίνουν στους κατόχους των φέουδων. Οι περισσότεροι απ' αυτούς (στην πλειοψηφία τους δεν ήταν καν Παλαιστίνιοι) μεταβιβάζουν τις περιουσίες τους στο όνομα των φεουδαρχών για να γλιτώσουν τους φόρους και την στράτευση του οθωμανικού κράτους. Οι φεουδάρχες δε τις πουλούσαν στο Σιωνιστικό κίνημα.

(6) ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ, "ΤΟ ΠΑΛΛΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 129 130.

ΧΡΟΝΟΣ	ΑΡΑΒΕΣ	ΕΒΡΑΙΟΙ
1922	668258	83790
1926	749402	149500
1929	803562	156481
1931	808708	174606
1933	905975	234967
1936	982614	384078
1939	1056241	445457
1942	1135597	484408
1944	1210922	553600
1946	1328800	608000
1948	1415000	650000

β. Τα εδάφη του σουλτάνου: όπου τα έσοδα τους πήγαιναν στον ιδιωτικώς και στην οικογένεια του. Το εταιρεία Kern Kimit αγόρασε τμήμα αυτής της περιουσίας κατά τη φάση της οικονομικής αδυναμίας του οθωμανικού κράτους.

γ. Απ' τα υπόλοιπα εδάφη του κράτους, πολλά πέρασαν μέσω των υπαλλήλων που τα διαχειρίζονταν και των υπευθύνων των φόρων στο Σιωνιστικό κίνημα.

δ. Τα εγκαταλειμμένα εδάφη: Αυτά δηλαδή που δεν είχαν ιδιοκτήτη, δεν καλλιεργούνταν και που δεν τα κατοικούσε κανείς, όποιος τα καλλιεργούσε τα έπαιρνε ως ιδιοκτησία του με μακροχρόνια απαλλαγή από τους φόρους. Σ' αυτό το νόμο μπορούμε να δούμε πόσο ωφέλησε τους Σιωνιστές στην κατάκτηση της γης.

ε. Ο πλειστηριασμός: όπου το οθωμανικό κράτος πουλούσε τα εδάφη των αγροτών που αδυνατούσαν να πληρώνουν τους φόρους που τους αντιστοιχούσαν, στο οθωμανικό κράτος.

ζ. Η αγορά από απλούς ανθρώπους: Εδώ υπολογίζεται η έκταση που έφτασε στα χέρια του Σιωνιστικού κινήματος απ' αυτήν την κατηγορία, και μέχρι το 1936, σε 64 χιλιάδες στρέμματα. Συγκρίνοντας αυτόν τον αριθμό με το σύνολο των εδαφών που πήρε το Σιωνιστικό κίνημα από τη Βρετανία και το οθωμανικό κράτος - και προ της δημιουργίας του Ισραήλ - και που έφτασε 1.5 - 1.8 εκατομμύρια στρεμμάτων (6% - 7% της συνολικής έκτασης της Παλαιστίνης) αντιλαμβανόμαστε πόσο μικρή έκταση γης πήραν απ' αυτήν την κατηγορία.

η. Λόγω της οικονομικής κατάρρευσης του Οθωμανικού κράτους, καταργήθηκε το 1867 ο νόμος περί της απαγόρευσης της πώλησης της γης σε ξένους συν τα ξένα δικαιώματα και το νόμο της προστασίας των μειονοτήτων πράγμα που επέτρεψε στο Σιωνιστικό κίνημα να εκμεταλλευθεί αυτούς τους νόμους και τις συνθήκες για την υφαρπαγή της γης, είτε άμεσα, είτε διαμέσου των πρεσβευτών και των ξένων αποστολών.

θ. Μετά το διαχωρισμό της Παλαιστίνης απ' τη Συρία όπου η Παλαιστίνη τέθηκε υπό τη Βρετανική κατοχή και η Συρία και ο Λίβανος υπό τη Γαλλική κατοχή, πολλοί ιδιοκτήτες οδηγήθηκαν στην απομόνωση απ' τις ιδιοκτησίες τους και στην πώληση τους ή στην αδυναμία να τις παρακολουθούν για να τις πάρει στη συνέχεια η Βρετανία και μετά το Σιωνιστικό κίνημα.

Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Μόλις η Βρετανία κατέκτησε την Παλαιστίνη διόρισε αντιπρόσωπο το Βρετανοεβραίο Χέρμπερτ Σάμουελ. Αυτός είχε την πλήρη εξουσία να χορηγήσει

την Παλαιστινιακή υπηκοότητα σ' όλους τους Εβραίους που επιθυμούσαν να μείνουν στην Παλαιστίνη.

Επιπροσθέτως είχε τη δυνατότητα να δωρίσει ή να πουλήσει εδάφη σ' όποιον ήθελε. Κατά τη Βρετανική κυριαρχία διευκόλυνε την είσοδο πάνω από 300.000 μετανάστες (βάσει των επίσημων στοιχείων). Τους έδωσαν επίσης 180 -200 χιλιάδες στρέμματα. Η Βρετανία βοήθησε στη συγκέντρωση και αύξηση της πυκνότητας των Εβραίων στα πλέον αποδοτικά αγροτικά εδάφη είτε διά της δωρεάς, είτε διά της πώλησης σε εξευτελιστικές τιμές, διώχνοντας τους Άραβες όπως από το Μπισάν, το Μαρτζ Ιμπν Ααμερ, την Χούλα και την παραλιακή ζώνη μεταξύ Χάιφας και Γιάφα - Γάζας.

Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ

Από τις μεθόδους που χρησιμοποίησε το Σιωνιστικό κίνημα για να πάρει τη γη ήταν: η διεθνής υποστήριξη και αναγνώριση, όπου η απόφαση της διχοτόμησης προσέφερε στους Εβραίους - παρ' ότι ήταν λιγότεροι απ' τους Παλαιστίνιους - το 56,47% της έκτασης της Παλαιστίνης και στους Παλαιστίνιους το 42,88% και η θεώρηση της περιοχής των Ιεροσολύμων ως διεθνούς ζώνης όπου θα ζούν αμφότεροι σε έκταση 0,65% του συνόλου. Εκείνη την εποχή οι Εβραίοι κατείχαν το 6 - 7% από τη γη της Παλαιστίνης. Μ' άλλα λόγια το Σιωνιστικό κίνημα πήρε διαμέσου της διεθνούς αναγνώρισης και της απόφασης της διχοτόμησης μια έκταση που υπερέβαινε την έκταση της μισής Παλαιστίνης. Επίσης σ' αυτή την κατηγορία δύναται να τοποθετηθεί η κατοχή της Βρετανίας στη Παλαιστίνη που της προσέφερε 55% απ' ότι κατείχε προ της διχοτόμησης της Παλαιστίνης.

Η ΒΙΑ

Μετά την έξοδο της Βρετανίας το 1948, οι Σιωνιστικές δυνάμεις κατέκτησαν το 77,4% από την έκταση της Παλαιστίνης, δηλαδή παραπάνω από 70% απ' ότι είχε και 22% παραπάνω απ' ότι τους έδωσε η απόφαση της διχοτόμησης.

Αυτές ήταν οι μέθοδοι κατάκτησης της γης που χρησιμοποιούσαν οι Σιωνιστές και που εκεταλλεύτηκαν την αδυναμία του Οθωμανικού κράτους καθώς και τις νομικές του αδυναμίες είτε με την αγορά, με πλαστογραφία των νόμων, είτε χρησιμοποιώντας τη Βρετανική δύναμη, την Αγγλική κατοχή, τη διεθνή αναγνώριση και τελειώνοντας με τη βία.

Οι προηγουμένως περιγραφόμενες συνθήκες επέτρεψαν στο Σιωνιστικό κίνημα να καταλάβει μεγάλη έκταση γης και να πετύχει στον στόχο της στη δημιουργία του κράτους σ' αυτή τη γη. Οι αποικίες που κτίστηκαν μεταξύ 1905 -

1948 εξάλλου είχαν διαφορετικά χαρακτηριστικά από τις προηγούμενες και συγκεκριμένα:

1. Οι αποικίες χρησιμοποίησαν την αγροτική μορφή για να ριζώσουν την αποικιοκρατία και να δέσει τους εποίκους με τη γη όπως είχε ζητήσει το Σιωνιστικό κίνημα.

2. Η δημιουργία δικτύων μεταξύ των αγροτικών αποικιών και τα συνεταιρισμένα αγροτικά χωριά στη βάση της αυτάρκειας μαζί με τη χρήση της καλύτερης και της πιο σύγχρονης γνώσης διαμέσου των τρομακτικών ικανοτήτων του Σιωνιστικού κινήματος.

3. Η θεώρηση πως οποιοδήποτε κομμάτι γης στα χέρια του Σιωνιστικού κινήματος (των αποικιών) θεωρείται ισόβια ιδιοκτησία του Εβραϊκού συνόλου διά της ονομαστικής ιδιοκτησίας της εταιρίας " KERN - KIMIT ". (Σύμφωνα με την Έκθεση του Υπουργείου Άμυνας Λιβάνου 1973).

4. Το ενδιαφέρον για το στρατιωτικό μέρος στις αποικίες διά της επιλογής της θέσης στην ύπαιθρο βάσει των στρατιωτικών χαρακτηριστικών και από το 1936 - 1939 οι αποικίες (και συγκεκριμένα 55 αποικίες) με δύο χαρακτηριστικά:

α) Ο τοίχος που τις περιέβαλε

β) Ο πύργος ελέγχου στη μέση για να χρησιμοποιηθούν σαν στρατιωτικές θέσεις.

5. Διακρίθηκαν επίσης για την καλή γεωγραφική θέση όπως η φορά του ανέμου, η κατοχή στρατηγικών θέσεων επί κεντρικών οδών ή την τοποθέτηση αποικιακών ζωνών ως κλοιό γύρω από Αραβικές περιοχές όπως φαίνεται στο χάρτη (7) και το σχεδιάγραμμα.

6. Οι πολιτικές συνθήκες έπαιξαν βασικό ρόλο στην επιλογή των θέσεων των αποικιών όπως οι αποικίες των συνόρων που αγόρασε και έκτισε το Σιωνιστικό κίνημα για να καταρρίψει την απόφαση της διχοτόμησης.

7. Χαρακτηρίστηκε με την ανθρώπινη πυκνότητα και την οριζόντια επέκταση και η συγκέντρωση του ενδιαφέροντος σε συγκεκριμένες περιοχές και όχι τη διάσπαρτη αποίκηση.

8. Το κίνημα δημιούργησε νέες ολοκληρωμένες σχέσεις μεταξύ των αποικιών και έλεγχε τη διοίκηση τους πράγμα που του επέτρεψε στο τέλος να εξελιχθεί σε πυρήνες που δε συγκρούονται με το κράτος.

Όπως αναφέραμε αρχικά το κίνημα πέτυχε διαμέσου ορισμένων συνθηκών να εγγυηθεί τη συνέχεια της μετανάστευσης και την κατάκτηση της γης και τα δύο μαζί να υπακούσουν στο αποικιοκρατικό πρόγραμμα στην Παλαιστίνη.

Αναμφίβολα υπήρχε διαλεκτική σχέση μεταξύ της αποίκησης και της μετανάστευσης, γι' αυτό το λόγο το κίνημα φρόντιζε πάντα να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για τη δημιουργία αλλά και τη διευκόλυνση της μετανάστευσης. Στον χάρτη (8) μπορούμε να παρατηρήσουμε τη διαλεκτική σχέση μεταξύ της αποίκησης και της μετανάστευσης και όπου διαπιστώνεται πως η αύξηση της μετανάστευσης οδήγησε σ' αύξηση των αποικιών που ανέβηκαν από 17 αποικίες το 1900 μέχρι 311 αποικίες το 1948 σκορπισμένες σ' όλη την Παλαιστίνη.

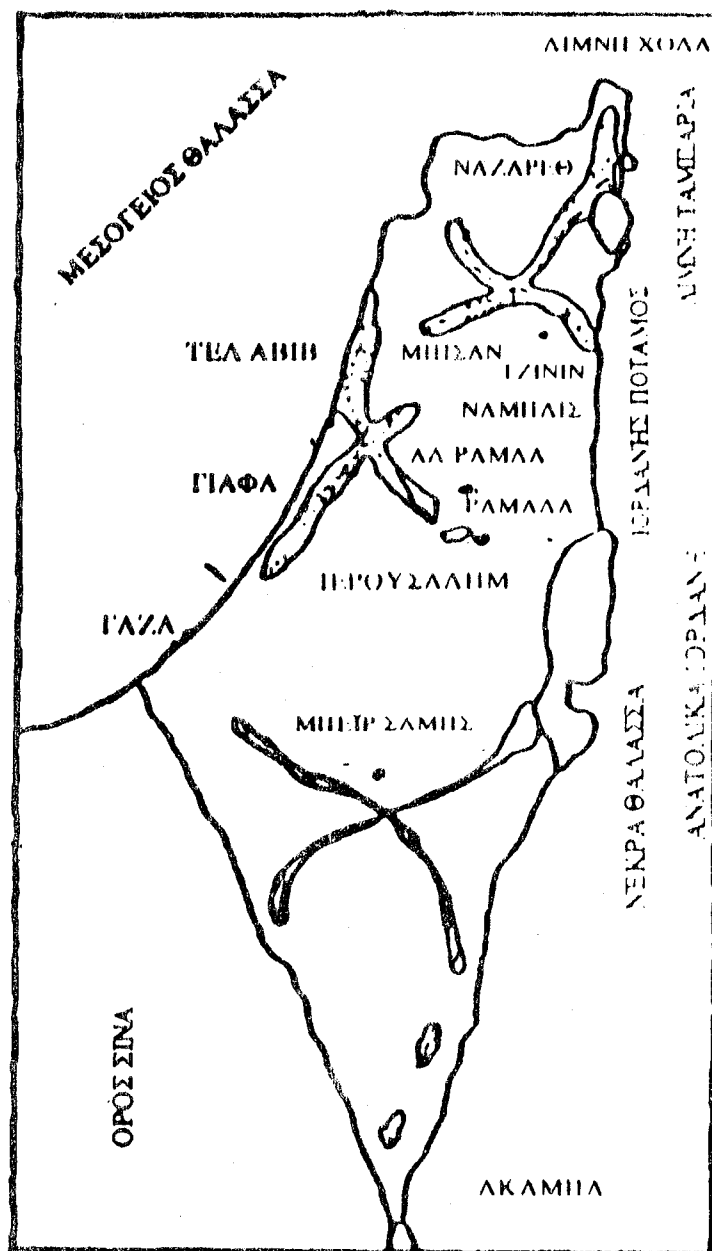
Η αμοιβαία σχέση ανάμεσα στον οικισμό και στη μετανάστευση (1882-1948).

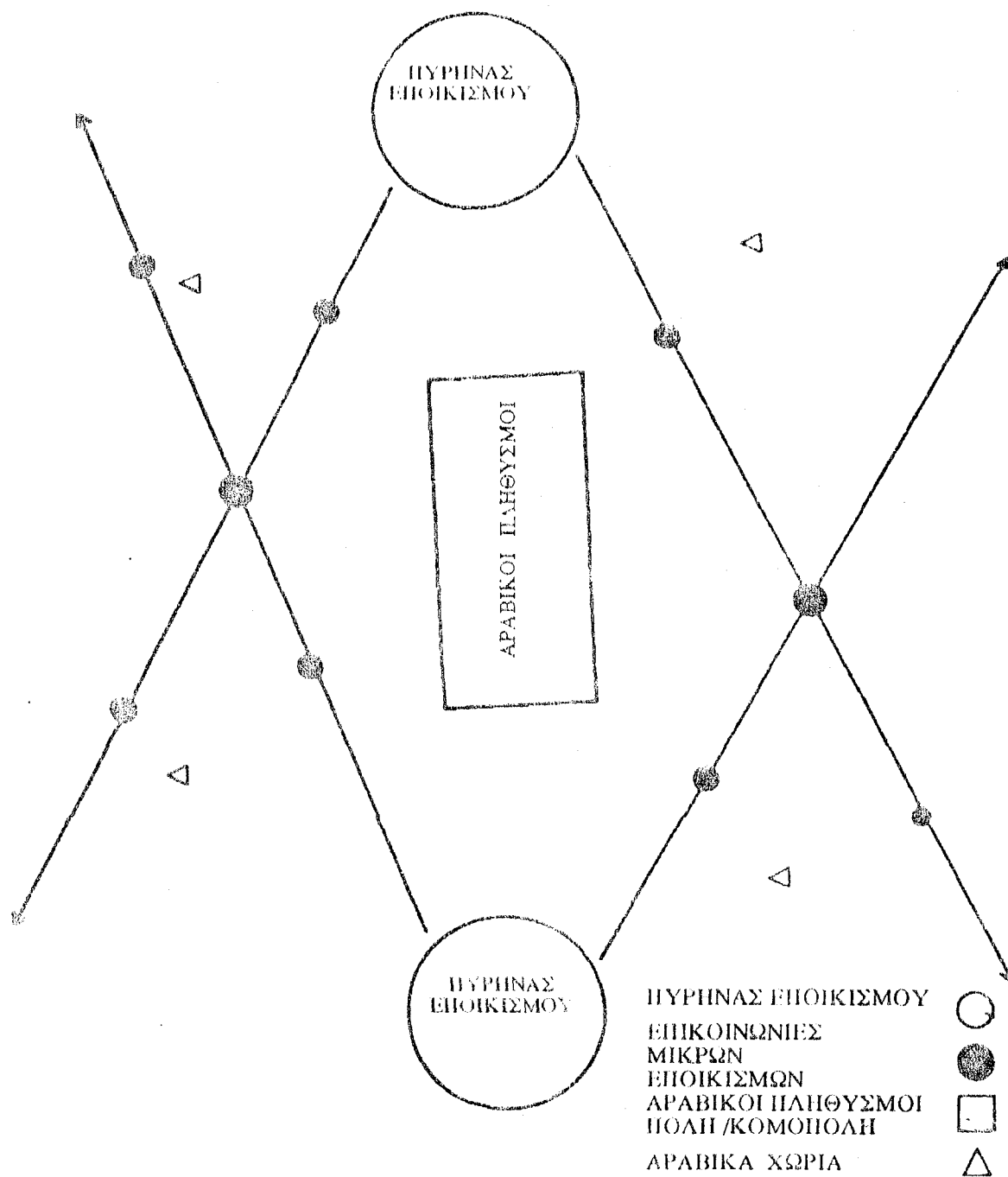
Ο πίνακας (9) δείχνει την κατανομή τους στις διάφορες Παλαιστινιακές πόλεις και πως η διασπορά αυτή ήταν πιο ολοκληρωμένη στη φάση που ανέλαβε αυτό το έργο το Σιωνιστικό κίνημα. Επίσης μπορούμε να διαπιστώσουμε πως ο ρυθμός της μετανάστευσης αυξήθηκε κατακόρυφα κατά τη διάρκεια της Βρετανικής κατοχής της Παλαιστίνης.

Η ποιότητα της μετανάστευσης διαφοροποιήθηκε στην περίοδο 1881-1904 από την περίοδο 1905-1948 όπου στην πρώτη περίοδο ήταν αυθόρμητη μετανάστευση για να αποφύγει την καταπίεση ή για θρησκευτικούς λόγους και δεν ήταν πυκνή ή συγκεντρωμένη ενώ στη δεύτερη περίοδο (1905-1948) πήρε διαφορετικούς χαρακτήρες.

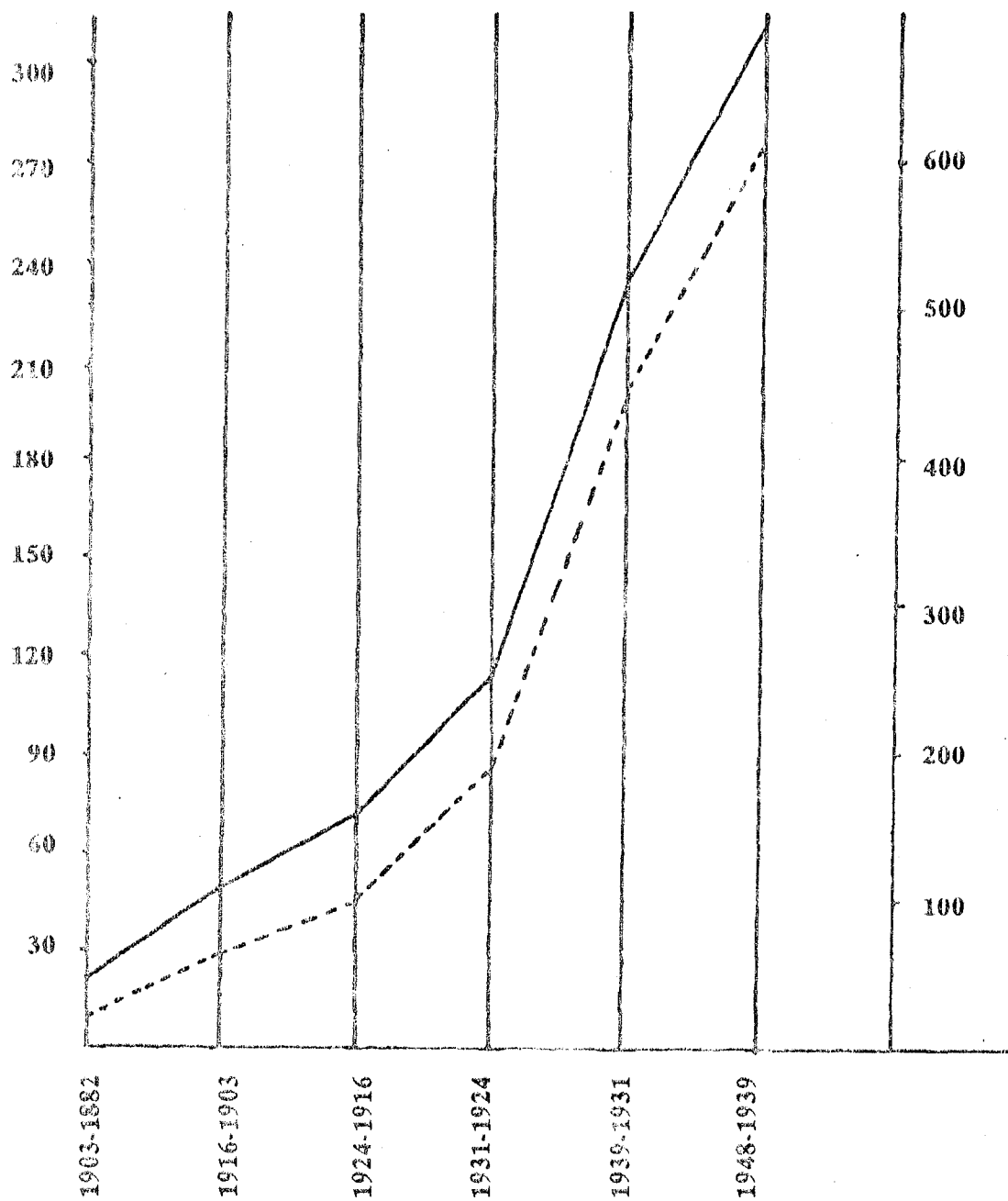
Στον πίνακα (10) παραθέτουμε το είδος των αποικιών που δημιουργήθηκαν στην περίοδο 1922-1948.

Μπορούμε επίσης διά του πίνακα να δούμε τη μέση αύξηση στη γη που κατείχαν επί Βρεττανικής κατοχής όπου ανέβαινε κατακόρυφα.

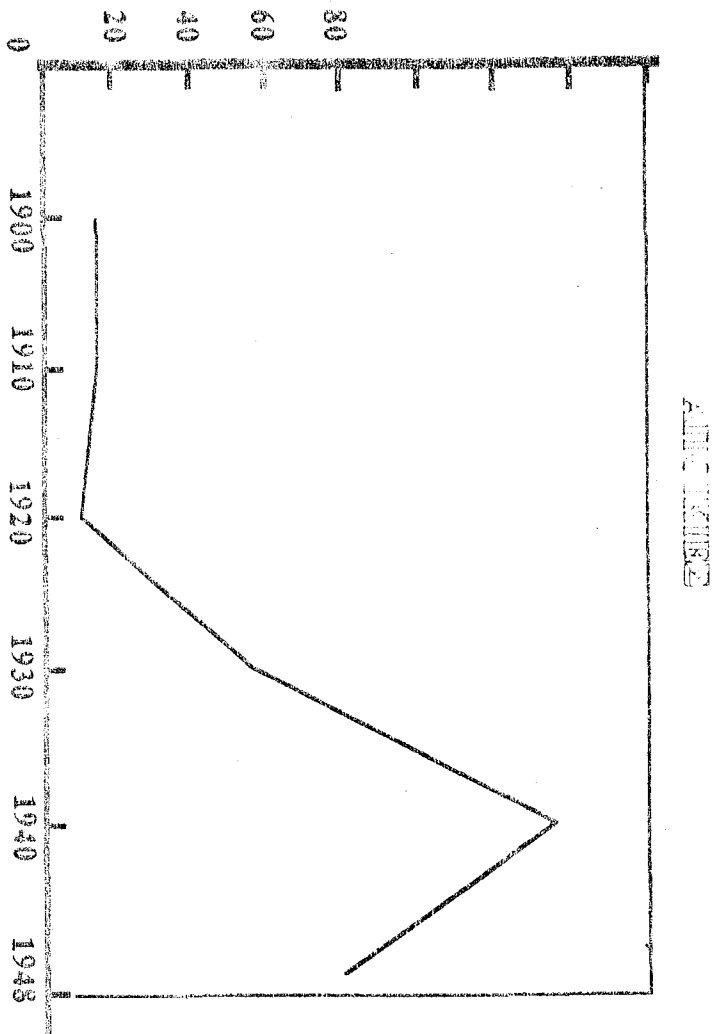

**ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ
1882-1948**

ΧΡΟΝΟΣ	Ναζαρέθ	Ακκο	Σάφραν	Τιβεριάς	Μπίσαν	Χάιφα	Τουλάρεμ	Ιερουσαλήμ	Χαϊά	Τιάφα	Αλ-Ράμα	Τόλα	Μπέιο-Σαμρά	ΣΥΝΟΛΟ
1818-1900	-	-	4	-	-	3	-	1	-	3	5	1	-	17
1900-1910	1	-	-	9	-	2	-	-	-	2	3	-	-	17
1910-1920	1	-	2	1	-	2	-	1	-	-	1	-	-	8
1920-1930	12	-	-	1	6	12	4	1	-	14	7	-	-	57
1930-1940	4	7	7	10	12	33	30	3	-	13	7	4	3	133
1940-1948	4	3	12	13	4	8	10	1	5	2	3	11	13	79
ΣΥΝΟΛΟ	22	10	25	24	22	60	44	7	5	34	26	16	16	311

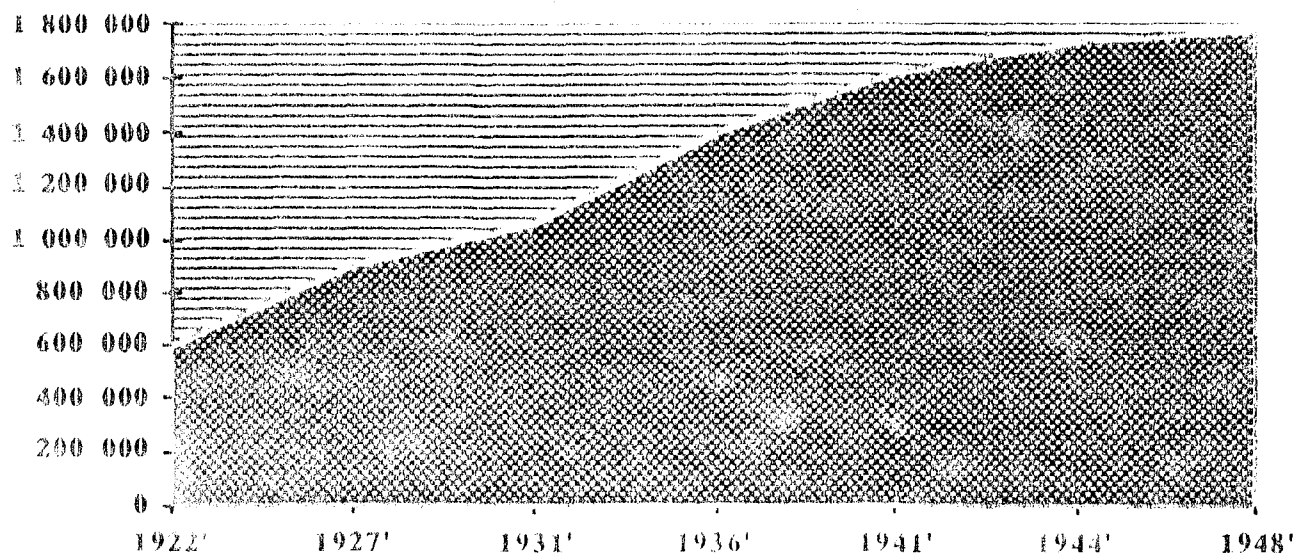

Πίνακας [9]: Μικρόν Μαχμούντ "Ο Ισραηλινός Εποικιορμός στην Παλαιστίνη", σελ. 60

ΧΡΟΝΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΙΚΙΩΝ			ΣΥΝΟΛΟ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΕΒΡΑΙΚΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ		ΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΓΗΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ
	ΑΠΟΙΚΙΩΝ	ΒΑΣΕΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ	ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ	ΑΠΟΙΚΙΩΝ	ΕΒΡΑΙΚΟΥ	
1922	71	11 540	1 410	1 190	83 790	594 000
1927	96	20 220	4 660	2 620	149 789	903 000
1931	110	27 740	5 750	3 800	174 606	1 058 500
1936	172	59 530	5 740	11 840	384 078	1 392 600
1941	231	63 240	24 820	23 190	474 102	1 604 800
1944	259	76 000	29 500	129 000	528 702	1 731 300
1948					650 000	1 767 200

ΓΡΑΦΗΜΑ (Ο)

Η ΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

Εκ των ανωτέρω συμπεραίνουμε πως το κίνημα κατέκτησε μια έκταση γης όπου έκτισε εκατοντάδες αποικίες για να αποτελέσουν βασική του δικαιολογία για να στηρίξει το δικαίωμα του να κτίσει κράτος στην Παλαιστίνη.

1.4 ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Τα αποικιοκρατικά σχέδια ενδιαφέρονται για τον τομέα των οργανισμών διότι έχει τεράστια σημασία στην αλληλοσύνδεση της αποικιοκρατικής κατάστασης διοικητικά και υπαλληλικά εξασφαλίζει τις ανάγκες των αποίκων και οργανώνει τη ζωή τους.

Το Σιωνιστικό κίνημα ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν την πλευρά από την αρχή και διαμέσου αυτών των οργανισμών που ίδρυσε, έφτιαξε τον σκελετό του κράτους που είχε βάλει σαν στόχο. Αυτοί οι οργανισμοί διαιρούνται σε 3 μέρη: πολιτικοί, οικονομικοί και κοινωνικοί.

1.4.1 ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Έξι μήνες μετά την προκήρυξη της υπόσχεσης του Μπάλφουρ εγκαταστάθηκε στην Παλαιστίνη η Σιωνιστική επιτροπή για να εκπροσωπήσει εκεί το Σιωνιστικό κίνημα για να αποτελέσει σύνδεση μεταξύ Εβραϊκών και Βρετανικών αρχών.

Μετά από μικρή περίοδο άνοιξε το Σιωνιστικό κίνημα κεντρικό γραφείο στην Παλαιστίνη που είχε την εξής διαίρεση: πολιτική επιτροπή, οργανωτική και συντονιστική επιτροπή, οικονομική επιτροπή, επιτροπή της μετανάστευσης και επιτροπή της Σιωνιστικής διαφήμισης.

Ένα από τα άρθρα της αποικιοκρατίας ανέφερε πως αναγνωρίζεται η εβραϊκή αντιπροσωπεία και επιβάλλεται η συνεργασία μαζί της σ' όλα τα θέματα που αφορούν τους εβραίους. Αρχικά αναγνωρίστηκε η Σιωνιστική επιτροπή ως Εβραϊκή αντιπροσωπεία μέχρι το 1929 οπότε το Σιωνιστικό κίνημα ίδρυσε την Εβραϊκή αντιπροσωπεία της Παλαιστίνης για να συμπεριλάβει και τους μη Σιωνιστές πλούσιους Εβραίους. Με αυτό τον τρόπο τους έδεσε με το σχέδιο της. Η Εβραϊκή αντιπροσωπεία ενδιαφέρθηκε για τη μετανάστευση, την Εβραϊκή γλώσσα, την προστασία των θρησκευτικών θεμάτων των Εβραίων και επιχείρησε να αποκτήσει εδάφη για να επεκτείνει τις αποικίες. Εν περιλήψει, η Εβραϊκή αντιπροσωπεία κατέλαβε τη θέση μιας κυβέρνησης και της πολιτικής αρχής που επέβλεπε άμεσα στην εκπλήρωση του στόχου του Σιωνισμού θεμελιώνοντας ένα Ισραήλ διαμέσου της επίβλεψης των έργων και της διαχείρισης των Εβραϊκών θεμάτων στην Παλαιστίνη.

Επίσης ίδρυσε το "Χεστεντρούτ" (Γενική συννομοσπονδία Εβραίων εργατών στην Παλαιστίνη) το 1920. Τα μέλη του έφθασαν, από τους Εβραίους εργάτες το 1947, τους 175 χιλιάδες. Το "Χεστεντρούτ" δεν ήταν μόνο εργατική ένωση αλλά έπαιρνε εργολαβίες, εξασφάλισε εργασία στους ανέργους, ίδρυσε εταιρίες για τις

μεταφορές, τις εισαγωγές και εξαγωγές, επίσης ίδρυσε σχολεία και είχε τις δικές του εταιρίες, τη δικιά του δημοσιογραφία, τα δικά του θέατρα και τα δικά του τυπογραφεία. Η εκπλήρωση των συνθημάτων "Η Εβραϊκή εργασία" και "η επιθετική εργασία" ήταν δικά του κατορθώματα, με την υποχρέωση των Εβραίων να χρησιμοποιούν Εβραϊκά εργατικά χέρια πράγμα που βοήθησε στην δημιουργία κλειστής Εβραϊκής κοινωνίας.

Το 1920 ιδρύθηκε "Η παγκόσμια Εβραϊκή γυναικεία οργάνωση" (WIZO) που ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει το Σιωνιστικό πρόγραμμα. Αυτή η οργάνωση συμμετείχε άμεσα στον τομέα του προσανατολισμού και των αγροτικών υπηρεσιών.

Νωρίτερα, το 1912, είχε ιδρυθεί αυτό που ονομάστηκε "Χαντέσσα", που ήταν μια γυναικεία οργάνωση, που ιδρύθηκε στις Η.Π.Α. Αυτή η οργάνωση συμμετείχε στον τομέα της υγείας στέλνοντας γιατρούς, ιδρύοντας νοσοκομεία και εργαστήρια. Το σύνολο των εσόδων αυτής της οργάνωσης μέχρι το 1948 έφτασε τα 41.5 εκατομμύρια δολάρια.

Επίσης ιδρύθηκε το 1939 το Εβραϊκό Διεθνές Συνέδριο (WORLD JEWISH CONGRESS) που είναι μια διεθνής Εβραϊκή οργάνωση, με στόχο να ενοποιήσει την Εβραϊκή αντιπροσώπευση στο συνέδριο ειρήνευσης και σ' άλλες περιπτώσεις. Τώρα συνδέονται πλέον μ' αυτή την οργάνωση όλα τα κόμματα και οι Εβραϊκές οργανώσεις στον κόσμο.

1.4.2 ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Το κίνημα ενδιαφέρθηκε άμεσα για τον οικονομικό τομέα αναγνωρίζοντας την σπουδαιότητα του στην εξασφάλιση της σταθεροποίησης των μεταναστών, ξεκινώντας με την εξασφάλιση των εξόδων της μετανάστευσης και τελειώνοντας με την εξασφάλιση της στέγης, εργασίας και κοινωνικής ιατροφαρμακευτικής ασφάλισης των μεταναστών. Εκτός του εθνικού ταμείου, για παράδειγμα, ίδρυσαν το "Κέρν Χαϊσόντ" (Kern Hayesod) (Ιδρυτικό ταμείο της Παλαιστίνης) και το Εθνικό ταμείο (Jewish National Fund), επίσης ίδρυσαν την εταιρία ανάπτυξης της Παλαιστίνης (PLDC) (Palestine Land Development Company) που είχε σαν κύριο πεδίο δράσης τα εδάφη στην ύπαιθρο και που αργότερα ενώθηκε με την κτηματική εταιρία της Παλαιστίνης το 1909 (Palestine Real Estate Company) για να ιδρύσουν και στις πόλεις. Η τελευταία αυτή εταιρία μέχρι το 1948 κατάφερε να έχει το 45% του συνόλου της ιδιοκτησίας που είχαν οι Εβραίοι. Το κεφάλαιο της έφτασε το 1945, 318.000 λίρες Παλαιστίνης με 111.000 λίρες επιπροσθέτως από συμμετοχή

του Εβραϊκού Εθνικού Ταμείου και του Ιδρυτικού Ταμείου (Keren Hayemeth). Αυτή η εταιρία εξακολουθεί να υπάρχει μέχρι και σήμερα.

Επίσης ιδρύθηκε η Εβραϊκή αποικιοκρατική εταιρία (JCA) (Jewish Colonization Association) που άλλαξε ονομασία μετά σε PJCA δηλαδή τη εβραϊκή αποικιοκρατική εταιρία της Παλαιστίνης (PJCA) (Palestine Jewish Colonization) με ταυτόχρονη ίδρυση του ταμείου Εβραϊκής αποικιοκρατικής εξασφάλισης (Jewish Colonial Trust). Το κίνημα ενδιαφέρθηκε να ιδρύσει και Τράπεζες όπως την Αγγλο-παλαιστινιακή Τράπεζα (Anglo-Palestine Bank Ltd.) που ιδρύθηκε το 1903 και την Εργατική Τράπεζα (Bank-Paolim).

Στον Βιομηχανικό τομέα, ίδρυσε πολλές βιομηχανικές οργανώσεις όπως το "Βιομηχανικό Σύνδεσμο της Παλαιστίνης" από τον καθηγητή Νταρμόργκ.

Το κίνημα έφτιαξε πολλούς οργανισμούς εκμετάλλευσης των υδάτων των Ιορδάνη και Γιαρμούκ ποταμών, το 1921, υπό την επίβλεψη του Μπιενχάς Ρότενμπεργκ. Αυτό το σχέδιο είχε στόχο την εκμετάλλευση των υδάτων και την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος.

Επίσης ο Ρότενμπεργκ ίδρυσε την "Ηλεκτρική Εταιρία της Παλαιστίνης" και δημιούργησε τρεις σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος.

Η ίδρυση της "Ενωμένης Εβραϊκής Φωνής" ή στις ΗΠΑ της "Ενωμένης Παλαιστινιακής Φωνής" το 1927 (United Jewish Appeal ή United Palestine Appeal) έγινε για να συγκεντρώσουν τις ενισχύσεις για τη μετανάστευση και την αποικιοκρατία. Το σύνολο των χρημάτων που συγκεντρώσαν μέχρι το 1948 έφτασε τα 229.367.000 εκατομμύρια δολάρια.

Το κίνημα συμμετείχε στην διάνοιξη των δρόμων μεταξύ των αποικιών, ανέπτυξε την αγροτική δραστηριότητα και εισήγαγε το σύστημα του Κιμπούτζ, ίδρυσε αγροτικές σχολές επιπροσθέτως εκείνων που είχε το Χιστοντρούτ όπως οι εταιρίες εργασίας, τράπεζες, στέγασης, δανεισμού, βιομηχανίες καταναλωτικών ειδών που είναι απαραίτητες για τους μετανάστες, αλείας κλπ.. Η πλειοψηφία αυτών των εταιριών εξακολουθεί να λειτουργεί μέχρι σήμερα.

1.4.3 ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Το Σιωνιστικό κίνημα έδωσε μεγάλη σημασία σ' αυτόν τον τομέα, στην αρχή βάζοντας ομοιογενείς πολιτιστικά Εβραϊκές ομάδες μαζί σε ορισμένες περιοχές, αλλά ταυτόχρονα τις έβαλε στα σχολεία, στις ενώσεις και στις επίσημες αρχές. Συνέβαλε επίσης στη διάδοση της Εβραϊκής γλώσσας μεταξύ των μεταναστών, ίδρυσε σ' αυτήν την περίοδο το Εβραϊκό Πανεπιστήμιο, μεγάλο αριθμό σχολείων,

νηπιαγωγείων, λεσχών, κοινωνικών ενώσεων επιπροσθέτως των οργανώσεων υγείας, νοσοκομείων, τεχνικών σχολών, ημερήσιων εφημερίδων, των θεάτρων και των περιοδικών.

Έργο του ακόμα ήταν οι εταιρίες στέγασης όπως η εργατική στεγαστική εταιρία στις πόλεις συν τις αποικίες των αγροτικών εργατών. Ταυτόχρονα ενσωμάτωσε το κίνημα τους μετανάστες διαμέσου της εθνικής διαπαιδαγώγησης στα Κιμπούτζ απ' όπου έβγαλε τους πιο φανατικούς Σιωνιστές.

Στον κοινωνικό τομέα επίσης ίδρυσε την εταιρία ασφάλειας ζωής, το ταμείο των ασθενών εργατών, το ταμείο αλληλεγγύης και το ταμείο ασφάλισης των οικογενειών.

Εκ των προαναφερθέντων ανωτέρω συμπεραίνουμε πως το 1948 ανακοινώθηκε η ίδρυση ενός κράτους που προϋπήρχε. Κράτος που είχε τους οργανισμούς του, τις πολιτικές εξουσίες και τη στρατιωτική δύναμη που διέθετε κάτω από τη Βρετανική προστασία. Μ' άλλα λόγια το κίνημα έθεσε το σχέδιο του και το οργάνωσε όπως κάθε άλλο αποικιοκρατικό σχέδιο. Το σύνολο δε των αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών αλλά κυρίως τα συμφέροντα των αποικιοκρατικών κρατών συνέργησαν στην εκπλήρωση αυτού του σχεδίου.

1.5 Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ **(1905-1948)**

Όπως προαναφέραμε στο πρώτο κεφάλαιο, το πρώτο κύμα της μετανάστευσης 1881-1903, ενσωματώθηκε πλήρως στην Παλαιστινιακή κοινωνία διότι δεν είχε επιθετικό χαρακτήρα, ήταν μικρό στον αριθμό, είχε θρησκευτικά ερεθίσματα αλλά και για να αποφύγει την καταπίεση της Τσαρικής Ρωσίας. Το ίδιο ισχύει και για τη δεύτερη μετανάστευση το 1904. Παρ' ότι έβαλε τη βάση της μετανάστευσης και των αποικιών θα μπορούσε να ενσωματωθεί στην Παλαιστινιακή κοινωνία αν δεν εισέβαλε το Σιωνιστικό κίνημα. Αυτό έλαβε την απόφαση το 1906 για να ξεκινήσει η αποικιοκρατία με σκοπό να προετοιμάσουν την ίδρυση της εθνικής πατρίδος, πράγμα που πήρε σάρκα και οστά διαμέσου της υπόσχεσης του Μπάλφουρ το 1917.

Η Παλαιστίνη δεν ήταν μια περιοχή χωρίς πληθυσμό ούτε ένα ακατοίκητο απομακρυσμένο νησί αλλά ήταν περιοχή που κατοικούσε ένας λαός που είχε την ιστορία του, τα ήθη και τα έθιμά του, και τα χαρακτηριστικά ενός έθνους. Όταν ξεκίνησε το κίνημα την προετοιμασία και την εργασία για το σχέδιό του, συμβουλευτήκε όλες τις πλευρές για να λάβει υποστήριξη και ενίσχυση του σχεδίου και η μοναδική πλευρά με την οποία δε συζήτησε το Σιωνιστικό κίνημα,

ήταν η Παλαιστινιακή πλευρά. Ούτε καν εξέταζε το μέλλον των Παλαιστινίων κατοίκων που ζούσαν σ' αυτή τη γη, ούτε στα γραπτά των αρχηγών του κινήματος και τα κόμματα της εκτός ελαχίστων φορών, όπως ο Χέρτζελ π.χ. που ανέφερε "πρέπει να διώξουμε τους Παλαιστίνιους στα βάθη της ερήμου".

Η μετανάστευση είχε τα χαρακτηριστικά της επιθετικότητας, της τρομοκρατίας, του εθνικού φανατισμού και της οικονομικής δύναμης. Το τελευταίο στοιχείο τη βοήθησε να εφαρμόσει την πολιτική της οικονομικής επιθετικότητας. Ο Χέρτζελ είπε σχετικά "πρέπει να εφαρμόσουμε την πολιτική της οικονομικής επιθετικότητας και του οικονομικού στραγγαλισμού επί των Αράβων για να τους υποχρεώσουμε να φύγουν". Σαν πρώτο βήμα της εφαρμογής αυτής της πολιτικής ήταν η πολιτική της Εβραϊκής εργασίας στις αποικίες αποκλείοντας τους Άραβες από την εργασία εκεί.

Εν περιλήψει μπορούμε να πούμε πως η μετανάστευση των Εβραίων αποτελούσε την αρχή της σύγκρουσης με τους Παλαιστίνιους για τους εξής λόγους:

1. Αυτή η μετανάστευση αποτέλεσε αντικαταστατική μετανάστευση διότι στόχος ήταν ο διωγμός των Παλαιστινίων από τη γη τους: να την αδειάσουν για να δημιουργήσουν εκεί τις αποικίες τους.

2. Η μεγάλη έκταση της γης που πήραν οι Εβραίοι, που υπολογίζεται σε 6-7% της συνολικής έκτασης της Παλαιστίνης, αποτελούσε τα πιο εύφορα εδάφη, στερώντας κατ' αυτόν τον τρόπο από τις Παλαιστινιακές οικογένειες την πηγή του εισοδήματός τους. Σημειωτέον πως η Παλαιστινιακή κοινωνία ήταν κυρίως αγροτική.

3. Η συνεργασία του κινήματος με το Οθωμανικό κράτος και τις Αγγλικές αρχές στην αντιμετώπιση της Παλαιστινιακής αντίστασης έναντι της κατοχής.

4. Η χρήση βίας εκ μέρους του κινήματος για να διωχθούν οι Παλαιστίνιοι από τη γη τους.

5. Η εφαρμογή της πολιτικής της Εβραϊκής εργασίας πράγμα που έφερε σημαντική οικονομική ζημιά στον Παλαιστίνιο εργάτη.

2. ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Όταν συγκλήθηκε το πρώτο Σιωνιστικό Συνέδριο και δημοσιοποιήθηκαν οι αποφάσεις του, το Οθωμανικό κράτος έλαβε πολλές αποφάσεις και ανάμεσα τους να καλωσορίσει την Εβραϊκή μετανάστευση για όλη την αυτοκρατορία εκτός της

Παλαιστίνης, επίσης να αντιμετωπίσει αυστηρά την είσοδο των Εβραίων στην Παλαιστίνη για να τους απαγορεύσει να συγκεντρωθούν. Όμως λόγω της μη εφαρμογής αυτών των αποφάσεων, συνεχίστηκε η μετανάστευση στην Παλαιστίνη, ειδικά μετά την απόφαση της αποικιοκράτησης της Παλαιστίνης που πήρε το Σιωνιστικό κίνημα το 1906, και τα εγκαίνια του γραφείου της Παλαιστίνης στην Γιάφα. Από εδώ άρχισαν οι Παλαιστινιακές αντιδράσεις που πήραν τη μορφή υπομνημάτων διαμέσου των αντιπροσώπων της Παλαιστίνης στο Οθωμανικό Συμβούλιο ζητώντας να σταματήσει η μετανάστευση στην Παλαιστίνη, αλλά η πολιτική, διοικητική και οικονομική αδυναμία του Οθωμανικού κράτους απέτρεψαν να φρενάρουν τη μετανάστευση.

Σύμφωνα με το ιστορικό Τζίρις Σέμπρι, οι Παλαιστίνιοι οδηγήθηκαν να ιδρύσουν τα δικά τους κόμματα για να αντιμετωπίσουν τη μετανάστευση και άρχισαν οι ίδιοι να αντιστέκονται στο Σιωνισμό, πράγμα που οδήγησε τις Οθωμανικές αρχές να εκτελέσουν τους Παλαιστίνιους ηγέτες ενώ ταυτόχρονα επέτρεψε στις αποικίες να έχουν τη δική τους φρουρά από τους ίδιους τους μετανάστες.

Οι Παλαιστίνιοι αλλά και γενικά οι Άραβες έκαναν συμφωνία με τους συμμάχους για να βοηθήσουν στον πόλεμο έναντι της Τουρκίας και της Γερμανίας γι' αντάλλαγμα να πάρουν οι Άραβες την ανεξαρτησία τους και την ίδρυση Αραβικού κράτους, γι' αυτό το λόγο οι Άραβες συμπεριλαμβανομένων των Παλαιστινίων πολέμησαν το Οθωμανικό κράτος και χαιρέτησαν τους συμμάχους όταν μπήκαν στην Παλαιστίνη.

Μόλις μπήκε η Βρετανία στην Παλαιστίνη έκανε τη δήλωση για την υπόσχεση Μπάλφουρ και την υποστήριξη της στους Εβραίους να ιδρύσουν εθνική πατρίδα στην Παλαιστίνη και ενίσχυσε ποικιλοτρόπως τη μετανάστευση.

Κατά τη διάρκεια της Αγγλικής κατοχής, η Εβραϊκή μετανάστευση στην Παλαιστίνη εκτινάχτηκε στα ύψη, και η επιχείρηση κατοχής της γης επεκτάθηκε σε απεριόριστες εκτάσεις. Η Βρετανία εκείνη την εποχή ανέβαλλε διαρκώς οποιαδήποτε προσπάθεια σχηματισμού εκπροσωπευτικών συμβουλίων στην Παλαιστίνη περιμένοντας να γίνουν οι Εβραίοι πλειοψηφία δηλαδή από 83.790 το 1922 όταν άρχισε η κατοχή για να φτάσει 650.000 το 1948.

Ταυτόχρονα που η Βρετανία θεωρούσε τα κόμματα και τις Παλαιστινιακές πολιτικές δυνάμεις παράνομες, η Βρετανία αναγνώρισε την Εβραϊκή αντιπροσωπεία ως επίσημη αρχή ή ακόμα πιο πολύ ως κυβέρνηση που αντιπροσωπεύει τους Εβραίους, με τον ίδιο ρυθμό έκανε σχέση με τους οργανισμούς και τα Εβραϊκά κόμματα, και πρέπει να το τονίσουμε αυτό πως

ταυτόχρονα με το διορισμό του Weisman στη Βρετανική Ναυαρχία εκτελούσε η Βρετανία τους Παλαιστίνιους ηγέτες, και ταυτόχρονα που καταβαλλόταν προσπάθεια για τη συγκέντρωση των Εβραίων από τη διασπορά, προχωρούσε το σχέδιο μετανάστευσης και διασποράς των Παλαιστινίων.

Η απομόνωση της Παλαιστίνης από τη Συρία και την Αραβική περιοχή αποδυνάμωσε την Παλαιστινιακή πλευρά και τα σύνορα από τη Συριακή πλευρά σταθεροποιήθηκαν με τη Γαλλική δύναμη και τα σύνορα του Εβραϊκού κράτους με τις Βρετανικές δυνάμεις. Επίσης η Βρετανία απαγόρευε οποιαδήποτε στρατιωτική δραστηριότητα των Παλαιστινίων ενώ εκπαίδευε και προετοίμασε τους Σιωνιστές στρατιωτικά όπως προαναφέραμε.

Όλα αυτά οδήγησαν τους Παλαιστίνιους να ιδρύσουν τους δικούς τους κομματικούς μηχανισμούς π.χ. το κόμμα της εθνικής άμυνας, η Ανώτατη Αραβική Διοίκηση, το κόμμα των μεταρρυθμίσεων, και όλα αυτά τα κόμματα καλούσαν να ιδρυθεί εκλεγμένο κοινοβούλιο, αλλά η Βρετανία επίμονα το αρνιόταν.

Όλα αυτά τα γεγονότα οδήγησαν τους Παλαιστίνιους στη βία και τα πιο χαρακτηριστικά γεγονότα ήταν οι διαδηλώσεις της Γιάφας το 1921 και η επανάσταση του 1936 που ξέσπασε διότι η Βρετανία έδιωξε με τη βία τους Παλαιστίνιους που έμειναν στο Ουάντι Ελ-Χαουάρεθ που είχε έκταση 35.000 στρέμματα.

Αυτή η επανάσταση οδήγησε τη Βρετανία να πάρει απόφαση για τον περιορισμό της Εβραϊκής μετανάστευσης πράγμα που οδήγησε το Σιωνιστικό κίνημα να ιδρύσει την "Επιτροπή της παράνομης μετανάστευσης" (COMMITTEE FOR ILLEGAL IMMIGRATION), και μπορούμε να καταγράψουμε τη δραστηριότητα της επιτροπής από τη διαφορά μεταξύ των επισήμων στατιστικών και τον πραγματικό αριθμό των Εβραίων στην Παλαιστίνη.

Η ενίσχυση της μετανάστευσης, η χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης και η κατάσχεση της γης οδήγησαν στον πόλεμο του 1948.

Η επιχείρηση της αποίκησης είχε σαν φυσική συνέπεια την καταστροφή της γης και της Παλαιστινιακής κοινωνίας βάσει του Σιωνιστικού σχεδιασμού, στο ζήτημα της γης π.χ., δεν υπήρχε κανένας φραγμός για την απορροφητική και οικονομική ικανότητα της γης, αλλά όλη η σκέψη του Σιωνιστικού κινήματος ήταν να φέρει το μεγαλύτερο αριθμό μεταναστών πράγμα που οδήγησε σε οξύτερη οικονομική κρίση.

Στο επίπεδο της καταστροφής της κοινωνίας, η αρπαγή από τους αγρότες της γης τους, στέρησε μια κύρια κατηγορία σε αγροτική κοινωνία όπως της Παλαιστίνης την πηγή του εισοδήματός τους, την σκόρπισε και την οδήγησε σε

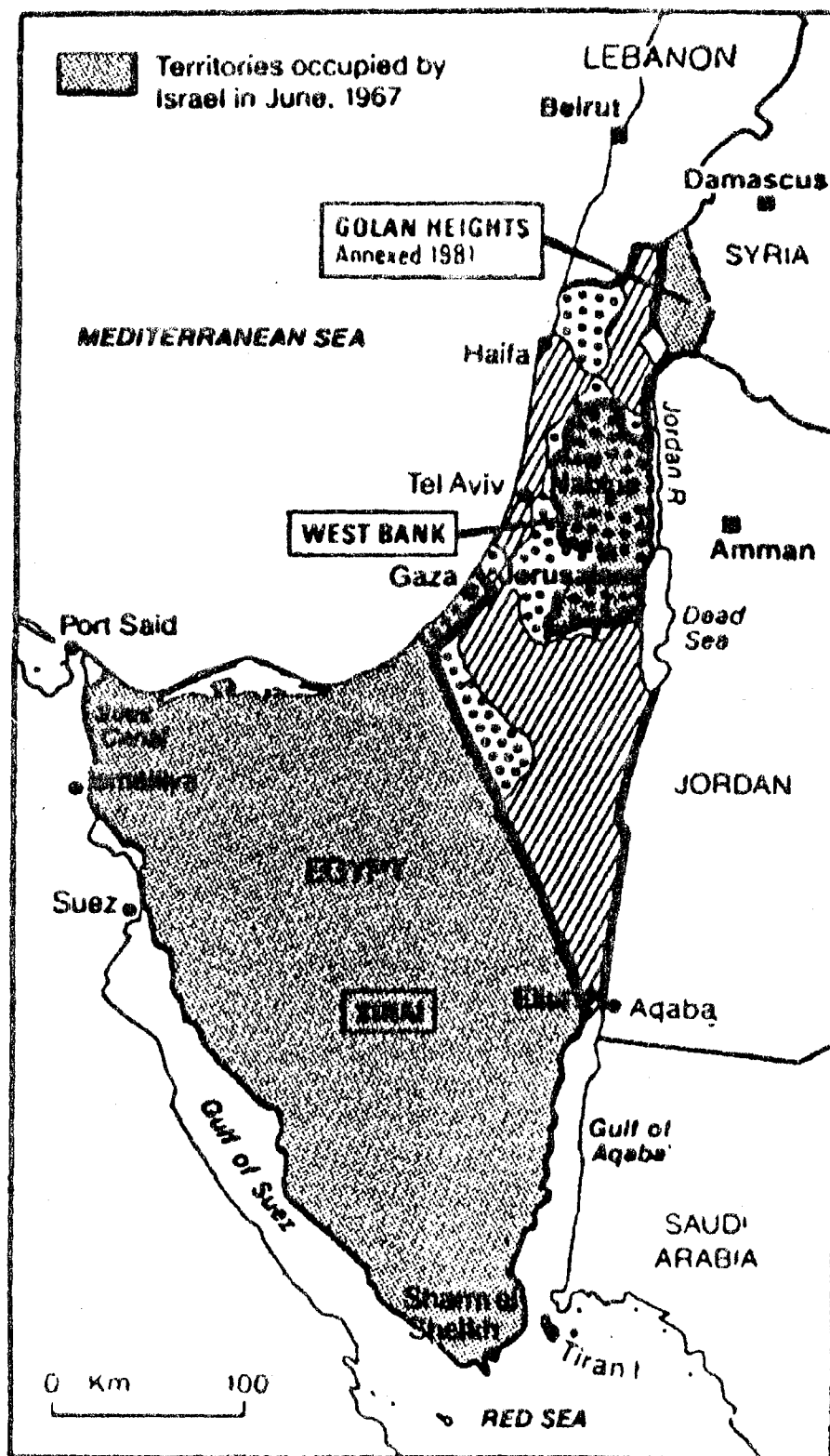
μετανάστευση, είτε διά της βίας είτε διά της οικονομικής πίεσης. Επίσης το κίνημα έκανε το παν για να μη δημιουργηθούν κοινωνικοί ή οικονομικοί ή πολιτικοί οργανισμοί καταπολεμώντας τους και να θεωρηθούν μη νόμιμοι από τις δυνάμεις της Βρετανικής κατοχής. Εδώ πρέπει να τονίσουμε πως η μαζική εισβολή Εβραϊκών κεφαλαίων οδήγησε σε αύξηση των τιμών που μαζί με τους μεγάλους αριθμούς των μεταναστών και το μποϋκοτάζ των Παλαιστινιακών εμπορευμάτων και εργατών, όλα αυτά οδήγησαν σε ανεργία και οξύτατη οικονομική κρίση.

Όταν δεν απέδιδαν όλα αυτά τα σχέδια ήρθε ο πόλεμος του 1948 όπου το Σιωνιστικό κίνημα χρησιμοποίησε τις σφαγές για να τρομοκρατήσει τους Παλαιστίνιους και που είχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν πρόσφυγες ένα εκατομμύριο Παλαιστίνιοι που μοιράστηκαν στα γειτονικά κράτη αλλά και ανά τον κόσμο για να γνωρίζεται μετά ως πρόβλημα των προσφύγων.

Το τελικό αποτέλεσμα αυτής της μετανάστευσης ήταν η απώλεια της Παλαιστινιακής ταυτότητας, η διχοτόμηση της Παλαιστίνης σε τρία μέρη, ένα μέρος που δημιουργήθηκε (το κράτος του Ισραήλ), ένα μέρος που προστέθηκε στην Ιορδανία (η λεγόμενη Δυτική Όχθη) και το τρίτο μέρος προστέθηκε στην Αίγυπτο (το λεγόμενο λωρίδα της Γάζας).

Αυτά ήταν τα αποτελέσματα της μετανάστευσης μεταξύ 1905-1948 που ήταν αδύνατο να συμβιβαστεί με την Παλαιστινιακή παρουσία ως μετανάστευση αντικατάστασης που είχε στόχο τη δημιουργία αμιγούς κράτους, πράγμα που πέτυχε.

Αυτή η συμμαχία οδήγησε τους Άραβες προς το Ανατολικό στρατόπεδο ως κύρια πηγή εξοπλισμού και την εμφάνιση της Παλαιστινιακής αντίστασης. Αυτό οδήγησε τις Ισραηλινές δυνάμεις να κάνουν τον πόλεμο του 1967 πράγμα που τους επέτρεψε να κατέχουν όλη την Παλαιστίνη, το Αιγυπτιακό Σινά και τα Συριακά υψώματα του Γκολάν (βλέπε χάρτη 11) όπως επίσης να κλείσει η διώρυγα του Σουέζ για τη διεθνή ναυσιπλοΐα.

Από όσα αναφέρθηκαν παραπάνω βγαίνει το συμπέρασμα πως δε γίνεται να διαχωριστούν τα οικονομικά, τα πολιτικά και τα στρατιωτικά προβλήματα, η οικονομία κινεί την πολιτική και η πολιτική μεταφράζεται πολλές φορές με τον πόλεμο, έτσι όταν το κράτος είναι δυνατό σε ένα μέρος γίνεται δυνατό και στα άλλα δύο, γι' αυτό η προηγούμενη αναφορά για το διαχωρισμό αυτών των πλευρών αποτελεί περαιτέρω ανάλυση, διότι οι οικονομικοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί λόγοι δημιούργησαν το Ισραηλινό Κράτος και αυτοί οι λόγοι εξακολουθούν να συντηρούν ως σήμερα, διότι οι παραπάνω αναφερόμενοι λόγοι ώθησαν τη Μεγάλη Βρετανία να δημιουργήσει αυτό το κράτος και οι ίδιοι λόγοι ήταν που αντικατέστησαν την Αμερικάνικη υποστήριξη στην θέση της Βρετανικής για το Σιωνιστικό Σχέδιο. Επίσης οι ίδιοι λόγοι ώθησαν το Ισραηλινό κράτος να κηρύξει πόλεμο το 1967 και αυτοί οι λόγοι μεταφράζονται σε προβλήματα σε βάρος του ηττημένου που εντοπίζεται στις περιοχές που κατέλαβε το Ισραήλ όπως προαναφέραμε.

2.1 Ο ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

2.1.1 ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΜΕΤΑΞΥ 1948 - 1967

Η αποικιοκρατία αποτελεί τη βάση για τη δημιουργία των χωριών, των πόλεων, των κρατών, έτσι αποτέλεσε τη βάση της προσέλευσης, της συγκέντρωσης και της εγκατάστασης. Όλα αυτά μαζί οδήγησαν στην δημιουργία του Ισραήλ, που συνεχίστηκε για πολλά χρόνια ακολουθώντας πρόγραμμα και σχέδιο δράσης που εκπλήρωσε το Ισραήλ. Για την πραγματοποίηση του συνέβαλαν μια σειρά από αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες. Θέλοντας να αυξηθεί η δύναμη του κράτους και ετοιμαζόμενο για τους μελλοντικούς στόχους, εξακολούθησε το κίνημα το δρόμο του, εκμεταλλευόμενο το κατόρθωμα για τη δημιουργία του κράτους σαν δύναμη χρησιμοποίησης αλλά και υποστήριξης ταυτοχρόνως, διότι τα σύνορα του κράτους δεν ήταν τα τελικά σύνορα.

Σ' αυτό το θέμα ο Μπέν Γκουριόν είπε: (12) " το κράτος δεν είναι αυτοσκοπός αλλά το μέσον για την εκπλήρωση των στόχων και η δημιουργία του κράτους δεν αναιρεί τα Ιστορικά σύνορα της γης του Ισραήλ". Για να εκπληρώσει του μελλοντικούς στόχους, το Σιωνιστικό κίνημα ενεργούσε, για τη δημιουργία εσωτερικών και εξωτερικών οργανισμών, για τη συνέχεια της ανθρώπινης ροής από το εξωτερικό προς την κατεύθυνση του κράτους διαμέσου της υποστήριξης της

μετανάστευσης και την ενίσχυση της, διαμέσου της οποίας το Σιωνιστικό κίνημα δημιούργησε το κράτος και διαμέσου του οποίου θα μπορούσε να εκπληρώσει τα όνειρα του στον επεκτατισμό.

2.1.1.1 Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΜΕΤΑΞΥ 1948 - 1967

Ο Ισκούλ λέει (13) "Δε θα μπορούσε το Ισραήλ να αναπτυχθεί χωρίς συνεχή μετανάστευση". Από τη φράση αυτή φαίνεται η μεγάλη σημασία της μετανάστευσης για τη συνέχεια της ύπαρξης του Ισραήλ, την ενίσχυση του για να δημιουργήσει Εβραϊκή πλειοψηφία, πράγμα που ενθάρρυνε το κράτος διαμέσου του νόμου της επιστροφής και το συντακτικό νόμο, επίσης δημιούργησε υπουργεία για να χειρίζεται αυτή την αποστολή εσωτερικώς και την ανάθεση του στους Σιωνιστικούς οργανισμούς στο εξωτερικό, και η μετανάστευση ήταν το κέντρο ενδιαφέροντος του κράτους και του κινήματος βασικά, γι' αυτό το λόγο, ο προϋπολογισμός του υπουργείου απορρόφησε και ήταν υψηλότερος σε σχέση με τα άλλα υπουργεία.

ΠΗΓΗ: Η κύρια πηγή της μετανάστευσης σ' αυτή τη περίοδο συγκεντρώθηκε βασικά στα Αραβικά κράτη και την Ανατολική Ευρώπη. Ο παρακάτω πίνακας (14) δείχνει την πηγή με αριθμούς.

Η Εβραϊκή μετανάστευση για τις επιχειρήσεις "το χαλί του ανέμου" με βάση τις αρχικές χώρες 15/5/48 μέχρι 53.

Από τον πίνακα παρατηρούμε πως η μετανάστευση μεταξύ 48-67 προερχόταν κυρίως από τις Αραβικές χώρες και αυτό οφείλεται στο φόβο των Εβραίων από τις Αραβικές αντιδράσεις που μπορεί να εκδηλωθούν εις βάρος των Αραβοεβραίων από την ανακήρυξη του Ισραήλ, επιπροσθέτως -όπως αναφέρει η Golda Meir στο βιβλίο της "My Life" - στη συνεργασία μερικών Αραβικών κρατών με το Σιωνιστικό κίνημα για τη μετανάστευση των Εβραιοαράβων όπως η κυβέρνηση του Νουρί Σαϊντ στο Ιράκ και η κυβέρνηση του Μαρόκου.

ΑΣΙΑ		ΑΦΡΙΚΗ	
ΙΡΑΚ	12,512	ΜΑΡΟΚΟ	45,412
ΓΕΜΕΝΗ-ΑΝΤΑΝ	48,354	ΛΙΒΥΗ	30,482
ΤΟΥΡΚΙΑ	34,213	ΑΙΓΥΠΤΟΣ	16,508
ΙΡΑΝ	24,408	ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ	00,775
ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ	8,340	ΣΥΝΟΛΟ	93,117
ΣΥΝΟΛΟ	237,223		
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ		ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ	
ΡΟΥΜΑΝΙΑ	118,940	ΓΕΡΜΑΝΙΑ	8,856
ΠΟΛΩΝΙΑ	103,732	ΓΑΛΛΙΑ	4,008
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	37,231	ΑΥΣΤΡΙΑ	2,994
ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ	18,217	ΕΛΛΑΔΑ	2,005
ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ	7,595	ΒΡΕΤΑΝΙΑ	2,143
Ε.Σ.Σ.Δ.	4,698	ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ	4,999
ΟΥΓΓΑΡΙΑ	13,631	ΣΥΝΟΛΟ	25,005
ΣΥΝΟΛΟ	304,044		
Η.Π.Α.	2,142	ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ 684,201	
ΒΡΑΖΙΛΙΑ	1,576		
ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ	0,870		
ΑΓΝΩΣΤΟ	20,164		
ΣΥΝΟΛΟ	24,752		

Μετά από τις Αραβικές χώρες ακολουθούν οι χώρες του Ανατολικού μπλόκ, και εκεί η μετανάστευση οφείλεται σε οικονομικούς και πολιτικούς λόγους επίσης. Αυτοί που προέρχονται από τη Δυτική Ευρώπη, Η.Π.Α. και τη Λατινική-Αμερική η προσέλκυση τους οφειλόταν στην Σιωνιστική δραστηριότητα.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Αυτή η μετανάστευση μεταξύ 1948-67 είχε ορισμένα χαρακτηριστικά που τη διέκριναν από άλλες μεταναστεύσεις:

1) Αυτή τη μετανάστευση την αποτελούσαν ολόκληρες οικογένειες που συμπεριλάμβαναν όλες τις ηλικίες και δεν ήταν όπως οι προηγούμενες μεταναστεύσεις που είχαν μόνο τους νέους ή τους πρωτοπόρους, εξαιτίας της ευκολίας της μετανάστευσης και επειδή ήταν ανοικτή από μέρους του Ισραήλ, σύμφωνα με τα εξωτερικά πολιτικά γεγονότα που προαναφέραμε.

2) Η πλειοψηφία των μεταναστών ήταν από τις Αραβικές χώρες, την Ανατολική Ευρώπη και μετά από τη Δυτική Ευρώπη και Αμερική.

3) Οι μετανάστες ήταν φτωχοί και χαμηλής μόρφωσης ειδικά αυτοί που ήλθαν από την Ασία και Αφρική.

4) Ακολούθησαν τα προγράμματα του Σιωνιστικού κινήματος παρ' ότι αποίκησαν στην πλειοψηφία τους στις πόλεις, υποστήριξαν το κίνημα των Κιμπούτζ ως αγρότες ενώ συμμετείχε το κράτος στην υποστήριξη των "Τεχνιτών".

5) Αύξησε πολύ τον Εβραϊκό πληθυσμό και συμπλήρωσε το κενό που δημιουργήθηκε με την υποχρεωτική προσφυγία του Παλαιστινιακού πληθυσμού.

6) Η μετανάστευση σημείωνε άνοδο με κάθε νίκη που έκανε το Ισραήλ στρατιωτικώς στην περιοχή και την κάθοδο σε περιόδους Ειρήνης ή πολιτικών κρίσεων.

7) Παρ' ότι η μετανάστευση ήταν προϊόν υπό την επίβλεψη του Ισραήλ είτε για τις συμφωνίες με τις κυβερνήσεις είτε για τις δημιουργίες πολιτικών κρίσεων στις περιοχές διαμονής των Εβραίων. Παρ' όλα αυτά η πλειοψηφία των μεταναστών ήταν από τους Εβραίους και τους Σιωνιστές που μετανάστευσαν είτε λόγω φόβου είτε ωθούμενοι.

8) Αυτή ήταν η μεγαλύτερη πλειοψηφία στην ιστορία της μετανάστευσης στην Παλαιστίνη.

ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Μεταξύ 1948-67, η μετανάστευση σημείωσε το μεγαλύτερο μέγεθος, στα πρώτα τρία χρόνια ήταν περίπου 684.000 μετανάστες μετά την στρατιωτική και πολιτική νίκη των Εβραίων που μεταφράστηκε με την δημιουργία του κράτους,

που διευκόλυνε το ρόλο του, επιπροσθέτως στους άλλους παράγοντες που εξασφάλιζαν την νομική και την ασφάλεια των μεταναστών. Η μετανάστευση κατόπιν σημείωσε πτώση όπως δείχνει ο πίνακας 15 :

Ο αριθμός των μεταναστών από της 15\5\1948-67.

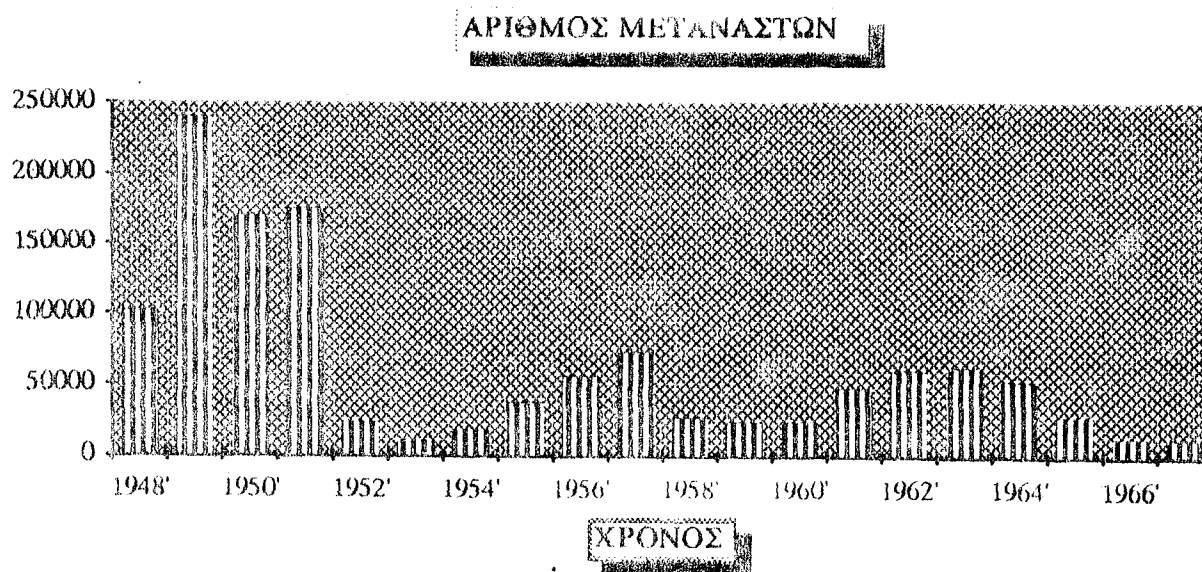
Από τον πίνακα φαίνεται ότι η μετανάστευση ήταν αυξημένη στα τρία πρώτα χρόνια μετά την ανακήρυξη του κράτους κατέβηκε μεταξύ 1952-56 λόγω των πολιτικών κρίσεων, ανέβηκε πάλι μετά και ξανακατέβηκε όπως παρατηρούμε στο πίνακα και όλα αυτά ήταν αλληλένδετα με την πολιτική κατάσταση στο εσωτερικό και στο εξωτερικό όπως προαναφέραμε.

Για να εξασφαλίσουν το μεγάλο αριθμό των μεταναστών το Σιωνιστικό κίνημα κατάσχεσε μεγάλες εκτάσεις γης, διότι οι αποικίες δεν ήταν επαρκείς για τους νεοεισερχόμενους μετανάστες που προερχόταν από το εξωτερικό, γι' αυτό χρησιμοποίησε την εξουσία της, τη δύναμη της, τους νόμους της και τους νόμους της προηγούμενης εξουσίας με το τρόπο που να εξυπηρετεί το συμφέρον του σχεδίου της, εν γένει μπορούμε να κάνουμε περίληψη τους τρόπους αρπαγής της γης ως εξής:

Οι τρόποι οικιοποίησης της γης που χρησιμοποιήθηκαν από το 1948-67:

1) Η πολιτική της απομάκρυνσης όπου οι Ισραηλινές δυνάμεις απομάκρυναν μεγάλο αριθμό Παλαιστινίων με διάφορες κατηγορίες όπως η κατηγορία μέλους παράνομης οργάνωσης ή για τη συνδικαλιστική τους συμμετοχή ή ακαταλληλότητα των προσωπικών τους ντοκουμέντων ή την κατηγορία της παράνομης εισόδου στη χώρα, εφαρμόζοντας το νόμο έκτακτων περιστάσεων της Βρετανικής κατοχής του 1945, παρ' ότι η πλειοψηφία αυτών απομακρυνόταν χωρίς δίκη ή δικάζοντας και χωρίς να επιτραπεί η έφεση ενώ κατόπιν προχωρούσαν στην κατάσχεση της γης τους.

ΧΡΟΝΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
15/5/48	101,828
31/12/48	
1949	239,578
1950	170,213
1951	175,129
1952	24,369
1953	11,316
1954	18,370
1955	37,478
1956	56,234
1957	72,591
1958	27,256
1959	23,953
1960	24,666
1961	47,717
1962	59,600
1963	62,156
1964	52,456
1965	28,795
1966	13,610
1967	12,275

2) Δεν επιτρέπονταν σε κανέναν Παλαιστίνιο που ήταν στο εξωτερικό κατά τη διάρκεια του πολέμου να επιστρέψει στην κατοικία του ή στην περιουσία του.

3) Η κατάσχεση της περιουσίας της Ισλαμικής και Χριστιανικής εκκλησίας.

4) Η κατάσχεση προς όφελος δημοσίων έργων, βάσει ενός νόμου του 1943 βάσει του οποίου κατασχέθηκαν 1200 στρέμματα από τη γη της Ναζαρέτ και 5500 από το χωριό Σαγούρ το 1950 όπου κτίστηκαν εκεί Εβραϊκές πόλεις, "Ανω Ναζαρέτ" και "Καρμαήλ" αντίστοιχα.

5) Οι νόμοι των περιοχών υψηλής ασφάλειας: Ο έκτακτος νόμος του 1937 και της δημόσιας τάξης του 1945 που επέτρεψε στην κυβέρνηση και στον υπουργό άμυνας να καταλάβουν οποιαδήποτε περιοχή ή να τη θεωρούν αποκλεισμένη περιοχή για λόγους ασφαλείας ή άμυνας της χώρας. Με βάσει αυτό απομακρύνθηκαν οι Παλαιστίνιοι κάτοικοι των Αραβικών χωριών είτε στο εσωτερικό της χώρας είτε στο εξωτερικό όπως στα χωριά "Ικρίτ", "Κάφερ Μπερέμ" και "Γαμπισία", και βάσει αυτών των νόμων πήραν πάνω από 13.500 στρέμματα.

6) Την κατάσχεση των ακαλλιέργητων εκτάσεων βάσει νόμου που επιτρέπει στον Υπουργό Γεωργίας να κατασχέσει εκτάσεις που δεν καλλιεργούν οι κάτοχοι της για ένα χρόνο.

7) Ανάμεσα στον πόλεμο κατάκτησαν οι άποικοι, πολλά κομμάτια γης τα οποία κράτησαν οι ίδιοι μετά τον πόλεμο.

8) Ο νόμος της περιουσίας των απόντων, Μάρτιος 1950, που δίνει στην κυβέρνηση το δικαίωμα να κατασχέσει τη γη των απόντων Παλαιστινίων. (Η λέξη απών σημαίνει ακόμα και αυτούς που έμειναν μέσα στο κράτος) (16) "Equally important in judging the position of Israeli Arabs was the designation of much of their property as "absentee", even if they still live in Israel".

9) Η αρπαγή της γης αποστρατικοποιημένης ζώνης κατά τη διάρκεια της κατάπαυσης του πυρός π.χ. η περιοχή της Χούλας και η περιοχή της Ούγα.

10) Η αρπαγή της περιοχής του Μουθάλαθ (τριγώνου) που παρέδωσαν οι Ιορδανικές αρχές στις Ισραηλινές Δυνάμεις μετά τις διαπραγματεύσεις της Ρόδου.

11) Ο νόμος του 1957 που δίνει το δικαίωμα στο κράτος να κατασχέσει τη γη που δε μπορούν να αποδείξουν την ιδιοκτησία της για 25 έτη.

Από τα παραπάνω παρατηρούμε πως η δύναμη ήταν η βάση που χρησιμοποίησε το κίνημα για την κατοχή της γης παρά τους νόμους που νομοθέτησε και ο νόμος της βίας ήταν ο βασικός νόμος με τον οποίο απέκτησε μεγάλες εκτάσεις γης.

2.1.1.2 ΟΙ ΑΠΟΙΚΙΕΣ

Ο στόχος της μετανάστευσης ήταν η αποίκηση γι' αυτό το κίνημα ίδρυσε την Εβραϊκή Αντιπροσωπεία και την εταιρεία "Κέρν Κιζάτ".

Αυτοί οι οργανισμοί απέβλεπαν στην αποίκηση πριν τη δημιουργία του κράτους, όμως μετά την ίδρυση του κράτους, οι οργανισμοί αυτού απέβλεπαν σ' αυτήν την επιχείρηση επιπροσθέτως, γι' αυτό δημιούργησαν μια κοινή επιτροπή για την οργάνωση της επιχείρησης της αποίκησης. Βασικά αυτόν το ρόλο ανέλαβε το υπουργείο της απορρόφησης, σημειωτέον πως τέτοιο υπουργείο υπάρχει μόνον στο Ισραήλ.

Η Αμερικάνικη βοήθεια και οι Γερμανικές αποζημιώσεις βοήθησαν κυρίως, αλλά και μαζί με τις χρηματοδοτήσεις του Σιωνιστικού κινήματος στην υποστήριξη των μεγάλων επιχειρήσεων αποίκησης, πράγμα που μείωνε από αυτό το τεράστιο οικονομικό βάρος, την οικονομία του Ισραήλ. Επιπροσθέτως το Ισραήλ εκμεταλλεύθηκε τα σπίτια των Παλαιστινίων που διώχθηκαν. Όλα αυτά μαζί λειτούργησαν καταλυτικά στη λύση της κρίσης που θα δημιουργείτο από το μεγάλο αριθμό των μεταναστών.

Οι αποικισμοί που δημιουργήθηκαν μετά τη δημιουργία του κράτους είχαν μερικά χαρακτηριστικά διαφορετικά από εκείνους που δημιουργήθηκαν πριν το κράτος.

1) Οι αποικισμοί είχαν πολιτικούς στόχους, και όπως αναφέρει ο Ντράπκιν (ειδικός στα θέματα αποικισμού) (17) "Οι νέοι Εβραϊκοί αποικισμοί είχαν πολιτική αξία στη προσπάθεια της μετατροπής της διακήρυξης της δημιουργίας του Ισραήλ σε πραγματική βάση", επίσης φύτεψε του αποικισμούς στα σύνορα και στις ουδέτερες περιοχές, αποστρατικοποιημένες επίσης, επιπλέον την αποίκηση στα σπίτια των Αράβων για να δημιουργήσουν πραγματική βάση Status Quo που θα επιτρέψει την εφαρμογή των αποφάσεων των Ηνωμένων Εθνών είτε για τη δημιουργία Παλαιστινιακού κράτους, είτε για την επιστροφή των Παλαιστινίων προσφύγων στη γη τους, συν την προσπάθεια για την κατάργηση του Αραβικού χαρακτήρα στους Παλαιστινιακούς συνοικισμούς και τις γεωγραφικές αλλαγές π.χ. η διάνοιξη καναλιού μεταξύ λίμνης Τιβεριάδας και του Ιορδάνη ποταμού, την αλλαγή της πορείας του Ιορδάνη ποταμού και ο έλεγχος των στρατηγικών οδών για την πάταξη κάθε αντίστασης.

2) Οι στρατιωτικές προοπτικές της Ασφάλειας επηρέασαν τον τρόπο στην αρχιτεκτονική της ανοικοδόμησης των αποικισμών όπως και η στρατιωτική εκπαίδευση των εποίκων αποσκοπούσε στη δημιουργία του αγρότη πολεμιστή.

3) Οι αποικισμοί σκορπίστηκαν σ'όλη την επικράτεια της Παλαιστίνης, ο παρακάτω πίνακας 18 το διευκρινίζει:

Πίνακας (18): Μπερκάτ, Μαχμούντ "Ο Ισραηλινός Εποικισμός στην Παλαιστίνη", σελ. 109.

ΝΕΚΑΜΠΙ	ΠΑΡΑΛΙΑΚΗ ΛΟΥΡΙΔΑ	ΒΟΡΕΙΑ ΓΑΛΙΛΕΑ	ΜΕΣΟ
8	8	8	3

4) Από την οικονομική πλευρά, βασικά στο σχεδιασμό τους, η προσπάθεια ήταν η δημιουργία αυτάρκειας στους αποικισμούς και να γίνουν υπό τη μορφή οικονομικών επιχειρήσεων και να μπορούν να υποστηρίξουν το κράτος οικονομικά διαμέσου της συγκέντρωσης στην αγροτική δουλειά γι'αυτό κατεύθιναν το 10% των Αφρικανοασιατών μεταναστών στον αγροτικό τομέα και 10% εκ των Ευρωπαίων για να δουλέψουν στη γη. Γι'αυτό η αναλογία των Κιμπούτζ και των Μοσάβ

αποτελέσε το 98% περίπου της μαζικής μετανάστευσης και της συνεταιριστικής.

Στην περίοδο 1948 - 67 πολλαπλασιάστηκε η καλλιεργημένη γη περίπου 250% και η αρδευόμενη γη περίπου 445% ειδικά στην περιοχή γύρω στον Ιορδάνη ποταμό.

2.1.2 Η ΑΠΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΔΑΦΩΝ

Το Σιωνιστικό κίνημα βρέθηκε να κατέχει μια περιοχή που υπολογίζεται πενταπλάσια της έκτασης του, γι' αυτό η έλξη των μεταναστών θεωρήθηκε κύριο καθήκον. Ο Νταγιάν αναφέρει (19) *"Η φροντίδα να φέρουμε νέους μετανάστες δεν είναι μόνο καθήκον μεγάλης σημασίας, παρ' ότι είναι πολύ δύσκολο, αποτελεί κύρια πηγή έμπνευσης"*.

2.1.2.1 ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΜΕΤΑΞΥ 1967 - 1980

Η μετανάστευση αυξήθηκε ραγδαία μετά απ' τον πόλεμο του '67 λόγω της μεγάλης προπαγάνδας του Ισραήλ ως αποτέλεσμα της νίκης του στον πόλεμο.

ΠΗΓΕΣ

Οι πηγές αυτής της μετανάστευσης ήταν:

- 1) Τα Αραβικά κράτη που μέχρι το 1976 ο αριθμός τους ήταν 25.870.
- 2) Σοβιετική Ένωση: μεταξύ '70 - '73 έφθασαν 50 χιλιάδες μετανάστες σαν αποτέλεσμα της έντονης αλλιά από το '73 έως το '76 έφθασαν μόνο 110 άτομα.
- 3) Περσία: Μετανάστευσαν οι Περσοεβραίοι μετά την πτώση του Σάχη όπου έφθασαν το '79 να αποτελούν το 19% του συνόλου των μεταναστών εκείνης της εποχής.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

- 1) Η πλειοψηφία των μεταναστών σ' αυτήν την περίοδο ήταν από τη Σοβιετική Ένωση.
- 2) Προέρχονταν από διάφορες κοινωνικές ομάδες.
- 3) Είχε μεγάλη άνοδο μετά τον πόλεμο του '67 και πτώση μετά το '73.
- 4) Ήταν το αποτέλεσμα των πολιτικών κρίσεων.
- 5) Συγκριτικά με παλαιότερες εποχές, η μετανάστευση μεταξύ '67 - '82 αποτέλεσε το μικρότερο ποσοστό μετανάστευσης στην ιστορία των Εβραίων.

ΜΕΓΕΘΟΣ

Η μετανάστευση μεταξύ '67 - '82 χαρακτηρίστηκε με πτώση του μεγέθους της παρ' όλες τις παραχωρήσεις του Ισραήλ προς αυτούς. Λόγω των πολέμων της περιοχής της Μ. Ανατολής η πλειοψηφία των Εβραίων που άφησαν τις χώρες τους μετανάστευσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες ή τη Δ. Ευρώπη. Από 586.268 Αραβοεβραίους έφθασαν μόνο 387 χιλιάδες σημειωτέον πως η μετανάστευση μετά το '73 ελαττώθηκε 45% και από 4.163 που άφησαν τη Σοβιετική Ένωση έφθασαν

1.575 μέχρι το '79. Και το 1980 έφθανε κάθε μήνα τους 735 από 1980 που έφευγαν από τη Σοβιετική Ένωση. Ο επόμενος πίνακας (20) και σχέδιο εξηγεί το επίπεδο της μετανάστευσης στην Παλαιστίνη.

Το Ισραήλ για να πετύχει το στόχο του κατάσχεσε γη για να χτίσει επάνω της τις αποικίες του. Μετά τον πόλεμο του '67 και την κατοχή μεγάλης έκτασης γης οι Ισραηλινές δυνάμεις χώρισαν τη γη σε τρία μέρη (21) "

- 1) Γη υπό την ιδιοκτησία του κράτους,
- 2) Γη των απόντων που άφησαν μετά τον πόλεμο του '67,
- 3) Ατομική ιδιοκτησία που κατείχαν οι κάτοικοι των κατεχόμενων εδαφών".

Οι Ισραηλινές δυνάμεις άρπαξαν το πρώτο και δεύτερο είδος γης χωρίς ιδιαίτερο κόπο και η έκταση της πρώτης κατηγορίας ήταν 1.03 εκατομμύρια στρέμματα και της δεύτερης κατηγορίας 328.789 στρέμματα και 10.402 ακίνητα. Επίσης έκανε μεγάλη προσπάθεια να κατασχέσει γη από την τρίτη κατηγορία. Η έκταση που κατάσχεσε μέχρι το 1982 ήταν 2.026.778 στρέμματα, δηλαδή το 36% από τη Δυτική όχθη και 31% από τη Γάζα και δεν έμεινε στα χέρια των Παλαιστινίων παρά 3.2 εκατομμύρια στρέμματα στη Δυτική όχθη και περίπου 250 χιλιάδες στρέμματα στη Γάζα. Όσον αφορά το Σινά και το Γκολάν εκεί υπήρχε σχεδόν πλήρης κατάληψη λόγω της μικρής πυκνότητας κατοίκων και διότι η πλειοψηφία της γης εκεί ήταν πρώτης και δεύτερης κατηγορίας.

Οι Ισραηλινές δυνάμεις χρησιμοποίησαν μαζί με τις παλιές μεθόδους νέες μεθόδους για να οικειοποιηθούν τη γη, αναφέρουμε μερικές:

Πίνακας (20): Αριθμοί Αραφά Εμνήντ Αραχράν "Εθνοκισμός, Η πρακτική του Σιωνισμού", σελ. 67-69.

ΧΡΟΝΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
1967	12 275
1968	20 544
1969	37 804
1970	36 750
1971	41 930
1972	55 888
1973	54 886
1974	31 979
1975	20 028
1976	19 745
1977	21 456
1978	26 396
1979	37 222

1) Το Ισραήλ διόρισε τον εαυτό του κληρονόμο των Οθωμανικών, Αιγυπτιακών και Ιορδανικών αρχών για να καταλάβει την Πριγκιπική γη.

2) Η διοίκηση της κατοχής διόρισε επιθεωρητή της γης των απόντων, που τις μετέτρεπε σε αποικίες.

3) Οι δυνάμεις κατοχής κατάσχεσαν γη με το πρόσχημα να τη χρησιμοποιήσουν για στρατιωτικούς λόγους, στηριγμένοι στο νόμο της έκτακτης ανάγκης του 1949 όπως οι περιοχές Γκόρ και Μπέιτ - Σαχούρ και έδιωξαν τους κατοίκους τους.

4) Η κατοχή των εδαφών με το πρόσχημα ότι ήταν Εβραϊκές ιδιοκτησίες προ του '48.

5) Πλαστογραφία ντοκουμέντων παραχώρησης και τη δωρεά τους στο εθνικό ταμείο, όπως στη Μπεκέα την Κούφορ - Ακάπ και Μπέιτ-Ζάλα και η καταστροφή των ντοκουμέντων και των πρωτοκόλλων των γραφείων εγγραφής της γης (κτηματολόγιο).

6) Η κατοχή γης με διάφορες δικαιολογίες π.χ. οι έρευνες σε αρχεία ή με το όνομα ξένων εταιριών ανύπαρκτων και κατόπιν να αποικίσουν την περιοχή.

7) Η κατάσχεση για τη δημιουργία δρόμων.

8) Ο στρατιωτικός κυβερνήτης είχε απόλυτο δικαίωμα να κατασχέσει γη άνευ καμμίας αναφοράς.

9) Η Εβραϊκοποίηση της πόλης των Ιεροσολύμων βάσει απόφασης που εκδόθηκε το 1980 για να χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα αδειάσματος της πόλης από τους Παλαιστίνιους κατοίκους της.

10) Η άμεση απομάκρυνση των κατοίκων ή η πίεση τους για να αδειάσουν τη γη και κατόπιν να την καταλάβουν π.χ. (22) "μέχρι το 1975 διώχθηκαν 6 χιλιάδες Παλαιστίνιοι μόνο από την περιοχή των Ιεροσολύμων".

11) Πολλά θρησκευτικά και φασιστικά κόμματα π.χ. Γκόσ-Αμονίμ καταλάμβαναν τις περιοχές με θρησκευτικές ή πολιτικές δικαιολογίες διαμέσου της νεολαίας ή των μελών αυτών των κομμάτων για να εγκρίνει κατόπιν η κυβέρνηση τη νομιμότητα αυτής της περιοχής και τη δημιουργία αποικίας σ'αυτή τη γη π.χ. η αποικία του Κυριάτ-Άρπα στη Χεβρόνα.

Το κίνημα χρησιμοποίησε όλες τις προηγούμενες μεθόδους για να καταλάβει τη γη και το έκανε διαμέσου διάφορων οργανισμών για να αποτρέψει τους Παλαιστίνιους και τους διεθνείς ανθρωπιστικούς οργανισμούς να στηριχτούν σε μια νόμιμη μέθοδο για να αποδείξουν την παρανομία αυτής της κατάσχεσης π.χ. η απόφαση του ΟΗΕ το 1947 για τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ.

2.1.2.2 Ο ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ 1967 - 1980

Στη φιλοσοφία της αποίκησης μεταξύ 1967 - 1982 κυριαρχούσαν δύο κατευθύνσεις η μία που ήταν του κόμματος της εργασίας έδινε έμφαση στα ζητήματα ασφαλείας και θεωρούσε πως η κυριαρχία των κατεχόμενων εδαφών του 1967 λαμβάνει μια διάσταση ασφαλείας απομακρύνοντας τα Αραβικά στρατεύματα από τις Σιωνιστικές αποικίες και επιβάλλει Status Quo στους Άραβες που θα τους έσπρωχνε να αναγνωρίσουν το Ισραήλ.

Η δεύτερη κατεύθυνση θεωρούσε πως η κυριαρχία αυτών των εδαφών έχει σχέσεις με ιστορικά και θρησκευτικά δικαιώματα και αρνείται να αποχωρήσει από αυτά και απαιτεί την απεριόριστη αποίκηση αυτών των εδαφών. Αυτήν την κατεύθυνση είχαν το κόμμα Λικούντ και άλλα θρησκευτικά κόμματα.

Γι' αυτό η αποίκηση διέφερε από τη μία διακυβέρνηση στην άλλη όχι όμως στην ουσία ή στον τρόπο εφαρμογής της αλλά στην περιοχική πυκνότητας της. Όταν το Εργατικό Κόμμα είχε στο κέντρο του ενδιαφέροντος του τα σύνορα και τις στρατηγικές περιοχές το Λικούντ φρόντιζε να περικυκλώσει και να τεμαχίσει τις Αραβικές πληθυσμιακές συγκεντρώσεις. Το Εργατικό Κόμμα έβλεπε τις αποικίες και τα κατεχόμενα εδάφη σαν ένα χαρτί για το συμβιβασμό με τους Άραβες. Το Λικούντ έβλεπε τη βία και την αποίκηση ως αποτελεσματικό τρόπο για να επιβάλλει Status Quo στους Άραβες. Αν κάνουμε λεπτομερειακή μελέτη της αποίκησης δε βρίσκουμε διαφορά στο περιεχόμενο όπως λέει και ο Αλλόν: (23) *"Αν αφαιρέσουμε την πειραματική φάση της κυβέρνησης του Ισραήλ στον καθορισμό των σημείων αποίκησης θα βρούμε πως συγκεντρώνεται για να αποτελέσει μια ενιαία πραγματικότητα που λέει πως οι αποικίες χτίζονται σε στρατηγικές περιοχές παράλληλα με τα υπάρχοντα σύνορα ή γειτονεύουν με περιοχές που μπορούν να αποτελέσουν τα νέα σύνορα στο μέλλον".*

Οι αποικίες πήραν διαφορετική μορφή σε κάθε περίοδο που εξαρτόταν από τις ανάγκες κάθε περιόδου και την αποστολή που έχουν αυτές οι αποικίες. Επιπλέον οφείλεται και στη διαφορετική γενική πολιτική του κράτους σ' εκείνη τη φάση.

Οι αποικίες μεταξύ 1967 - 1982 είχαν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όπως επίσης είχαν διαφορές στην ίδια τη φάση ανάλογα με την αποικιακή πολιτική των κομμάτων, και της διαφορετικής εκτίμησης τους για τα εδάφη που κατείχαν από το 1967.

Το μέγιστο ενδιαφέρον του Ισραήλ ήταν ο στρατιωτικός τομέας και η ασφάλεια. Αυτή η πλευρά είχε τη φροντίδα σε όλες τις ιστορικές φάσεις. Η Γκόλντα Μείρ στον ορισμό της για τα ασφαλή σύνορα έλεγε: (24) *"Είναι διαφορετικά από τα*

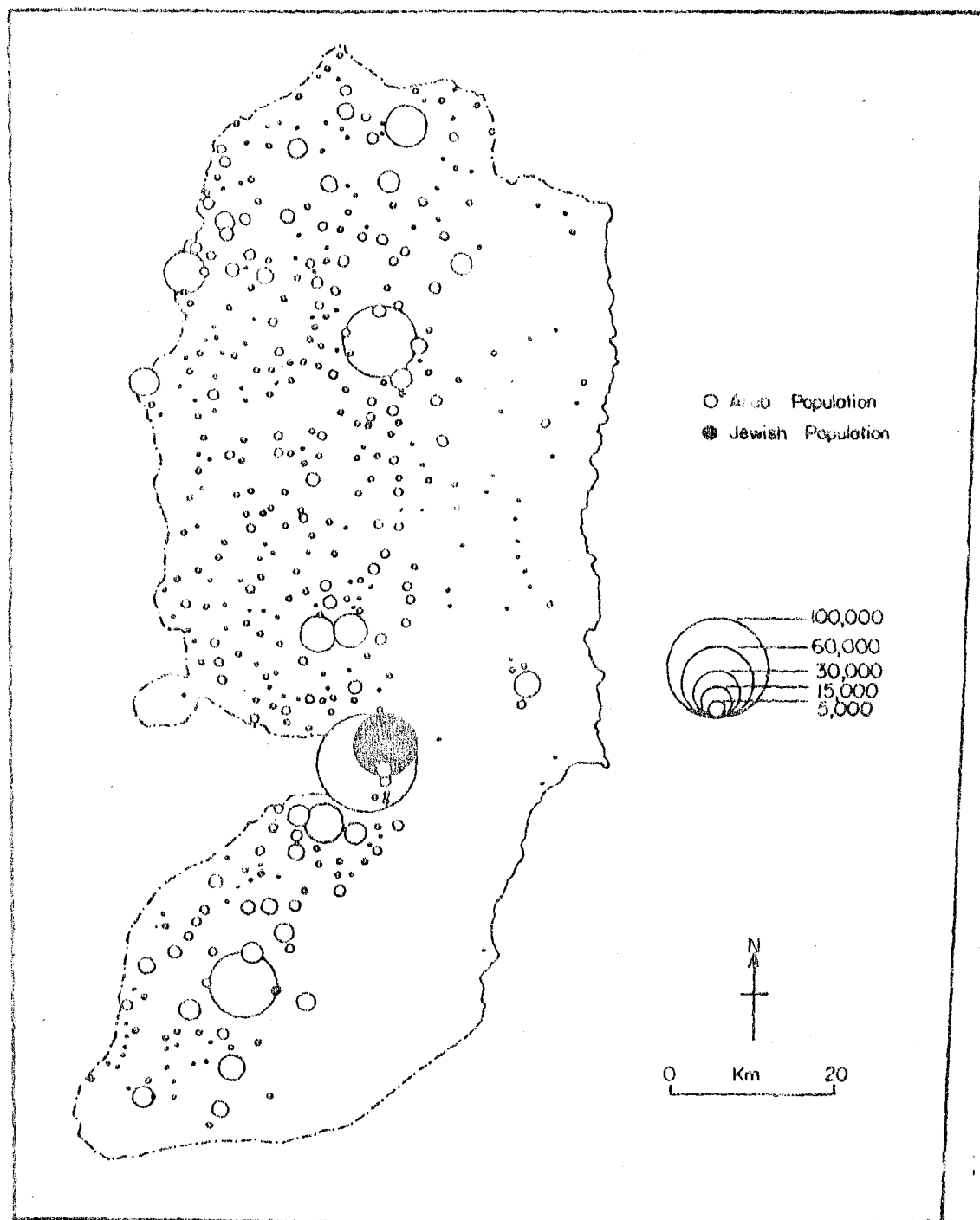
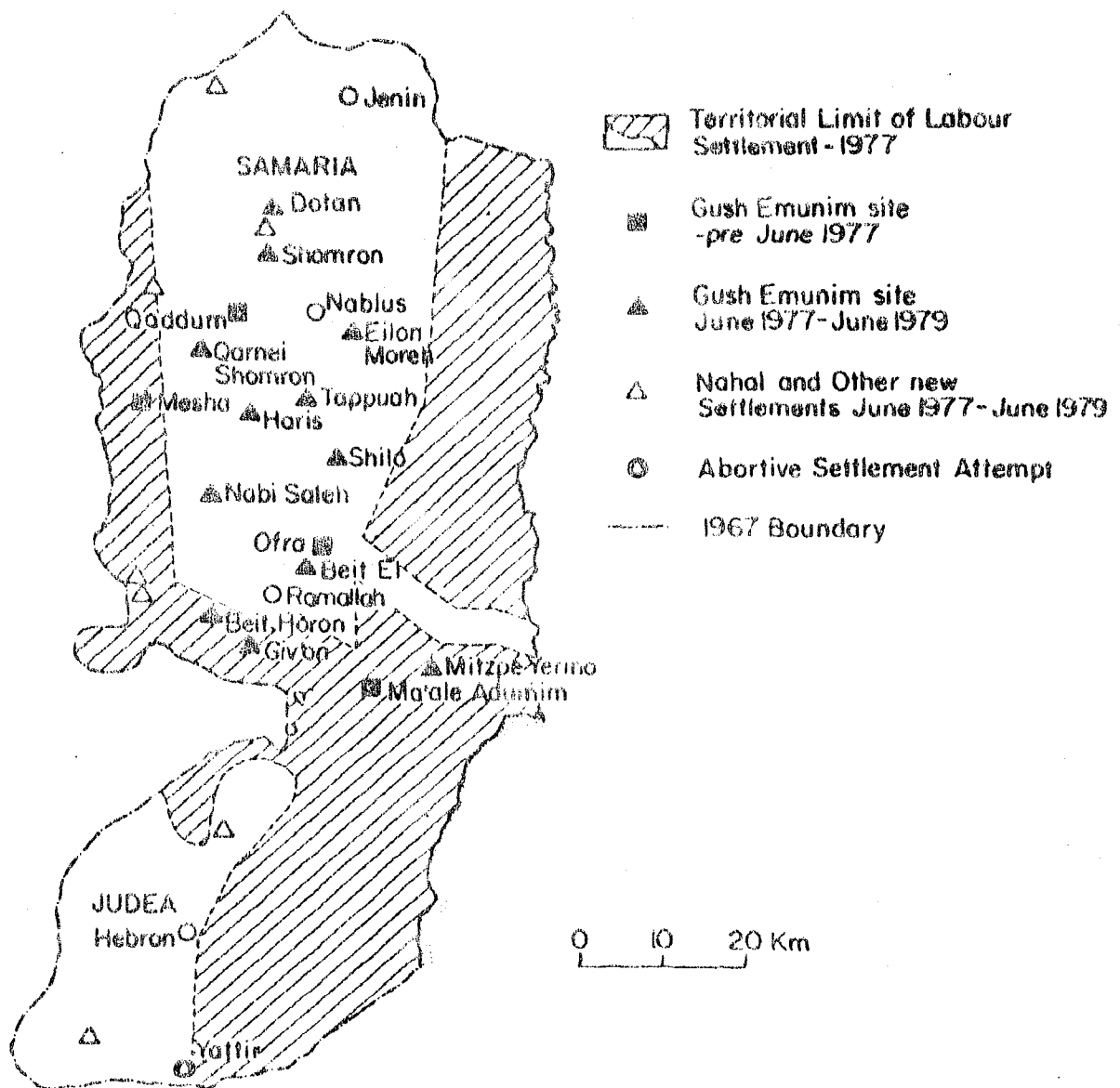

Figure 29. Demographic Lunacy? Arab and Jewish Populations on the West Bank, 1978. N.B. Jewish settlement sizes slightly exaggerated for visual purposes.

Πίνακας (27): Harris William, Wilson "Taking Root - Israeli Settlement in the West Bank, the Golan & Gaza - Sinai 1967-80", σελ. 150.

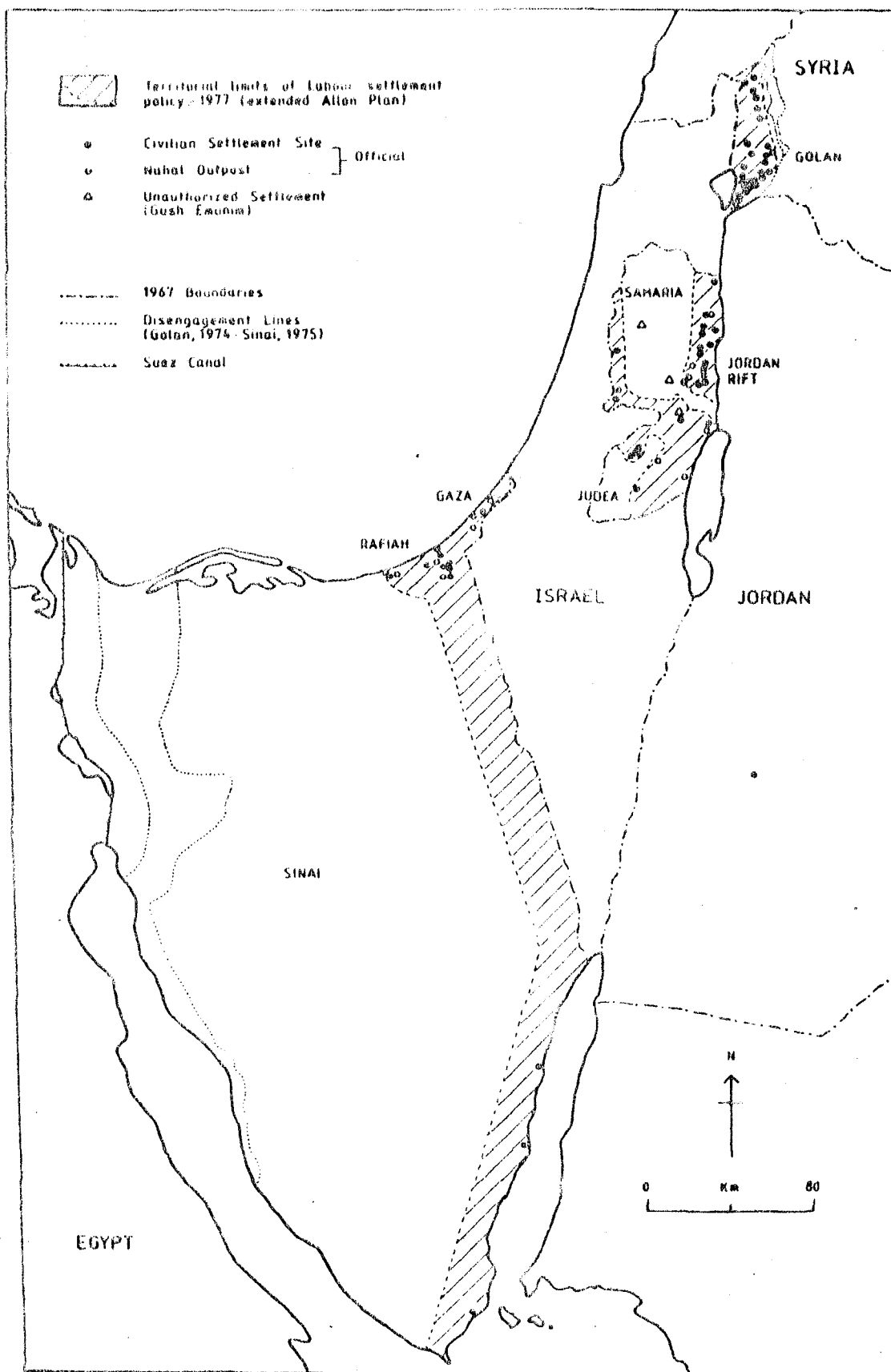

Figure 26. The Territorial Framework of Labour Settlement Policy in the Occupied Territories, May 1977: Security Belts and Distribution of Settlements.

επιβεβαιώνοντας την κυριαρχία τους στη γη και επιβάλλοντας Status Quo. Θα αναφερθούμε παρακάτω στον αριθμό των αποικιών και στις περιοχές που χτίστηκαν.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ

Η μεγάλη επιχείρηση οικοδόμησης των αποικιών που έκανε το Σιωνιστικό κίνημα μεταξύ 1967 - 1984 οδήγησε να χτιστούν 210 αποικίες που κατοικούσαν 42.000 έποικοι συν 110.000 έποικοι που ζούσαν στις Αραβικές περιοχές των Ιεροσολύμων. Θα διαιρέσουμε την αποίκηση ανάλογα με τις περιοχές διότι έχοντας διαφορετική ποιότητα χρειάζεται μια πιο λεπτομερειακή ανάλυση:

Α) ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ

Η αποίκηση στη δυτική όχθη ήταν μεγαλύτερη όσον αφορά τον αριθμό των αποικιών και των εποίκων και αυτό οφείλεται στους πολιτικούς στρατιωτικούς και εθνογραφικούς λόγους που αναλύσαμε προηγουμένως όμως εδώ πρέπει να προσθέσουμε και τον παράγοντα έφορη γη που δημιούργησε πετυχημένη παραγωγή. Επίσης περισσότερες αποικίες υπήρχαν στη δυτική όχθη σε σύγκριση με τη λωρίδα της Γάζας.

Με μια ματιά στον επόμενο πίνακα παρατηρούμε πως οι αποικίες στη Δυτική όχθη συγκεντρώθηκαν στα σύνορα με την Ιορδανία, για να δημιουργηθεί μονωτική ζώνη μεταξύ της Δυτικής όχθης και της Ιορδανίας με σκοπό στρατιωτικό, είτε ενάντια της Ιορδανίας, είτε των επιθέσεων της Παλαιστινιακής αντίστασης.

Επίσης παρατηρούμε τη συγκέντρωση στις ορεινές περιοχές με σκοπό τον έλεγχο των δρόμων, τη στρατιωτική χρήση και τη δημιουργία φίλτρου μεταξύ Παλαιστινίων που κατοικούσαν στις περιοχές που κατείχαν από το 1948 και τη Δυτική όχθη, με σκοπό να διακόψουν τις πολιτιστικές, κοινωνικές και μορφωτικές επαφές. Εκ του πίνακα επίσης, παρατηρείται αύξηση των αποικιών, σε σύγκριση με την περίοδο προ του πολέμου. Κατόπιν παρατηρείται πτώση για να αυξηθεί μετά από την επανακυριαρχία της Αιγύπτου επί του Σινά. Μετά από το Κάμπ Ντέιβιντ και να ξαναπέσει το 1980 για τους ίδιους λόγους που προαναφέραμε.

Πίνακας (29): Αρμίου Αραφά Εμπίντ Αραχρίν "Εποικισμός, Η πρακτική του Σιωνισμού", σελ. 258.

ΧΡΟΝΟΣ	Γόρτου ΙΟΡΔΑΝΗ	ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΓΑΖΑΣ	ΜΕΣΑΙΑ ΚΑΙ ΝΟΤΙΑ ΥΨΩΜΑΤΑ	ΒΟΡΕΙΑ ΥΨΩΜΑΤΑ	ΣΥΝΟΛΑ
1967	1		5		6
1968	4		1		5
1969	2	1	2		5
1970	4	2			6
1971					
1972		2			2
1973			1		1
1974			1		1
1975		4	3	1	8
1976	2			2	4
1977	2	2	7	5	16
1978		1		5	6
1979		5	4	8	17
1980		2	2	5	9
ΣΥΝΟΛΟ	15	19	26	26	86

Β) ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΣΤΗ ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

Δημιουργήθηκαν επτά αποικίες μεταξύ 1967 - 1977 κατά τη διακυβέρνηση των Μεαράχ. Το Λίκούντ το 1968 οικοδόμησε άλλες τρεις αποικίες και μεταξύ 1979 - 1981 χτίστηκαν άλλες τρεις αποικίες. Μετά από την επανακυριαρχία της Αιγύπτου επί του Σινά η Λωρίδα της Γάζας είχε άνθηση της εποίκησης που οδήγησε να οικοδομηθούν πέντε αποικίες. Με αυτόν τον τρόπο, ο αριθμός των αποικιών μεταξύ 1967 - 1984 έφθασε στις 23 αποικίες. Ο λόγος που παρατηρείται μικρή σχετικά ανάπτυξη των αποικιών εν συγκρίσει με τη Δυτική όχθη οφείλεται στην περιορισμένη έκταση της Λωρίδας, στην υψηλή Αραβική πληθυσμιακή πυκνότητα και στα ελάχιστα αποθέματα νερού στην περιοχή. Οι αποικίες γενικά συγκεντρώθηκαν γύρω από την πόλη της Γάζας και στα σύνορα Σινά και Γάζας δηλαδή γύρω από την περιοχή Χαν Γιούνις και Ραφάχ για λόγους ασφαλείας και για να απομονωθούν οι Παλαιστίνιοι από την Αίγυπτο.

Γ) ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΤΟΥ ΣΙΝΑ

Το Ισραήλ απέκτησε το 1967 το Σινά, που είχε τετραπλάσια έκταση από το Ισραήλ και ήταν εύκολο να το εποίκηση γιατί το μεγαλύτερο μέρος του Σινά ήταν

δημόσιες εκτάσεις. Όμως η αποίκηση συγκρούστηκε με τους Άραβες κατοίκους του Σινά που τους διώξαν από τα σπίτια τους για να δημιουργήσουν αποικίες όπως έγινε στην περιοχή Αμπού Χέλουα κοντά στο Ραφάχ όπου κατασχέθηκε η γη των Αράβων που ήταν 120 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Ο στόχος επίθεσης στο Σινά ήταν η δημιουργία φράγματος από τους εποίκους μεταξύ της Λωρίδας της Γάζας και της Αιγύπτου. Ο στόχος στην ανατολική ακτή του Σινά ήταν να συνδέσει τους εποίκους στο βόρειο Σινά με το νότιο τμήμα του φθάνοντας στο Σάρμ αλ Σείχ.

Μέχρι το 1977 ο αριθμός των αποικιών στη βόρεια περιοχή έφθασε σε δώδεκα αποικίες και της ανατολικής και νότιας περιοχής σε εννέα αποικίες. Το Σινά είχε μεγάλη σημασία για το Ισραήλ γιατί είχε ορυχεία, πετρέλαιο και χαλκό. Το Ισραήλ σχεδίαζε να δημιουργήσει χειμερινή αγροτική παραγωγή και τη δημιουργία εργοστασίων. Επίσης σχεδίαζε να συσφίξει τις εμπορικές σχέσεις με την Αφρική διαμέσου του Σουέζ και της Ερυθράς θάλασσας. Ακόμη το Σινά είχε μεγάλη τουριστική αξία. Λόγω της συμφωνίας του Κάμπ Ντέιβιντ, το Κινάσετ στις 28/9/78 έδωσε απόφαση για αποχώρηση από τις αποικίες του Σινά και την επιστροφή τους στην Αραβική κυριαρχία.

Δ) ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΣΤΑ ΥΨΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΛΑΝ

Η έκταση των υψωμάτων του Γκολάν ήταν περίπου 1.400.000 στρέμματα που κατέκτησαν οι Ισραηλινές δυνάμεις το 1967. Η στρατηγική σημασία του Γκολάν βρίσκεται στη σημαντική στρατιωτική θέση από αμυντική πλευρά και ο μικρός αριθμός των Αράβων κατοίκων που είναι 10.000, αφού το 1967 διώχθηκαν 153.000 κάτοικοι. Δημιουργήθηκε εκεί ελαφρά βιομηχανία, μεγάλη αγροτική παραγωγή, το σύστημα των γυάλινων σπιτιών, ορνιθοτροφία, ιχθυοτροφία. Τα υψώματα του Γκολάν προσαρτήθηκαν στο Ισραήλ με απόφαση του Κινέσετ αποκλείοντας οποιαδήποτε πολιτική λύση του προβλήματος.

Ο στόχος της αποίκησης ήταν η δημιουργία προϋποθέσεων που να αποτρέπουν την επιστροφή της περιοχής στη Συριακή κυριαρχία ανεξάρτητα από τις συνθήκες και τις πιέσεις. Μέχρι το 1980 δημιουργήθηκαν περίπου 28 αποικίες που μερικές εγκαταλείφθηκαν μετά τον πόλεμο του 73 μετά την επανάκτηση τους από τη Συρία.

Θεωρούμε χρήσιμο μετά από την ανάλυση των αποικιών να αναλύσουμε την αποίκηση ως σχεδιασμό και δομή διότι δεν το πράξαμε από την αρχή. Αυτό συνέβη για να μελετήσουμε τις εξελίξεις που επηρέασαν την αποίκηση και να διερευνήσουμε τους παράγοντες που συντέλεσαν στην επιτυχία ή την αποτυχία τους.

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΥ

Α. ΕΠΟΙΚΙΣΤΙΚΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Πριν το 1948 το Σιωνιστικό κίνημα δημιούργησε Εβραϊκό πρακτορείο που ετοίμαζε την υποδομή για τους μετανάστες στην Παλαιστίνη χρησιμοποιώντας την εταιρεία "Κέρν Καϊμίτ Λισραήλ" που σημαίνει εθνικό Εβραϊκό κιβώτιο. Η εταιρεία αυτή ιδρύθηκε το 1901 και οι αρμοδιότητες της είναι να εξαγοράζει εδάφη στην Παλαιστίνη και τη Συρία. Με την ανάπτυξη του το Σιωνιστικό κίνημα ίδρυσε το "Γραφείο της Παλαιστίνης" το 1908 και αυτό έπαιξε ρόλο στον εποικισμό, και η Βρετανική Παλαιστινιακή Τράπεζα που ιδρύθηκε το 1902 έπαιξε ρόλο κι αυτή στον εποικισμό. Καθώς και η "Εταιρεία ανάπτυξης της Παλαιστινιακής γης" που ιδρύθηκε το 1907, η Επιτροπή αποίκησης της Παλαιστίνης που ιδρύθηκε το 1898 και η Κέρν Χαϊσούντ (η βάση του κιβωτίου), που ιδρύθηκε από το Σιωνιστικό κίνημα το 1920, έπαιξαν και αυτές τον ίδιο ρόλο.

Μετά από το 1948 το Εβραϊκό πρακτορείο συνεχίζει τον εποικισμό χρησιμοποιώντας τους "τομείς εποικισμού" που ανήκουν στο πρακτορείο. Φτιάχνοντας τις αποικίες και εκπαιδεύοντας τους εποίκους. Οι "τομείς εποικισμού εξαρτώνται οικονομικά από το Εβραϊκό πρακτορείο και την κυβέρνηση". Και το ίδιο το Σιωνιστικό κίνημα δημιουργεί αποικίες σε συνεργασία με το "Εβραϊκό πρακτορείο", και για να μην υπάρχει σύγχυση να κατανέμουν τις αρμοδιότητές τους το Υπουργείο Γεωργίας είχε το ρόλο του στον εποικισμό σε συνεργασία με τους "τομείς εποικισμού" γι' αυτό δημιουργήθηκε ανάμεσα τους η "Επιτροπή Γεωργικού Εποικιστικού σχεδιασμού και περιφερειακής ανάπτυξης".

Το "Κέρν Καϊμίτ" (το Εθνικό Εβραϊκό κιβώτιο) συνεχίζει το ρόλο του στον εποικισμό μετά το 1948 μέχρι που υπογράφηκε ο νομός της Ισραηλινής γης (Κανούν Αλάρδι Ισραήλ) που αναφέρει ότι ελέγχει το κράτος όλα τα εδάφη. Γι' αυτό δημιουργήθηκε ο "τομέας γης του Ισραήλ" ανάμεσα στο "Κέρν Καϊμίτ και την κυβέρνηση στις 1/8/1960 κατόπιν συμφωνίας μεταξύ τους. Και αυτός ο τομέας έχει μέλη από το Κέρν Καϊμίτ και την κυβέρνηση και η αρμοδιότητά του είναι η ανάπτυξη και η αναδάσωση των δημοσίων εδαφών".

Το εμβαδόν της γης που ελέγχει ο (τομέας γης του Ισραήλ) (30) "μέχρι το 1967 είναι 2.549.000 στρέμματα".

Το "Κέρν Χαϊσούτ" είχε παίξει σημαντικό ρόλο στην ανοικοδόμηση και την εγκατάσταση των εποίκων. Παρέμεινε μέχρι το 1957 και σταμάτησε η λειτουργία του με απόφαση του Σιωνιστικού κινήματος στο συνέδριο 24. Η απόφαση του συνεδρίου ήταν να συγχωνευτεί το "Κέρν Χαϊσούτ" μέσα στο "Κέρν Καϊμίτ".

Υπάρχει ακόμα και η "επιτροπή οργάνωσης οικισμών" που ανήκει στο Υπουργείο Χωροταξίας και Οικισμού και η αρμοδιότητα της επιτροπής αυτής είναι ο σχεδιασμός των λειτουργικών λεπτομερειών στις αποικίες. Ο Γενικός επόπτης του τομέα εποικισμού είναι ανεξάρτητο κέντρο "Κέντρο Σπουδών Εποικισμού" και δίνει μαθήματα στους εποίκους που ασχολούνται με τη γεωργία, με τα αγροτικά θέματα αλλά και ασχολείται επίσης και με την πολιτιστική ανάπτυξη των εποίκων και εξαρτάται οικονομικά από πολλά υπουργεία. Και το υπουργείο άμυνας έπαιξε μεγάλο ρόλο στο θέμα του εποικισμού δημιουργώντας αποικίες για τους νέους στρατιώτες στα σύνορα και τους δίνει ότι χρειάζονται για τα θέματα άμυνας και ονομάζονται οι αποικίες αυτές "Ναχάλ".

Το υπουργείο "απασχόλησης" έπαιξε κεντρικό ρόλο στον εποικισμό ανάμεσα στο 1948 - 1950. Σταδιακά ο ρόλος του έγινε λιγότερο σημαντικός με την πτώση της μετανάστευσης και οι αρμοδιότητες του περιορίστηκαν στο να βρίσκει εργασία στους μετανάστες και στις νομικές διαδικασίες για την είσοδο των μεταναστών στη χώρα και ελέγχει κάποια κέντρα που ονομάζονται "δίοδοι" που υποδέχονται τους μετανάστες, τους ετοιμάζουν για την καινούρια ζωή και τους μαθαίνουν την Εβραϊκή γλώσσα. Το υπουργείο αυτό τελικά διαλύθηκε και συγχωνεύτηκε στο "Υπουργείο οικισμού" που παίζει τον πρακτικό ρόλο και όχι το σχεδιασμό στην οργάνωση των οικισμών.

Υπάρχει άλλη ομάδα από επιτροπές "Επιτροπή εντοπισμού θέσεων νέων αποικιών" που ασχολείται με την τοπογραφική γεωγραφική αμυντική και τεχνική πλευρά. Η "επιτροπή επιλογής εποικιστικών σχεδίων", που μελετάει τις πιθανότητες επιτυχίας του εποικιστικού σχεδίου εξετάζοντας όλες τις πλευρές. Αυτές οι δύο επιτροπές αποτελούνται από μέλη των τομέων (31) εποικισμού του υπουργείου γεωργίας. Και της "επιτροπής γεωργικού εποικιστικού σχεδιασμού και περιφερειακής ανάπτυξης" και του "Υπουργείου Οικονομικών" καθώς και από μέλη νομαρχιακών επιτροπών και του "Υπουργείου Εσωτερικών", "Υπουργείου Υγείας", "Υπουργείου Εποικισμού", της "Επιτροπής Εβραϊκής γης", του "Υπουργείου Παιδείας" του "Κέντρου Καϊμί", της "Επιτροπής προστασίας του περιβάλλοντος", του "Αγροτικού κέντρου", των "Αγροτικών Επιτροπών για την οργάνωση των εποικισμών".

Υπάρχει ακόμα και η "Ακαδημαϊκή Επιτροπή για τον Εποικισμό" και τα μέλη της είναι τα ίδια που προαναφέραμε. Αλλά οι αρμοδιότητες της είναι για τα εσωτερικά θέματα στις αποικίες και έχουν σχέση με τις υπηρεσίες και την οργάνωση στις αποικίες. Καθώς και για την κατανομή καθηκόντων μεταξύ οργανώσεων και εποίκων.

Από όσα έχουμε αναφέρει, από τις οργανώσεις αυτές δημιουργήθηκαν οι επιτροπές συλλογής πληροφοριών και εκθέσεων και μετά οι πρακτικοί οργανισμοί αρχίζουν την πρακτική εργασία ανάλογα με τις αρμοδιότητες τους και (32) "το σχέδιο που αναφέρουμε δείχνει αυτήν τη διαδικασία. Η τελική απόφαση για τον εποικισμό στην περιοχή βγαίνει από την κυβέρνηση και το Κινεσέτ που αποφασίζει αρνητικά ή θετικά ανάλογα με τη γενική πολιτική της κυβέρνησης. Αλλά μπορούμε να αναφέρουμε κάτι σημαντικό: Ότι μπορεί ένα κόμμα της αντιπολίτευσης ή ένα κόμμα έξω από την εξουσία να κάνει κατάληψη σε μια περιοχή με στόχο τη δημιουργία καινούριας αποικίας που να ανήκει στο κόμμα αυτό και να αναγκαστεί η κυβέρνηση να συμφωνήσει ή να αποφασίσει θετικά.

Αυτές είναι οι πλευρές που αποφασίζουν να αρχίσει εποικισμός σε μια περιοχή μελετώντας όλες τις εκθέσεις που θα βάλλουν οι οργανώσεις που έχουν σχέση με τον εποικισμό.

Β) ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ:

Όταν παίρνεται απόφαση να γίνει εποικισμός σε μια περιοχή εξαρτάται από διαφορετικούς λόγους από περίοδο σε περίοδο. Αλλά υπάρχει ένας κοινός λόγος διαχρονικά: Ο εποικισμός ο ίδιος είναι πάντα ο στόχος. Οι Εβραίοι χρησιμοποίησαν τον εποικισμό για να δημιουργήσουν STATUS QUO πολιτικό. Και έπαιξε ρόλο ο ίδιος ο

Πίνakas [32]: Harris William, wilson "Taking Root - Israeli Settlement in the West Bank, the Golan & Gaza - Sinai 1967-80", σελ. 49.

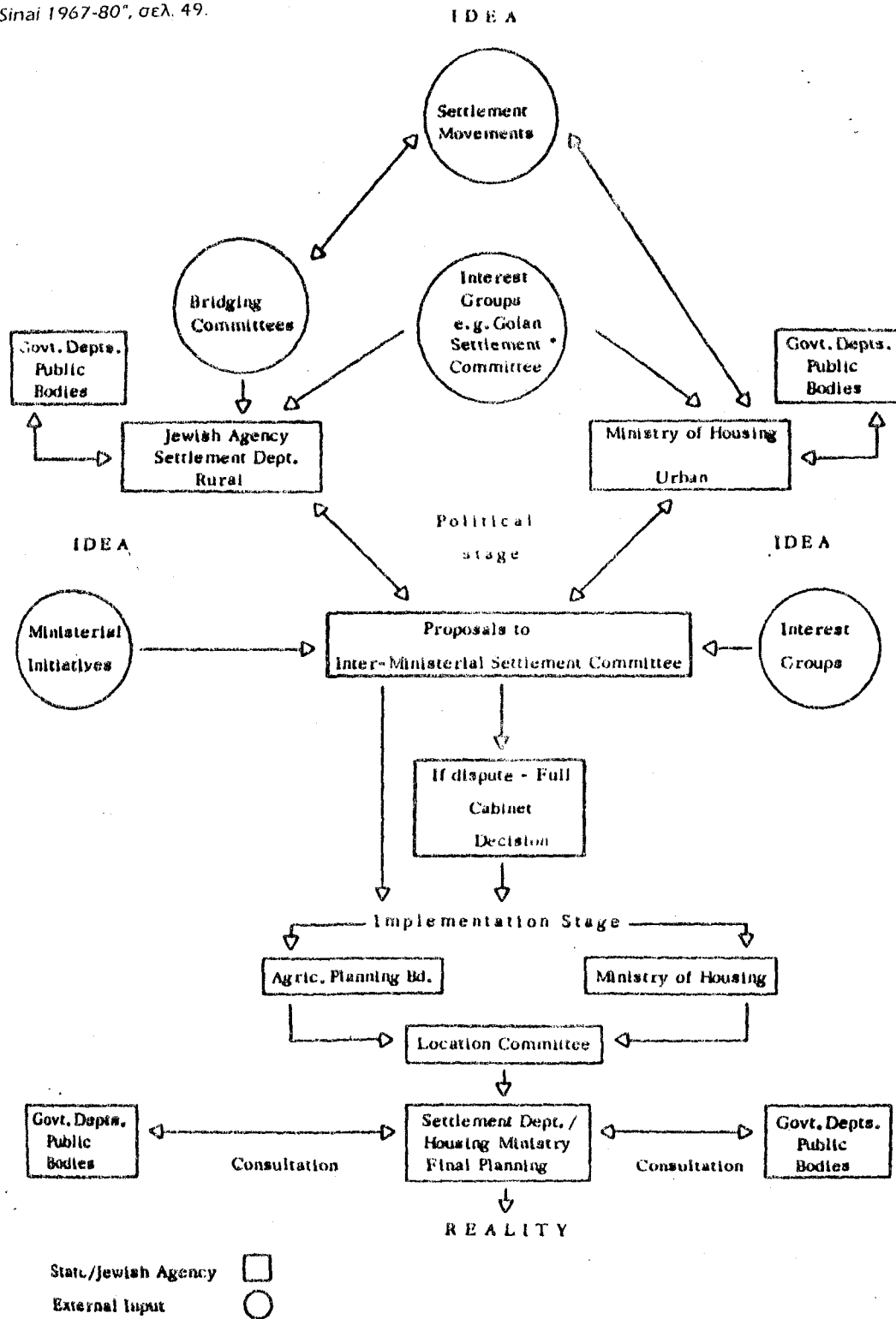

Figure 11. Israel: Decision-Making Processes for Official Settlement Projects in the Occupied Territories.

εποικισμός στο να προσελκύσει Εβραίους από ολόκληρο τον κόσμο προς το Ισραήλ και για να σχεδιάζει τα σύνορα. Ο εποικισμός χρησιμοποιήθηκε σαν πρόσχημα στις πολιτικές κρίσεις για να κερδίσει εδάφη το Ισραήλ.

Το Σιωνιστικό κίνημα όταν αποφασίζει να κάνει εποικισμό λαμβάνει υπόψιν κάποιους συγκεκριμένους παράγοντες για να επιλέξει τον τόπο που θα εγκαταστήσει την αποικία. Αυτοί οι παράγοντες είναι: (33)

- α) Κατά πόσον θα μπορεί να εκμεταλλεύεται την περιοχή αγροτικά
- β) Να βρίσκεται η περιοχή που θα εγκατασταθεί η αποικία σε στρατηγικής σημασίας θέση.
- γ) Να βρίσκεται η αποικία κοντά σε Αραβικό οικισμό.
- δ) Η περιοχή να είναι μεγάλη σε έκταση και να είναι κενή από Αραβικό πληθυσμό.
- ε) Να ελέγχει τα περάσματα σε κεντρικούς δρόμους.
- στ) Να βρίσκεται η περιοχή κοντά στα σύνορα ή σε καλή γεωγραφική θέση".

Η ιεράρχηση των παραγόντων που λαμβάνει υπόψη το Σιωνιστικό κίνημα προκειμένου να εγκαταστήσει μια αποικία εξαρτάται από τις πολιτικές σκοπιμότητες διαχρονικά καθώς και από την εκάστοτε πολιτική κατάσταση στην περιοχή και στον κόσμο.

Η προτεραιότητα που δίνεται στους παρακάτω παράγοντες διαφέρει από αποικία σε αποικία και εξαρτάται από το ρόλο που θα παίξει η αποικία πολιτικά, στρατιωτικά, οικονομικά μέσα στο γενικό σχέδιο του εποικισμού.

Οι Εβραίοι αφού επιλέξουν την περιοχή που θα εγκαταστήσουν την αποικία, καταστρώνουν το σχέδιο με στρατηγική σκέψη συγκεντρώνοντας τις πληροφορίες από τις οργανώσεις. Μετά σχεδιάζεται ο χάρτης εκμετάλλευσης γης "Land Utilization Map" που περιλαμβάνει τις γεωγραφικές πληροφορίες σχετικά με το κλίμα, τη χλωρίδα, την πανίδα και το νερό, καθώς και το ποσοστό κέρδους από την εκμετάλλευση της γης. Τότε παίρνεται απόφαση για το είδος της γεωργικής παραγωγής και το κόστος της αποικίας. Το μέγεθος της αποικίας αποφασίζεται ανάλογα με τις υπηρεσίες που πρόκειται να προσφέρει, καθώς και από τη συμβολή της στην ανάπτυξη του γενικού Σιωνιστικού σχεδίου. Όταν το σχέδιο τελειώσει αποφασίζεται σε ποια μέρη θα κτιστούν τα σπίτια, οι δημόσιες υπηρεσίες, το κέντρο της αποικίας, το μερίδιο της γης που αντιστοιχεί σε

κάθε άποικο. Η γη μοιράζεται σε ίσα μέρη στους εποίκους και πρέπει να βρίσκεται κοντά στο σπίτι του εποίκου και κοντά στο κέντρο. Το τμήμα πολεοδομίας δίνει το σχέδιο πόλεως που περιλαμβάνει τις λεπτομέρειες για την αποικία.

Κάθε αποικία έχει, τμήμα πρώτων βοηθειών, γραφείο αποικίας, αίθουσα συνεδριάσεων, παντοπωλείο, αποθήκη που φυλάγονται τα όπλα, συναγωγή, παιδικό σταθμό και δύο τάξεις δημοτικού σχολείου. Αφού ετοιμαστούν όλες οι λεπτομέρειες που αποφασίζονται από την επιτροπή που αποτελείται (34) "από το τμήμα εποικισμού του Εβραϊκού πρακτορείου, και από τα υπουργεία γεωργίας, εσωτερικών, υγείας, εργασίας, οικισμού και την οργάνωση των εποίκων".

Η αποικία στην αρχή δημιουργείται με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι εύκολη η διάλυσή της με σκοπό να εξεταστούν οι αντιδράσεις των Παλαιστινίων και αυτές οι αποικίες ονομάζονται αποικίες βάσης ή αποικίες σημείων. Για ψυχολογικούς λόγους προσπαθούν να δείξουν ότι η αποικία έχει αρχίσει από το μηδέν με σκοπό να καταστρέψουν κάθε Παλαιστινιακό ίχνος. Και οι αποικίες ονομάζονται με θρησκευτικά ονόματα ή ονόματα που εξάπτουν την αγωνιστική διάθεση των εποίκων όπως μάχη ή το όνομα στρατιώτη που σκοτώθηκε στην περιοχή. Η προετοιμασία για την κατασκευή της αποικίας και τα προβλήματα που δημιουργεί πολλές φορές είναι σκόπιμα για την ανύψωση του ηθικού των εποίκων που δίνει ώθηση για τη δημιουργία αποικίας.

Μετά από αυτά, ο έποικος αρχίζει πρόγραμμα εκπαίδευσης σε αγροτικά θέματα για αρχαρίους και προχωρημένους που το κάθε στάδιο διαρκεί τρία χρόνια. Ο έποικος τα χρόνια αυτά εκπαιδεύεται στα μοντέρνα συστήματα καλλιέργειας της γης και όσο εκπαιδεύεται καλύτερα, σταδιακά παίρνει ολοένα και μεγαλύτερο τμήμα της γης από αυτό που πρέπει να πάρει και η μερίδα του εποικιστή και η σχέση του με τους άλλους έποικους εξαρτάται από το είδος του εποικισμού.

Η οικονομική βάση για την αποικία εξαρτάται από το είδος της παραγωγής αγροτικής ή κτηνοτροφικής. Ότι παίρνει ο εποικιστής πρέπει να πληρώσει το αντίτιμο μέσα σε τριάντα χρόνια αλλά πολλές φορές δεν επιστρέφει ο εποικιστής το αντίτιμο αυτό. Η γη που παίρνει ο εποικιστής δεν μπορεί να την πουλήσει να τη μεταβιβάσει και να την κληροδοτήσει στους απογόνους του αφού η γη είναι κρατική. Μετά από κάποιο χρονικό

διάστημα οι εποικιστές εκλέγουν επιτροπή αρμόδια για τα ζητήματα που αφορούν την αποικία. Αλλά πολλές φορές η επιτροπή διορίζεται από το Σιωνιστικό κίνημα, και αυτή η επιτροπή είναι υπεύθυνη για τη συγκέντρωση των φόρων για την παιδεία και για κοινωνικά θέματα.

Ο Εποικισμός έχει κοινά χαρακτηριστικά διαχρονικά και αυτά είναι:

1. Δημόσια γη. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία γης.
2. Κατανομή αγαθών σε ίσα μέρη μεταξύ των εποίκων.
3. Χρησιμοποίηση της γης από τον ίδιο τον εποικιστή.
4. Σύστημα συνεργασίας στην αποικία.

Γι' αυτό δημιουργήθηκε ένα είδος εποικισμού με αυτά τα τέσσερα κοινά στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη πάντα από τα Σιωνιστικά συνέδρια όπως του Κιμπούτζ και των Μοσάβ που είναι διαφορετικά είδη εποικισμού τα οποία θα εξηγήσουμε με λεπτομέρειες με τα καινούρια συστήματα.

2.1.2.3 ΣΧΕΔΙΑ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΥ

2.1.2.3.1 ΤΟ ΚΙΜΠΟΥΤΖ

Το Κιμπούτζ είναι ένα χωριό μέσα στο οποίο υπάρχει ισονομία μεταξύ των εποικιστών ως προς τα αγαθά και τα κέρδη "Egalitarianism".

Μοιάζει αυτή η ιδέα με το πρόγραμμα του Βοριέ Φλανστέρ (Phlanster) και με τα πειράματα του Robert Owen σχετικά με το κράτος και μοιάζει με το ρομαντικό σοσιαλισμό στην κλασσική εποχή. Οι Κιμπουτζιστές είναι σα ρομαντικοί σοσιαλιστές που προσπαθούν να φθάσουν στον σοσιαλισμό ατομικά και όχι με επανάσταση στην κοινωνία.

Μπορούμε να πούμε ότι η ιδέα του Κιμπούτζ είχε βγει κατά κάποιον τρόπο από τις φατρίες των Λαϊκών Ρώσων ή των Ναροντινίκς (Narodiniks) και Λαϊκές φατρίες είναι (35) "Η φατρία της μικρής αστικής τάξης από αγρότες μέσα στην επανάσταση που δρούσαν στις δεκαετίες 1860-1870 και η ιδέα τους ήταν να πολεμήσουν τη φεουδαρχία και για να συμβεί αυτό έπρεπε να πάρουν τα εδάφη που έχουν οι γαιοκτήμονες και να τα δώσουν στους ακτήμονες αγρότες και θεωρούσαν την αγροτική δύναμη σαν πρώτη δύναμη στην επανάσταση και πίστευαν ότι η κοινοκτημοσύνη της γης είναι ο δρόμος προς το σοσιαλισμό και γι' αυτό πήγαν στα χωριά να παρακινήσουν τους αγρότες προς τον πόλεμο ενάντια στη φεουδαρχία. Αλλά όπως έλεγε ο Ντοτσέρ δεν πέτυχαν να κερδίσουν τους αγρότες".

Κατά τον ίδιο χρόνο που επιζούσε η ιδέα των Λαϊκών Ρώσων έγινε η δεύτερη επανάσταση το 1904 από τη Ρωσία που έφερε μαζί της την ιδέα του σοσιαλισμού καθώς και την ιδέα του εργατικού κινήματος που φάνηκε στο Κιμπούτζ όταν αναγκάστηκαν οι μετανάστες να δημιουργήσουν το Κιμπούτζ επειδή είχαν

προβλήματα με Εβραίους γαιοκτήμονες από την πρώτη μετανάστευση. Εκείνοι που αρνήθηκαν να συνεργαστούν μαζί τους για να τους εκμεταλλεύονται ήταν τότε μερικοί νέοι από τους μετανάστες που έφτιαξαν αποικία στα 1908 στην Ντετζάνια στη βορειοανατολική όχθη της λίμνης Ταμπαρία.

Η αποικία αυτή παρέμεινε για μικρό χρονικό διάστημα.

Στο 9ο Σιωνιστικό συνέδριο πρότεινε ο καθηγητής Μπουνχάιμαρ τη θεωρία του στο θέμα των αποικιών που ήταν η δημιουργία των κρατικών αποικιών μέσα σε τρεις χρονικές περιόδους. Στην πρώτη χρονική περίοδο θα δημιουργηθεί ένα αγροτικό χωριό με την επίβλεψη γεωπόνων και θα δουλεύουν μέσα σ' αυτό αγρότες με μισθό που θα εξαρτάται από την επίδοσή τους και θα έχουν συμμετοχή στα κέρδη.

Όταν τελειώσει η πρώτη χρονική περίοδος τότε θα έχουν οι αγρότες το κεφάλαιο που θα τους βοηθάει να ενωθούν και να δημιουργήσουν μια αποικία που θα ελέγχουν οι ίδιοι. Στο τρίτο χρονικό διάστημα θα έρθουν στην αποικία έμποροι και τεχνίτες και οι αγρότες θα είναι ελεύθετοι να φύγουν από την αποικία ή να πάρουν ένα κομμάτι γης έξω από την αποικία και ο κόσμος του χωριού είναι ελεύθερος να δεχτεί καινούριους κατοίκους για την αποικία αλλά είναι ελεύθερος και να μη δεχτεί.

Με αυτόν το σκοπό ταξίδεψε ο Μπενχάιμ το 1910 μετά την απόφαση του συνεδρίου και δημιούργησε την πρώτη αποικία που ονομάστηκε "Μαρχαφία" και βρίσκονταν στην περιοχή Αφούλα νότια της Ναζαρέτ. Αλλά η προσπάθεια αυτή δεν πέτυχε. Με τον καιρό έγιναν καινούριες προτάσεις μέχρι που έφθασε στο σημερινό "Κιμποντσίχ" ή "Κιμπούτζ" ή την αποικία των εργατών Μοσάβ Αφουντίμ σαν άλλο είδος.

ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΣΤΟ ΚΙΜΠΟΥΤΖ

Η ζωή άρχισε με λιτότητα στο Κιμπούτζ. Το άτομο μέσα στο Κιμπούτζ έπρεπε να ξεχνά το ατομικό του συμφέρον και να ζεί σαν μέλος της ομάδας και να επιδιώκει το γενικό συμφέρον της ομάδας με σκοπό η ομάδα να γίνει αυτάρκης.

Ο Μίλφορντ Σπύρο σχετικά με αυτό έλεγε (36) *"Το σύστημα Κιμπούτζ είναι σαν κυψέλη που δημιούργησε την κοινωνία του μέλλοντος πράγμα που φάνηκε σήμερα...."*

Η κοινωνία του Κιμπούτζ έκανε ολόκληρη επανάσταση στη ζωή και άλλαξε το παλιό κοινωνικό σύστημα. Άλλαξε τα πάντα, το σύστημα ιδιοκτησίας, τον τρόπο παραγωγής, τον καταμερισμό της εργασίας, τις βάσεις της οικογένειας, τη φύση των ανθρώπινων σχέσεων, τη θέση της γυναίκας, τις βάσεις της εκπαίδευσης..."

Το Κιμπούτζ εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη συλλογική δουλειά και στην κοινοκτημοσύνη των αγαθών που σημαίνει συνεργασία σε όλα τα θέματα και έλεγε ο Μπράτς γύρω από τον τρόπο ζωής του Κιμπούτζ (37) *"Ο τρόπος ζωής στο Κιμπούτζ εξαρτάται από τα εξής στοιχεία που είναι: μόρφωση των μελών, βελτίωση των σχέσεων των μελών. Το κάθε μέλος έχει γνώμη πάνω σε όλα τα θέματα που αφορούν το Κιμπούτζ. Πρέπει να υπάρχει αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ του ατόμου και της κοινότητας. Να δίνει η κοινωνία στο άτομο όλες τις δυνατότητες να αναπτύξει την προσωπικότητά του".*

ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΟ ΚΙΜΠΟΥΤΖ

Εκλέγεται μία επιτροπή κάθε χρόνο ή κάθε δύο χρόνια που να είναι σαν γραμματεία και αποτελείται από 7 -11 άτομα και ο διευθυντής ή πρόεδρος της επιτροπής είναι ο πρώτος υπεύθυνος στο Κιμπούτζ. Τα μέλη της επιτροπής είναι πρόεδροι άλλων μικρότερων επιτροπών στο Κιμπούτζ που ελέγχουν τα οικονομικά, τα θέματα εκπαίδευσης, οικοδομής, επισιτισμού και της καθημερινής εργασίας. Τα μέλη του Κιμπούτζ εξαρτώνται οικονομικά από την κοινότητα, αφού δεν υπάρχει ατομική ιδιοκτησία. Όσον αφορά τον επιτισμό γίνεται σε μεγάλη αίθουσα και χρησιμοποιείται για συναντήσεις και για άλλες κοινωνικές τελετές.

Τα μέλη του Κιμπούτζ συναντώνται κάθε εβδομάδα ή κάθε δεύτερη εβδομάδα. Πρέπει να είναι όλοι εργαζόμενοι μέσα στο Κιμπούτζ και κάτοικοι του Κιμπούτζ.

Τα παιδιά ανατρέφονται συλλογικά μέσα στον παιδικό σταθμό όπου μένουν εκεί μέρα και νύχτα και μεγαλώνουν με αυστηρό και πειθαρχημένο τρόπο. Όσον αφορά το θέμα της παιδείας, όλα τα Κιμπούτζ είναι μέσα στο κρατικό πρόγραμμα. Αλλά πρέπει όλοι οι δάσκαλοι να είναι μέλη του Κιμπούτζ και το Κιμπούτζ αναλαμβάνει τα έξοδα για την παιδεία. Μέσα σε κάθε Κιμπούτζ υπάρχει σχολείο όπου όλα τα παιδιά σπουδάζουν σ' αυτό μέχρι τα 14 χρόνια. Μετά πηγαίνουν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση σε σχολεία έξω από το Κιμπούτζ μέχρι 19 χρόνων. Μετά πηγαίνουν στον στρατό για τρία χρόνια. Όσον αφορά την ανώτατη εκπαίδευση το Κιμπούτζ βοηθάει μόνο αυτούς που δεν τους έχει ανάγκη το Κιμπούτζ και είχαν καλές επιδόσεις στα μαθήματα και σπουδάζουν σε επιστήμες χρήσιμες μελλοντικά για το Κιμπούτζ.

Στο Κιμπούτζ υπάρχουν χώροι για αθλητισμό, αίθουσες για κινηματογραφικές προβολές, βιβλιοθήκη, μπάντα και χορευτικές ομάδες.

Όσον αφορά τους κοινωνικούς δεσμούς, το Κιμπούτζ θεώρησε το δεσμό του γάμου σαν αστικό δεσμό που αντιτίθεται με τη ζωή στο Κιμπούτζ. Γι' αυτό οι

εμπνευστές της θεωρίας του Κιμπούτζ περίμεναν να καταργηθεί ο δεσμός του γάμου και της οικογένειας. Σε πολλές περιπτώσεις όταν ο αριθμός μεταξύ αντρών και γυναικών είναι άνισος, παρατηρούνται πολυγαμικές ενώσεις. Όσον αφορά το θέμα του σεξ θεωρήθηκε προσωπικό θέμα που δε χρειάζεται θρησκευτική νομιμοποίηση εκτός αν το ζευγάρι το ζητά και το ίδιο συμβαίνει στο θέμα του διαζυγίου. Όλα τα ζευγάρια δικαιούνται από ένα δωμάτιο.

Όσον αφορά το θέμα των μικρών παιδιών, το Κιμπούτζ αναλαμβάνει την ανατροφή τους.

Οι παραπάνω πληροφορίες προέρχονται από το βιβλίο του Καϊάλι Αμπντ Αλαουαχάμπ "Το Κιμπούτζ" (σελ. 31).

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΚΙΜΠΟΥΤΖ

Α. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ

Έλεγε ο Μοσέ Καρίμ (38) *"Ο μυστικός Σιωνιστικός στρατός (Χαγάνα) στην Παλαιστίνη, όταν ήταν κάτω από Βρετανική κυριαρχία, εκπαιδεύε στρατιώτες και έκρυβε τα όπλα μέσα στο Κιμπούτζ"*. Ήταν τα Κιμπούτζ το μέρος που οι Σιωνιστές έκαναν εκπαίδευση και ήταν χώρος για την προπαγάνδα με σκοπό την προετοιμασία των πιο φανατικών Σιωνιστών στρατιωτών. Το Κιμπούτζ έπαιξε μεγάλο ρόλο στην παραγωγή και αποθήκευση όπλων και στη βοήθεια για τους νέους μετανάστες που ετοιμάζονται για καινούρια ζωή και είναι πόλος έλξης για καινούριους μετανάστες, σαν ένα μέρος που υπήρχαν όλα όσα χρειάζεται για να ζήσει κανείς.

Τα Κιμπούτζ σήμερα ελέγχουν τα 25% του εφεδρικού στρατού που είναι το φανατικό κομμάτι του Ισραηλινού στρατού. Μέσα στο Κιμπούτζ υπάρχει αυτοδύναμη ομάδα περιφρούρησης και αυτοδύναμη αστυνομία. Και αυτό βοηθάει στο να έχει λιγότερες δαπάνες το Ισραήλ. Έτσι εξηγείται ο ρόλος του Κιμπούτζ στα θέματα της άμυνας αφού γίνει γνωστό ότι (39) *"Όλα τα μέλη του Κιμπούτζ και τα παιδιά τους είναι στη λίστα του Ισραηλινού στρατού και είναι σημαντικό κομμάτι γι' αυτόν"*. Αυτός ήταν ο στρατιωτικός ρόλος του Κιμπούτζ.

Όσον αφορά τον πολιτικό ρόλο, το Κιμπούτζ έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εκπαίδευση και στην άσκηση της πολιτικής προπαγάνδας επάνω στα παιδιά. Και μόνο που υπάρχουν τα Κιμπούτζ δημιούργησαν πολλές φορές STATUS QUO, κυρίως τα παραμεθόρια Κιμπούτζ καθόρισαν πολλές φορές το χάρτη της περιοχής. Τα Κιμπούτζ έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην άσκηση Σιωνιστικής προπαγάνδας επάνω στους Εβραίους που ζούν σε άλλες χώρες για να τους παρακινήσουν να μεταναστεύσουν, καθώς και στην άσκηση Σιωνιστικής προπαγάνδας προς άλλα

κράτη που παρουσίαζε το Κιμπούτζ ως πρότυπο τρόπου ζωής και πολιτισμού μέχρι που έγιναν μερικές προσπάθειες στην Αφρική και στο Βόρνεο να φτιάξουν οικισμούς παρόμοιους με τα Κιμπούτζ με τη βοήθεια των Σιωνιστών.

Το Κιμπούτζ έπαιξε μεγάλο ρόλο ως αρχικός τόπος φιλοξενίας μεταναστών και επειδή ενθάρρυνε τα μέλη του να κάνουν πολλά παιδιά βοήθησε στην αύξηση του πληθυσμού του Ισραήλ.

Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ - ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Τα Κιμπούτζ εξαρτώνται από τη γεωργική παραγωγή και γίνεται κατανοητό πόσο μεγάλο ρόλο παίζουν στην οικονομία του Ισραήλ, αφού ενώ ο πληθυσμός του Κιμπούτζ δε ξεπερνά το 3% του πληθυσμού του Ισραήλ, η προσφορά των Κιμπούτζ προς το Ισραήλ είναι μεγαλύτερη αφού δίνει 100.000 θέσεις εργασίας και ελέγχει 40% από τη γεωργική παραγωγή (40) και χρησιμοποιεί το 50% του νερού που προορίζεται για άρδευση των εδαφών και κατέχει το 35% των γεωργικών μηχανημάτων και το 27% του εργατικού δυναμικού που απασχολείται στη γεωργία.

Κατάφερε το Κιμπούτζ να έχει αυτάρκεια ως κοινότητα και κατά συνέπεια το Ισραήλ να έχει αυτάρκεια ως κράτος φθάνοντας στο σημείο να εξάγει προϊόντα με μεγάλα κέρδη.

Στον παρακάτω πίνακα από το Υπουργείο Γεωργίας για το έτος 1971 που δόθηκε στη δημοσιότητα το 1975 μπορούμε να κατανοήσουμε τη σημασία για το Ισραήλ.

ΕΙΔΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ	ΠΟΣΟΣΤΟ
ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ	64%
ΛΑΧΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΤΑΤΕΣ	22%
ΕΣΠΕΡΙΔΟΕΙΔΗ	21%
ΦΡΟΥΤΑ	51%
ΑΝΘΗ	17%
ΚΡΕΑΤΑ	41%
ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ	34%

Γ. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ

Η Βιομηχανία είναι άγνωστη στην ιδεολογία του Κιμπούτζ αφού το Κιμπούτζ εξαρτάται από την αγροτική παραγωγή.

Το Κιμπούτζ άρχισε τη βιομηχανική παραγωγή πριν τη δημιουργία του Ισραήλ για ανάγκες του Κιμπούτζ κυρίως βιομηχανία τροφίμων και υφαντουργία. Αλλά μετά τη δημιουργία του Ισραήλ αναπτύχθηκε η βιομηχανία στο Κιμπούτζ με σκοπό τα οικονομικά κέρδη και τη δημιουργία θέσεων εργασίας. Πριν το πόλεμο το 1967 και την αύξηση του ποσοστού ανεργίας δημιουργήθηκαν εργοστάσια στο Κιμπούτζ για τους καινούριους μετανάστες οι οποίοι δούλευαν χωρίς μισθό και το Κιμπούτζ τους παρείχε τροφή και στέγη. Μετά τον πόλεμο του 1967 το Ισραήλ ελέγχει μεγαλύτερες εκτάσεις εδαφών και έφθασε το Ισραήλ σε κορεσμό από αγροτική παραγωγή και επειδή δεν υπήρχαν πηγές νερού και επειδή υπήρχαν φθηνά Αραβικά εργατικά χέρια στα κατεχόμενα αναπτύχθηκε περισσότερο η βιομηχανία στο Ισραήλ γενικά και το Κιμπούτζ ειδικά. Το 1976 τα κέρδη έφθασαν μέχρι 3 δισεκατομμύρια λίρες και το 1977 τα κέρδη αυξήθηκαν σε ποσοστό 37% και οι εξαγωγές του Κιμπούτζ ήταν 57% των συνολικών εξαγωγών του Ισραήλ και παράγει το Κιμπούτζ (41) "μεταλλικά αντικείμενα, ηλεκτρικά, ηλεκτρονικά και ξύλινα αντικείμενα, ενδύματα, πλαστικά, ελαστικά, δερμάτινα, συσκευασία τροφίμων,

οικοδομικά υλικά, χαρτί, είδη διακόσμησης, αρδευτικές μηχανές, γεωργικά εργαλεία, ανταλλακτικά αυτοκινήτων και δίκυκλα, φιάλες υγραερίου".

Τα Κιμπούτζ έχουν οργάνωση μάρκετινγκ και σε συνεργασία μεταξύ τους για να διακινούν τα αγαθά μέσα στο Ισραήλ και αυτή η οργάνωση είναι τμήμα της ένωσης "Κόρτρε" που είναι ίδρυμα του κράτους που είναι αρμόδια για τις εξαγωγές και ελέγχει την παραγωγή των εργοστασίων στα Κιμπούτζ και υπάρχει άλλη εταιρία η "ΤΙΧΕΝ" που ανήκει στο κίνημα "ΧΑΣΟΜΙΡ ΧΑΤΣΙΡ" που ελέγχει την παραγωγή 35 εργοστασίων. Υπάρχει σχέδιο ανάπτυξης της βιομηχανίας στα Κιμπούτζ για να γίνει η βιομηχανία κύριο στοιχείο όπως είναι τα αγροτικά με στόχο το κέρδος και τη δημιουργία θέσεων εργασίας.

ΣΥΝΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΙΜΠΟΥΤΖ

Για τις σχέσεις μεταξύ των Κιμπούτζ δημιουργήθηκαν οργανώσεις σαν αποτέλεσμα των διαφορών μεταξύ των Κιμπούτζ πολιτικά και οικονομικά. Γι' αυτό κάθε κόμμα έχει τα δικά του Κιμπούτζ αφού μπορεί κάθε κόμμα να φτιάχνει ένα Κιμπούτζ με τους δικούς του ψηφοφόρους που παρακολουθεί την πολιτική συμπεριφορά και τον τρόπο ζωής στο Κιμπούτζ σύμφωνα με την ιδεολογία του κόμματος. Το 1921 δημιουργήθηκε "σύνδεσμος για τα Κιμπούτζ" που ελέγχει όλα τα Κιμπούτζ που διασπάστηκε μετά στα δύο το "Ενωμένο Κιμπούτζ" (Κιμπούτζ Χάιουχαντ) όργανο του "εργατικού κόμματος Μαμπάι" και στην "οργάνωση κρατικών Κιμπούτζ" (Χακιμπούτζ Χάρτσι) όργανο της κίνησης ΧΑΤΣΟΜΙΡ ΧΑΤΣΙΡ που ανήκει στο κόμμα Μαμπάμ" και παρουσιάστηκαν άλλες οργανώσεις και οι σπουδαιότερες από αυτές που ακόμα υπάρχουν είναι:

1. "Ενωμένα Κιμπούτζ ή Κιμπουτζίμ": ελέγχει τα Κιμπούτζ που ανήκουν στο εργατικό κόμμα και η πλειοψηφία αυτών των Κιμπούτζ είναι κοντά στα κατεχόμενα του 1967 και μερικά είναι στα σύνορα.
2. "Το ενωμένο Κιμπούτζ": ανήκει στην ομάδα "ΑΧΑΝΤΟΤ ΧΑΜΠΟΥΝΤΑ" (ένωση εργατών) που ανήκει στο κόμμα εργασίας.
3. "Το κρατικό Κιμπούτζ": ανήκει στο "ενωμένο εργατικό κόμμα" (ΜΑΜΠΑΜ) και η πλειοψηφία των Κιμπούτζ αυτών είναι μέσα στα κατεχόμενα. Γκολάν και Ράφα.
4. "Το θρησκευτικό Κιμπούτζ": ανήκει στην κίνηση "ΧΑΜΠΑΟΥΙΝ ΧΑΜΖΡΑΧΙ" που σημαίνει ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ που είναι σύμμαχος με το εθνικό θρησκευτικό κόμμα "μεβντάλ".
5. "Ο Σιωνιστής Νέος" που ανήκει στο κόμμα "Ελεύθεροι ανεξάρτητοι".
6. "Το κόμμα εργάτες ΑΓΟΝΤΑΤ-ΓΙΣΡΑΗΛ".

Υπάρχει διαφορά στον αριθμό των Κιμπούτζ που ελέγχει κάθε ένωση επειδή υπάρχει διαφορά στο μέγεθος των κομμάτων και δημιουργούνται κατά καιρούς συμμαχίες κομμάτων που εξαφανίζουν μερικές από αυτές τις οργανώσεις και έτσι δημιουργούνται καινούρια ονόματα ειδικά σε προεκλογικές περιόδους. Η διαφορά μεταξύ των Κιμπούτζ έγκειται στον τρόπο ζωής στον ρόλο και στην ελευθερία του ατόμου μέσα στο Κιμπούτζ καθώς και στην περιοχή που βρίσκεται το Κιμπούτζ. Η διαφορά επίσης είναι στη μόρφωση και στην πολιτική του Κιμπούτζ.

Τα προαναφερθέντα ήταν η θεωρητική πλευρά των Κιμπούτζ αλλά η αλήθεια είναι ότι το Κιμπούτζ περνάει ένα σύνολο από κρίσεις σε βαθμό που κινδυνεύει η ύπαρξή του από αυτές.

ΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΙΜΠΟΥΤΖ - ΑΙΤΙΑ

1. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ: Πριν από τη δημιουργία του κράτους όλοι οι νέοι που αναζητούσαν την περιπέτεια πήγαν και έφτιαξαν Κιμπούτζ. Μετά από τη δημιουργία του κράτους όλοι είχαν την ευκαιρία να πάνε στον Ισραηλινό στρατό ή στις υπηρεσίες του κράτους.

2. Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΙΜΠΟΥΤΖ: Σε αντίθεση με την ιδεολογία του Ισραήλ, η ανάπτυξη των Κιμπούτζ είναι σοσιαλιστική ενώ η ανάπτυξη του κράτους είναι καπιταλιστική.

3. ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ: Άλλο ένα ιδεολογικό πρόβλημα είναι η θέση της γυναίκας. Εκεί που δεν πέτυχε το Κιμπούτζ είναι να δημιουργήσει ισότητα μεταξύ των δύο φύλων και σε πολλές φάσεις η γυναίκα είχε τη φροντίδα του σπιτιού και αυτό οδήγησε πολλές φορές στη διάλυση των Κιμπούτζ ή στην αποχώρηση ατόμων από το Κιμπούτζ.

Επίσης υπήρχε και το μόνιμο πρόβλημα σχετικά με το θεσμό της οικογένειας και ένα σημαντικό πρόβλημα είναι ότι χρησιμοποιήθηκαν στα Κιμπούτζ έμμισθοι εργάτες και υπάλληλοι που δεν είναι μέλη του Κιμπούτζ πράγμα που χτυπάει το Κιμπούτζ στις ρίζες του.

4. ΤΑΞΗ ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΩΝ ΣΤΑ ΚΙΜΠΟΥΤΖ: Δημιουργήθηκε μια τέτοια τάξη που ελέγχει και τα καινούρια Κιμπούτζ και τα παλιά και εκμεταλλεύεται τις εμπειρίες που έχει και έτσι χάνεται η δημοκρατία από τα Κιμπούτζ.

5. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΩΝ ΕΙΔΩΝ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΥ: Όπως είναι τα Μοσάφ που απειλούν την ύπαρξη των Κιμπούτζ.

6. ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ: Στις πόλεις. Αυτό είναι που οδήγησε σε μεγάλη μετανάστευση από τα Κιμπούτζ προς τις πόλεις εξαφανίζοντας τη

διάθεση για συλλογική και ομαδική ζωή και από αυτή τη μετανάστευση κινδυνεύουν όλα τα είδη εποικισμού στο Ισραήλ.

7. ΚΑΜΨΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ: Είναι η αιτία που μπλοκάρει την είσοδο καινούριων ανθρώπων στα Κιμπούτζ και μειώνει τις πιθανότητες δημιουργίας νέων Κιμπούτζ ή κάλυψη των θέσεων αυτών που αποχώρησαν.

8. ΤΟ ΚΙΜΠΟΥΤΖ ΕΠΑΙΞΕ ΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ: υποστηρίζοντας τις Εβραϊκές θέσεις με τα φανατισμένα μέλη του που δημιούργησαν το Ισραήλ και τώρα το Κιμπούτζ βρίσκεται σε δίλημμα ή να εξαφανιστεί ή να είναι μόνο απλή οικονομική μονάδα που φέρει κέρδη και φροντίζει το κράτος και τότε χάνει το κύριο σοσιαλιστικό στοιχείο του.

2.1.2.3.2 ΤΟ ΜΟΣΑΒ

Πέρασε το Μοσάβ από πολλά στάδια που άλλαξαν την έννοια του αλλά η επιχείρηση του 1958 έλεγε ότι το Μοσάβ είναι (42) "συνεταιρισμός που λειτουργεί με βάση την αλληλεγγύη μεταξύ του ατόμου και της κοινότητας που διευκολύνει τα οικονομικά συμφέροντα των μελών ως καταναλωτών, αγροτών, πολιτών, μετόχων ή αυτών που χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες με στόχο την ανάπτυξη του μορφωτικού και πολιτιστικού επιπέδου των μελών".

Αλλά για να είμαστε πιο σαφείς μπορούμε να πούμε ότι το Μοσάβ είναι (43) "Ένα είδος αγροτικού Εβραϊκού εποικισμού που εξαρτάται από το άτομο και τα προσωπικά χρήματα των εποίκων". Παρουσιάστηκε η ιδέα του Μοσάβ σαν αντίδραση των εποικιστών στον τρόπο ζωής του Κιμπούτζ που θεώρησαν ότι η ζωή του Κιμπούτζ δε σέβεται την ατομική ελευθερία και έγινε το πρώτο Μοσάβ από ομάδα ανθρώπων που έφυγαν από τα Κιμπούτζ. Το πρώτο Μοσάβ ονομάστηκε "ΝΑΧΛΑΛ" κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκοσμίου πολέμου αν και υπήρχε άλλο ένα Μοσάβ που δημιουργήθηκε το 1908 (το ΜΑΧΝΙΑ ΓΙΑΧΟΥΝΤΑ) και βρίσκεται στην περιοχή Αόν Γάνεμ. Το Μοσάβ ΝΑΧΛΑΛ είναι η πραγματική ιδεολογική αρχή για την ιδεολογία των Μοσάβ.

Διατυπώθηκαν πολλές ιδέες για το ζήτημα των Μοσάβ και η πιο σημαντική ήταν το βιβλίο "Οι βάσεις του Μοσάβ Οβοντίμ". Ο συγγραφέας Αλιάζαρ Γιαρί το 1919 έβαλε τις αρχές που πρέπει να έχουν υπόψη τους οι ιδρυτές ενός Μοσάβ και είναι:

1. Το ατομικό χωράφι

2. Η ατομική εργασία
3. Μη ιδιοκτησία της γης
4. Σύστημα συνεργασίας
5. Αλληλοβοήθεια

Πάνω σ' αυτές τις αρχές που αναφέραμε έγινε το "Μοσάβ Βοντίμ" (στην Ναχαλάλ) στο δρόμο μεταξύ Γιάφα - Ναζαρέτ και το Μοσάβ "Γιαχίζαϊκέλ" στην ανατολική πεδιάδα.

Μετά από αυτά έγιναν μερικά άλλα Μοσάβ.

Ενώ προχωρούσε η δημιουργία των Μοσάβ αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργούνται λιγότερα Κιμπούτζ. Μέχρι το 1948 τα Κιμπούτζ ήταν περισσότερα από τα Μοσάβ. Μετά το 1948 τα Μοσάβ έγιναν περισσότερα από τα Κιμπούτζ και αυτό φαίνεται από τους επόμενους πίνακες (44). Ο λόγος που έγινε η αύξηση των Μοσάβ ήταν η άφιξη των ανατολικών Εβραίων που δε συνήθιζαν τη σοσιαλιστική ζωή και δεν αποδέχονταν τα ήθη του Κιμπούτζ. Ο αριθμός των Μοσάβ συνέχισε να αυξάνεται και έφθασε το 1972 425 Μοσάβ και 300 Κιμπούτζ και το 1977 έφθασε μέχρι 405 Μοσάβ και 250 Κιμπούτζ.

Η διοίκηση του Κιμπούτζ εκλέγεται από μια επιτροπή που ελέγχει όλα τα θέματα στο Κιμπούτζ με μικρές υποεπιτροπές. Ο τρόπος διανομής των αγαθών είναι σε κάθε εποικιστή ένα δικό του σπίτι που μπορεί να το επιπλώσει όπως θέλει και ένα χωράφι που το καλλιεργεί μόνος του. Έχει την ευκαιρία αυτή για 5 χρόνια και αν δεν πετύχει τα παίρνει πίσω η κοινότητα. Σε όλους τους εποίκους αντιστοιχούν ίσα τεμάχια γης, και συνήθως, το Μοσάβ περιλαμβάνει 60 - 70 χωράφια. Για τη συνεργασία μεταξύ των εποικιστών χρησιμοποιούνται από κοινού τα μέσα παραγωγής και οι υπηρεσίες του Μοσάβ και το Μάρκετινγκ γίνεται από τις επιτροπές για λογαριασμό των εποικιστών.

Όσον αφορά τις υπηρεσίες του, το Μοσάβ παρέχει:

1. Ένα κοινό κατάστημα που καλύπτει τις ανάγκες των κατοίκων του Μοσάβ.
2. Ένα παιδικό σταθμό που περιλαμβάνει κουζίνα για το μεσημεριανό φαγητό.
3. Σχολείο για τα πρώτα δύο χρόνια εκπαίδευσης.
4. Φαρμακείο - Ιατρείο για τις πρώτες βοήθειες.
5. Συναγωγή με ένα Ραβίνο.
6. Ομάδα περιφρούρησης.

Για τις άλλες σπουδές και για τα μεγάλα γεωργικά μηχανήματα και το Μάρκετινγκ υπάρχει ένα επαρχιακό κέντρο που λειτουργεί σαν σύνδεσμος μιας ομάδας Μοσάβ.

Η θέση της γυναίκας στο Μοσάβ είναι διαφορετική από τη θέση της στο Κιμπούτζ αφού υπάρχει οικογενειακή ανεξάρτητη ζωή και δουλεύει η γυναίκα στο χωράφι για λογαριασμό της οικογένειας και η θέση της γυναίκας εξαρτάται από την οικογένεια.

Η ιδέα του Μοσάβ δε δέχεται να εργάζονται οι εποικιστές έξω από το Μοσάβ. Αλλά στην πραγματικότητα πολλοί κάτοικοι δουλεύουν έξω από το Μοσάβ για καλύτερες συνθήκες ζωής και επίσης δε δέχεται η ιδέα του

ΜΙΘΣΑΒΗΜΙ

ΕΤΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

1922	11	1 410
1931	30	5 750
1936	71	15 740
1945	98	31 200
1948	104	30 142
1951	261	89 808
1955	343	118 521
1960	416	147 073
1961	-	164 127
1964	367	123 709

ΙΚΗΜΙΜΙΘΥΤΖΗΜΙ

ΕΤΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

1922	19	1 190
1931	31	3 800
1936	47	11 840
1945	116	37 400
1948	177	54 208
1951	217	68 156
1955	225	77 818
1960	229	77 955
1961	-	77 209
1964	230	80 939

Μοσάβ να εργάζονται μέσα στο Μοσάβ εργάτες που δεν είναι κάτοικοι του Μοσάβ αλλά και αυτό συμβαίνει στην πραγματικότητα.

Επειδή υπάρχει πολιτική διαφορά και διαφορά πάνω στην ελευθερία του ατόμου και στις σχέσεις του με την κοινότητα από Μοσάβ σε Μοσάβ γι' αυτό παρουσιάστηκαν διαφορετικά είδη Μοσάβ και αυτά είναι τα παρακάτω

ΕΙΔΗ ΜΟΣΑΒ

1. Μοσάβ εργατών (Μοσάβ Αβουντίμ)

Αυτό είναι ένα από χωριό αλλά και η συνεργασία γίνεται ανάμεσα σε ομάδες χωριών στην ίδια περιοχή που δίνει τη δυνατότητα να έχει καλύτερο επίπεδο στις υπηρεσίες και εμπειρίες στη χρηματοδότηση και στο Μάρκετινγκ με λιγότερα έξοδα και αυτό γίνεται διαμέσου του επαρχιακού κέντρου. Μέσα στο χωριό κάθε οικογένεια έχει το σπίτι της και την προσωπική οικονομική και κοινωνική ζωή και είναι ανεξάρτητη ως προς τη δουλειά στο χωράφι αλλά το Μάρκετινγκ γίνεται από την κοινότητα και μια επιτροπή ελέγχει το χωριό και υπάρχει αλληλοβοήθεια μόνο όταν υπάρχει ανάγκη.

2. Σοσιαλιστικό Μοσάβ (Μοσάβ Στούφι)

Αυτό μοιάζει περισσότερο με την ιδέα του Κιμπούτζ. Οι έποικοι δουλεύουν από κοινού και παίρνουν αγαθά ανάλογα με τις ανάγκες τους αλλά η διαφορά από το Κιμπούτζ είναι ότι κάθε οικογένεια έχει τη δική της ανεξάρτητη ζωή.

Μερικά από αυτά τα Μοσάβ εξαρτώνται από ελαφρά βιομηχανία αυτό το είδος τείνει να εκλείψει λόγω ανυπαρξίας ανθρώπων φανατικών στην ιδέα της συνεργασίας.

3. Αγροτικό χωριό (Μοσάβα)

Εδώ φαίνεται το φαινόμενο της ατομικής ιδιοκτησίας και σ' αυτό το σύστημα κάθε έποικος έχει στ' αλήθεια δική του γη και τα αγροτεμάχια που αντιστοιχούν στο άτομο διαφέρουν στο μέγεθος. Οι έποικοι στα Μοσάβ αυτά είναι συνήθως πλούσιοι και τα πιο πολλά από αυτά τα Μοσάβ δημιουργήθηκαν πριν το 1948 και στο μόνο πράγμα που υπάρχει συνεργασία είναι η επιτροπή και το θέμα του Μάρκετινγκ. Τα περισσότερα από αυτά έγιναν μικρές και μεγάλες πόλεις (όπως Μεφσερέτ, Σιών κοντά στην Ιερουσαλήμ, και Ομάρ κοντά στο Περ Σάμπα).

4. Νάχελ

Ο Μεναχέμ Μπέγκιν έλεγε ότι είναι (45) "Οι πολεμιστές από τα νέα παιδιά που είναι ένα κομμάτι από το στρατό του Ισραήλ και ανάμεσά τους υπάρχουν αλεξιπτωτιστές και στρατός επίλεκτων. Αυτά τα αγόρια και κορίτσια εποικούν στα εδάφη αυτά σαν κεντρική ασφάλεια των συνόρων". Άρχισε η δημιουργία αυτού του είδους το 1960 από μερικές αποικίες που δημιούργησε το "Εθνικό κιβώτιο" στα

σύνορα. Οι έποικοι ασχολούνται με αγροτική δουλειά ή υπηρετούν τη στρατιωτική θητεία. Αποτελείται από το Μοσάβ από άτομα που υπηρετούν τη στρατιωτική τους θητεία 2-3 χρόνια στην αρχή σαν ομάδες και μετά φτιάχνουν αποικίες και μένει κάθε ομάδα μαζί.

Από αυτόν τον πίνακα (46) φαίνεται που βρίσκεται αυτό το είδος:

ΠΕΡΙΟΧΗ	ΑΡΙΘΜΟΣ
Σύνορα με Λίβανο	17
Σύνορα με Συρία	10
Σύνορα με Ιορδανία (Αγονάρ)	16
Σύνορα με Ιορδανία	15

Πίνακας (46): Αμπού Αραφά Εμπίντ Αραχμάν "Εποικισμός, Η πρακτική του Σιωνισμού", σελ. 177.

Συνενώσεις των Μοσαβίμ: Λόγω των ιδεολογικών και πολιτικών διαφορών καθώς και την ύπαρξη πολλών κομμάτων και αιρέσεων ή και του τόπου προέλευσης των εποικιστών δημιουργήθηκαν συνενώσεις Μοσάβ. Και οι ενώσεις αυτές είναι οι εξής:

1. ΤΑΝΑΟΥΤ ΧΑΜΟΣΑΒΙΜ (η κίνηση του ΜΟΣΑΒΙΜ).
2. Α ΓΙΑΧΟΥΝΤΟΥΛ ΜΟΣΑΒΙΜ ΧΑΜΠΟΪΛ ΧΑΜΖΡΑΧΙ (Ένωση Μοσαβίμ θρησκευομένων εργατών)
3. ΜΑΣΑΒΙΜ ΧΑ ΟΦΙΝΤΧΑ ΤΖΙΟΝΙ
4. ΜΟΣΑΒΙΜ που ανήκει στο κόμμα ΑΓΟΝΤΑΤ ΜΠΟΥΕΛΙ ΙΣΡΑΗΛ
5. ΜΟΑΖΑΤΧΑ ΚΛΑΪΤ ΑΡΓΟΝ ΧΑΚΛΑΪΜ ΜΠΙΣΡΑΗΛ (Εργατικό συμβούλιο αγροτικής οργάνωσης στο Ισραήλ)
6. ΧΙΤΑ ΧΝΤΟΝΤ ΧΑΚΛΑΪΜ (Ένωση αγροτών)

Έτσι όλα τα Μοσάβ είναι μέλη ενώσεων που τους προσφέρουν υπηρεσίες όπως είναι η ΧΙΣΤΕΝΤΡΟΤ που προσφέρει γνώσεις και κάνει το Μάρκετινγκ.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΜΟΣΑΒ

Το Μοσάβ κινδυνεύει από μερικά προβλήματα οικονομικά και κοινωνικά που οδήγησαν σε μερικές αλλαγές με αποτέλεσμα να χάσει πολλές φορές τη σημασία του. Τα αίτια της κρίσης είναι:

Με τις ανάγκες της εσωτερικής αγοράς για βιομηχανικά προϊόντα και με σκοπό τις εξαγωγές και για την εξεύρεση καινούριων θέσεων εργασίας για να σταματήσει η διαρροή πληθυσμού από το Κιμπούτζ προς τις πόλεις που έβαζε σε κίνδυνο την ύπαρξη του Κιμπούτζ.

Αλλά και για πολιτικούς σκοπούς ή για σκοπούς ασφαλείας καθώς και στρατηγικούς σκοπούς, δημιουργήθηκε η ανάγκη για αποικίες σε ιδιαίτερα μέρη. Οι Εβραίοι προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα καινούργιο είδος εποικισμού. Ο σκοπός τους ήταν να ανεβάσει το ηθικό των μεταναστών, αφού τα Κιμπούτζ και τα Μοσάβ έχασαν την αίγλη τους λόγω του ανταγωνισμού ως προς την αγροτική παραγωγή μεταξύ των Παλαιστινίων στα κατεχόμενα και Ισραηλινών αγροτών στα οποία υπερείχαν οι Παλαιστίνιοι.

Τελικά το Ισραήλ θέλησε να φανεί πολιτισμένο στον έξω κόσμο και γι' αυτό αποφάσισε να στραφεί προς τη βιομηχανική παραγωγή. Ο πατέρας αυτής της ιδέας ήταν ο καθηγητής ΡΑΕΝΑΝ ΒΑΕΤΣ και ήταν αυτός που κάλεσε για αυτό το είδος βιομηχανικού εποικισμού που ήταν ένα είδος βιομηχανικού Κιμπούτζ και το ονόμασε "Καφάτ ή Καφατίμ" και φαίνεται ότι αυτό το είδος είναι ο εποικισμός του μέλλοντος αφού μέχρι το 1977 δημιουργήθηκαν 12 αποικίες από αυτό το είδος. Και αυτό το είδος έχει τα εξής ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

α) Μπορεί αυτό το είδος εποικισμού να γίνει στα βουνά αφού δεν είναι απαραίτητη η ύπαρξη νερού και έφορου εδάφους γι' αυτό το είδος.

β) Ανεβάζει ψυχολογικά τους εποικιστές αφού είναι κάτι διαφορετικό ενώ το Κιμπούτζ έπαψε να είναι διαφορετικό.

γ) Δημιουργεί ένα σπάνιο είδος συνεργασίας που βοηθάει να σταματήσει η διαρροή ανθρώπων προς τις πόλεις και που δίνει καινούριες ευκαιρίες δουλειάς.

δ) Είναι συγχρόνως και στρατόπεδα σε στρατηγικά σημεία που έχει στόχους πολιτικούς και στα ζητήματα ασφάλειας αφού ελέγχει καινούρια εδάφη. Πάνω σ' αυτό ο ΒΑΕΤΣ έλεγε (47) *"Πολιτικά δε μπορεί το Ισραήλ να περιμένει από τους συμμάχους του να υποστηρίζουν τα συμφέροντά του στα κατεχόμενα μόνο και μόνο επειδή υπάρχει, αλλά αυτό είναι εφικτό όταν αυτές οι αποικίες έχουν σημασία για την άμυνα του Ισραήλ".*

ε) Ψάχνοντας επιχειρήματα περί υπεροχής των Εβραίων, δημιουργήθηκε αυτό το είδος εποικισμού ειδικά μετά την απώλεια του ρόλου του Κιμπούτζ και την υπεροχή των Παλαιστινίων αγροτών στα κατεχόμενα στο εσωτερικό. Εξωτερικά στην περιοχή της Μ. Ανατολής και της Μεσογείου γενικότερα παρουσιάστηκαν μεγάλες γεωργικές επιχειρήσεις όπως είναι το "Θαρθάρ" στο Ιράκ και το "Μεγάλο ποτάμι" στη Λιβύη, το φράγμα του Ασουάν στην Αίγυπτο κ.α.

στ) Η προπαγανδιστική πλευρά που έχει πάντα μόνιμο στόχο (48) "Κάτι δεν το έχει κανείς πριν και δε μπορεί να το κάνει άλλος". Παρ' όλα τα προβλήματα που έλυσε αυτό το είδος του εποικισμού αντιμετωπίζει προβλήματα όπως:

1. Οι μικρές ποσότητες πρώτων υλών που ελέγχει το Ισραήλ.
2. Η Ισραηλινή βιομηχανία δε μπορεί να αντέξει τον ανταγωνισμό της Ευρωπαϊκής, Ιαπωνικής και Αμερικάνικης βιομηχανίας.
3. Επειδή οι Αραβικές αγορές είναι κλειστές για την Ισραηλινή βιομηχανία, το Ισραήλ ψάχνει για άλλες αγορές πιο μακριά και αυτό αυξάνει το κόστος του προϊόντος.
4. Η Ισραηλινή βιομηχανία δε θα είναι ποτέ κάτι το διαφορετικό όπως ήθελαν οι Εβραϊκές θέσεις αφού ξεκίνησε αργότερα. Ο ίδιος ο Βάετς λέει (49) *"Η Ισραηλινή κοινωνία εκτός από το σύστημα των Κιμπούτζ δεν είναι παρά αντιγραφή των Ευρωπαϊκών κοινωνιών"*.
5. Δε θα πετύχει αυτό το σύστημα να τραβήξει τους εποικιστές οι οποίοι αναζητούν την ελευθερία της πόλης και την ατομική ιδιοκτησία.
6. Ευρωπαϊκές χώρες δεν είναι διατεθειμένες να βοηθήσουν οικονομικά και τεχνολογικά την Ισραηλινή βιομηχανία, λόγω του ανταγωνισμού και εθνικών συμφερόντων.

2.1.2.3.4 ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Το επαρχιακό κέντρο είναι μεγάλη αποικία και γύρω γύρω από το κέντρο υπάρχει μια ομάδα χωριών που έχουν απόσταση 2 - 3 χιλιόμετρα από το κέντρο και αποτελείται από 4 - 6 αποικίες. Στο παρακάτω σχέδιο που είναι σαν πρότυπο αποικίας που ονομάζεται "Λεχέις" μπορούμε να κατανοήσουμε το σχέδιο του εποικισμού.

Το εποικιστικό σχέδιο Λεχέις (50)

Αυτό το είδος δεν το αναφέρουν οι συγγραφείς σαν είδος εποικισμού. Επικεντρώθηκαν γύρω από το Κιμπούτζ πρώτα και στο Μοσάβ έπειτα. Αυτός ο εποικισμός είναι εποικισμός υπηρεσιών και διοίκησης. Είναι είδος σύγχρονο όπως εκείνες οι πόλεις που είχαν δημιουργηθεί στο δρόμο του караβανιού και στα σταυροδρόμια σε παλαιότερες εποχές και είναι γέφυρα μεταξύ μιας ομάδας Κιμπούτζ ή Μοσάβ και πόλης.

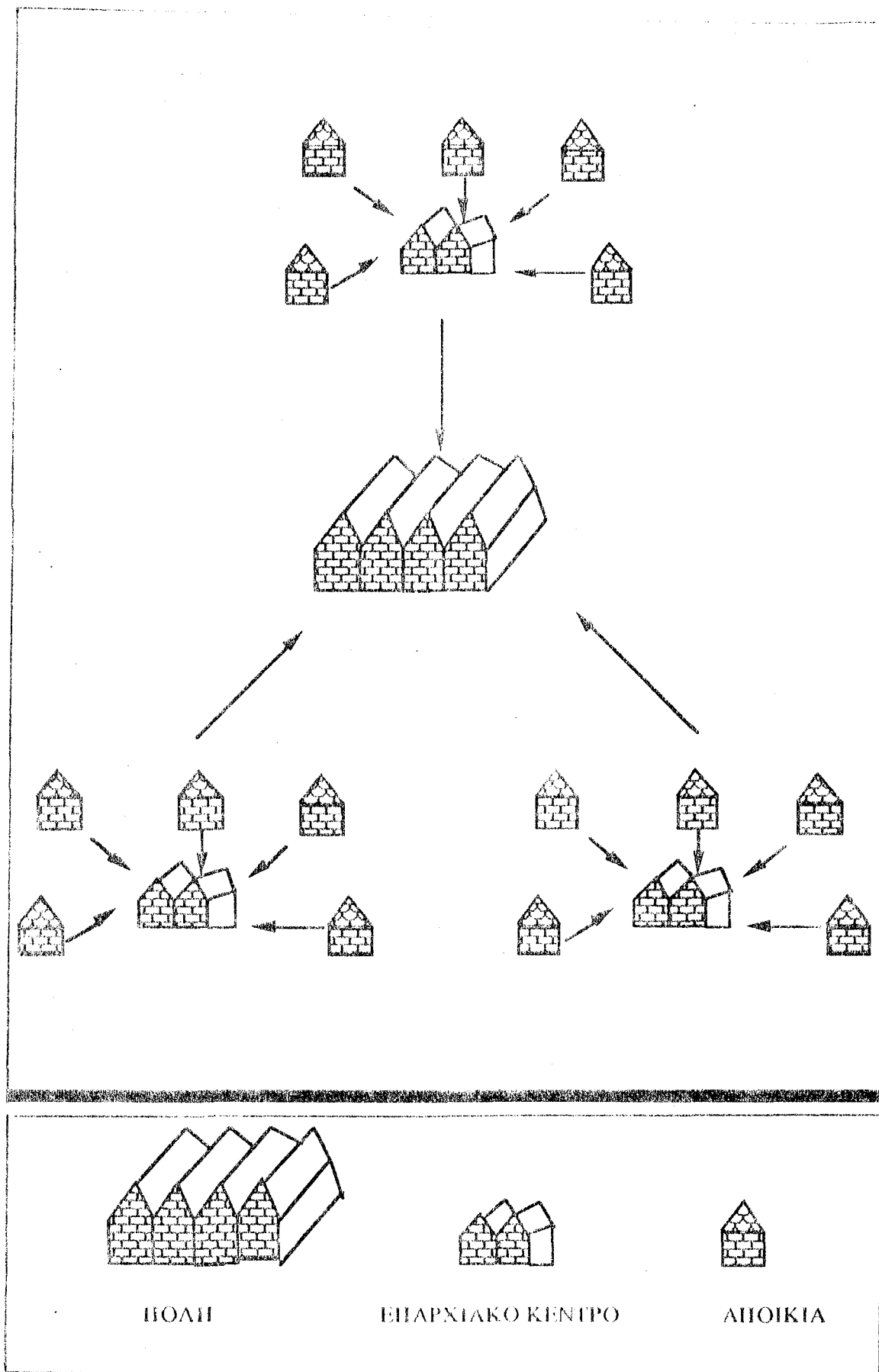
Το είδος αυτό μεσολαβεί για να προσφέρει στους εποίκους των Κιμπούτζ ή το Μοσάβ ό,τι χρειάζονται από την πόλη και μεταφέρει τα προϊόντα που παράγει το Κιμπούτζ ή το Μοσάβ στην πόλη. Λειτουργεί και σα μεσολαβητής που λύνει τις

διαφορές μεταξύ των φυλών και αιρέσεων δημιουργώντας επιτροπές για τον σκοπό αυτό, δίνει στις αποικίες τεχνίτες και δασκάλους και διδάσκει Εβραϊκά στους μετανάστες που έρχονται και τους διδάσκει σύγχρονους τρόπους καλλιέργειας με νυχτερινά μαθήματα στο κτίριο του σχολείου.

Αυτό το κέντρο περιέχει κέντρο υγείας που ελέγχει τα φαρμακεία και τα ιατρεία στις αποικίες που του ανήκουν και έχει σχολείο για τους μαθητές από 6 - 14 χρόνων και οι δάσκαλοι κατοικούν στο κέντρο. Περιέχει επίσης και κέντρο νεότητας που κάνει πολιτιστικές εκδηλώσεις ή αθλητισμό για τη νεολαία. Υπάρχει ακόμα ένα γκαράζ για τη φύλαξη των τρακτέρ και των άλλων μεγάλων μηχανών.

Για τη διοίκηση εκλέγεται μια τοπική επιτροπή.

Αυτά ήταν τα είδη του Εβραϊκού εποικισμού που παρακολουθεί από την αρχή μέχρι και τώρα. Άλλοτε πέτυχαν άλλοτε απέτυχαν και γι' αυτό το Σιωνιστικό κίνημα αναγκάζεται να κάνει μετατροπές και από αυτό καταλαβαίνουμε σε τι βαθμό κράτησε ο εποικισμός τα αρχικά χαρακτηριστικά του.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ ΤΡΙΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

1. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ, "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 60
2. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ, "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 266
3. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ, "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 237
4. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ, "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 268
5. ΤΖΙΡΙΣ ΣΕΜΠΡΙ, "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 246
6. ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ, "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 129 - 130.
7. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΙ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 70
8. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΙ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 56
9. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΙ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 60
10. ΕΚΘΕΣΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΛΙΒΑΝΟΥ, "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ΣΕΛ. 129
11. AL - RFOUH FAISAL ΟΔΗ "QUEST FOR PEACE -UNITED NATIONS AND PALESTINE" ΣΕΛ. 129
12. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΙ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 83
13. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΙ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 88
14. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 61
15. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 67
16. D. SMITH CHARLES, "PALESTINE AND THE ARAB ISRAELI CONFLICT" ΣΕΛ. 154
17. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΙ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 84
18. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΙ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 109
19. DYAN MOSHE, "STORY OF MY LIFE" ΣΕΛ. 170
20. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 67-68-69

21. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΤ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 173
22. ΕΚΘΕΣΗ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ 1982, "ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΣΤΗ ΓΑΖΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ" ΣΕΛ. 30
23. ΕΚΘΕΣΗ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ 1982, "ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΣΤΗ ΓΑΖΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ" ΣΕΛ. 28
24. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΤ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 137
25. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΤ, "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ" ΣΕΛ. 137
26. HARRIS WILLIAM WILSON, "TAKING ROOT-ISRAELI SETTLEMENT IN THE WEST BANK THE GOLAN AND GAZA-SINAI 1967 - 1980" ΣΕΛ. 144
27. HARRIS WILLIAM WILSON, "TAKING ROOT-ISRAELI SETTLEMENT IN THE WEST BANK THE GOLAN AND GAZA-SINAI 1967 - 1980" ΣΕΛ. 150
28. HARRIS WILLIAM WILSON, "TAKING ROOT-ISRAELI SETTLEMENT IN THE WEST BANK THE GOLAN AND GAZA-SINAI 1967 - 1980" ΣΕΛ. 129
29. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 258
30. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 142
31. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 145
32. HARRIS WILLIAM WILSON, "TAKING ROOT-ISRAELI SETTLEMENT IN THE WEST BANK THE GOLAN AND GAZA-SINAI 1967 - 1980" ΣΕΛ. 49
33. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 181
34. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 185
35. ΝΤΟΤΣΑΡ ΙΣΧΑΚ, "Ο ΕΒΡΑΙΟΣ Ο ΜΗ ΕΒΡΑΙΟΣ" ΣΕΛ. 70
36. ΚΑΙΑΛΙ ΕΜΠΙΝΤ ΑΛΟΥΑΧΑΜΠ, "ΤΟ ΚΙΜΠΟΥΤΖ" ΣΕΛ. 31
37. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 167
38. ΚΑΙΑΛΙ ΕΜΠΙΝΤ ΑΛΟΥΑΧΑΜΠ, "ΤΟ ΚΙΜΠΟΥΤΖ" ΣΕΛ. 161
39. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 170

40. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 164
41. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 166
42. ΑΛ ΑΜΠΙΝΤ ΙΜΠΡΑΧΙΜ, "ΤΟ ΜΟΣΑΒ..." ΣΕΛ. 25
43. ΑΛ ΑΜΠΙΝΤ ΙΜΠΡΑΧΙΜ, "ΤΟ ΜΟΣΑΒ..." ΣΕΛ. 47
44. ΑΛ ΑΜΠΙΝΤ ΙΜΠΡΑΧΙΜ, "ΤΟ ΜΟΣΑΒ..." ΣΕΛ. 206
45. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 176
46. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 177
47. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 106
48. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 152
49. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 155
50. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΙΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ, "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ΣΕΛ. 180

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1. Ο ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

Μετά από τη δημιουργία του Ισραήλ, η Παλαιστίνη μοιράστηκε σε τρεις γεωγραφικές περιοχές: το Ισραήλ, τη Δυτική Όχθη του Ιορδάνη και τη Λωρίδα της Γάζας. Οι δύο τελευταίες περιοχές αποτελούν περίπου το 25% του Παλαιστινιακού εδάφους. Έτσι ο Παλαιστινιακός πληθυσμός χωρίστηκε σε τέσσερα μέρη, τα τρία που αναφέραμε παραπάνω και το τέταρτο που αποτελείται από τους Παλαιστίνιους της Διασποράς.

1) Οι Παλαιστίνιοι της Διασποράς: Το μέγεθος του πληθυσμού δεν είναι ακριβές, όμως γενικές πληροφορίες ανάφεραν ότι φτάνει τα 3 με 3,5 εκατομμύρια, συγκεντρώνονται δε κυρίως στην Ιορδανία, Κουβέϊτ (πριν τον πόλεμο του Κόλπου), Λίβανο, Συρία, Αίγυπτο, Ιράν και λοιπές χώρες του κόσμου.

2) Οι Παλαιστίνιοι στο Ισραήλ: Οι Ισραηλινοί τους ονομάζουν Αραβοϊσραηλίτες ή Αραβες του Ισραήλ και είναι οι Παλαιστίνιοι που ζούνε μέσα στα σύνορα του Ισραήλ. Οι Παλαιστίνιοι τους ονομάζουν "Παλαιστίνιοι του 48". Αυτοί έχουν Ισραηλινό διαβατήριο και είναι πλήρως εντεταγμένοι στην κοινωνική και οικονομική ζωή του τόπου. Δεν τους επιτρέπεται όμως να υπηρετούν στις ένοπλες δυνάμεις και να καταλαμβάνουν θέσεις κλειδιά στην κυβερνητική μηχανή. Ασχολούνται κυρίως με τη βιομηχανία, τη γεωργία, το εμπόριο κ.τ.λ.

Μια ματιά στον πίνακα (1) δείχνει τη διαφορά του πληθυσμού των πόλεων πριν τη δημιουργία του Ισραήλ και μετά (1948).

Η αλλαγή αυτή του πληθυσμού οφείλεται στην Εβραϊκή μετανάστευση από το εξωτερικό προς την Παλαιστίνη και την Παλαιστινιακή μετανάστευση προς το εξωτερικό.

Στον πίνακα 6 του 3ου κεφαλαίου βλέπουμε την αύξηση του Εβραϊκού πληθυσμού που αναπτύχθηκε ιδιαίτερα μετά τη δημιουργία του Ισραήλ. Στον πίνακα (2) παρατηρούμε την αύξηση των Εβραίων σε σύγκριση με τον Παλαιστινιακό πληθυσμό στο Ισραήλ στα σύνορα το 1948.

Πίνακας 1**1948**

Περιοχή	Εβραίοι	Άραβες	Σύνολο	Ποσοστό Αράβων
Ιερουσαλήμ	84.2	2.9	87.1	3.3*
Σάφαντ	8.9	1.9	10.8	17.6
Τιβεριάδα	14.4	5.1	19.5	26.2
Μάρτζ	24.1	34.9	59.0	59.2
Άκκα	6.0	48.7	54.7	89.0
Χαΐφα	116.4	9.1	125.5	7.3
Χουντέρα	31.3	18.3	49.6	36.9
Σαρούν	26.5	10.4	36.9	28.2
Τσαχτίκφα	45.9	3.0	48.9	6.1
Ραμλάτ	1.8	2.6	4.4	59.0
Ραχουμπούτ	32.0	0.1	32.1	0.3
Τελ Αβίβ	302.1	3.6	305.7	1.2
Ασκαλάι	4.8	2.4	7.2	3.3
Μπιρσάβα	1.2	13.0	14.2	91.5
Σύνολο	716.7	156.0	872.7	17.9

*Μόνο δυτική Ιερουσαλήμ

Πίνακας 2**1978**

Περιοχή	Εβραίοι	Άραβες	Σύνολο	Ποσοστό Αράβων
Ιερουσαλήμ	314.7	110.5**	425.2	26.0
Σάφαντ	57.4	4.6	62.0	7.4
Τιβεριάδα	44.6	13.4	58.0	23.1
Μάρτζ	106.9	105.9	212.8	49.8
Άκκα	87.7	154.9	242.6	63.8
Χαΐφα	365.2	30.5	395.7	7.7
Χουντέρα	88.3	64.6	152.9	4.2
Σαρούν	140.8	34.8	175.6	19.8
Τσαχτίκφα	250.0	10.9	260.9	4.2
Ραμλάτ	92.2	11.3	103.4	1.1

Ραχουμπούτ	201.1	0.6	201.7	0.3
Τελ Αβίβ	975.3	9.5	984.9	1.0
Ασκαλάι	188.5	0.4	188.9	0.2
Μπιρσάβα	212.9	44.4	257.3	17.3
Σύνολο	3.141.200	596.400	3.737.600	16.0

****Περιλαμβάνεται και η ανατολική Ιερουσαλήμ**

Πίνακες 1 & 2, Πηγή: Αμπού Αραφά Εμπντ Αραχμάν "Εποικισμός, Η Πρακτική του Σιωνισμού", σελ. 70-71.

1.1 Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΗ ΚΑΙ Η ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

Το όνομα Δυτική όχθη είναι γεωγραφικός προσδιορισμός αλλά το όνομα της Γάζας είναι ιστορικό.

Το Ισραήλ ονομάζει τις περιοχές της Δυτικής όχθης Σαμάρεια και Ιουδαία. Γι'αυτές τις περιοχές δεν υπήρχε ξεχωριστή πολιτική ονομασία πριν το 1948. Μετά όμως τη δημιουργία του Ισραήλ οι περιοχές απέκτησαν πολιτική ονομασία. Ο πληθυσμός στην Δυτική όχθη και Λωρίδα της Γάζας ονομάζεται από το Ισραήλ ως "Αραβικός πληθυσμός" ή "κάτοικοι της περιοχής της Δυτικής όχθης και Λωρίδας της Γάζας" ή "Αραβες της Ιουδαίας και της Σαμάρειας".

Οι Παλαιστίνιοι τους ονομάζουν "κατοίκους του εσωτερικού" ή "κατοίκους των κατεχόμενων".

Η διεθνής κοινότητα τους ονομάζει "κατοίκους των κατεχόμενων" ή "Παλαιστίνιους της Δυτικής όχθης και Λωρίδας της Γάζας". Αυτό συμβαίνει γιατί η διεθνής κοινότητα δεν αναγνωρίζει τη νομιμότητα της κατοχής της περιοχής αυτής.

Αυτές τις ημέρες οι ίδιοι οι Ισραηλινοί τους ονομάζουν "Παλαιστίνιοι άραβες".

Μετά από την κατοχή της Δυτικής όχθης και Λωρίδας της Γάζας, η Ισραηλινή βουλή Κινέσσετ, προσάρτησε την ανατολική Ιερουσαλήμ στο Ισραήλ και την ονόμασε "Αιώνια πρωτεύουσα του Ισραήλ". Για το λόγο αυτό οι πληθυσμιακές και οικονομικές στατιστικές δεν περιέλαβαν την ανατολική Ιερουσαλήμ στα κατεχόμενα εδάφη.

(3) Έτσι ενώ η στατιστική υπηρεσία πρόβλεπε ότι ο πληθυσμός στη Δυτική όχθη το 1980 ήταν 704.000 άτομα, το ληξιαρχείο του Υπουργείου Εσωτερικών ανέφερε ότι ήταν 887.000 άτομα και ο στρατιωτικός διοικητής πρόβλεπε ότι είναι 750.000 άτομα με ετήσια, μάλιστα, αύξηση 1,4 - 1,5 %.

(4) Στην ανατολική Ιερουσαλήμ η μέση αύξηση πληθυσμού μεταξύ 1967 και 1980 ήταν 3%. Ο πληθυσμός στην Ανατολική Ιερουσαλήμ το Μάιο του 1967 ήταν 80.000, το Σεπτέμβριο του 1967 έγινε 67.000 και στα τέλη του 1982 ήταν 120.000 άτομα.

Ο πίνακας (5), ο οποίος δείχνει την πόλη της Ιερουσαλήμ χωρισμένη σε διάφορα τμήματα με τους πληθυσμούς τους μεταξύ 1981 - 1991, δείχνει μια αύξηση του Εβραϊκού πληθυσμού μέσα στην πόλη, παρ'όλο που η φυσική αύξηση του Παλαιστινιακού πληθυσμού είναι ανώτερη.

Στον πίνακα (6), που δείχνει την αύξηση του πληθυσμού στη Δυτική όχθη και Γάζα μεταξύ 1922 και 1982, μπορούμε να παρατηρήσουμε τη μεγάλη αύξηση του πληθυσμού της Γάζας που ήταν το 15% της αύξησης του πληθυσμού της Δυτικής όχθης, για να φτάσει το 1982 σε 52% σε σύγκριση με τη Δυτική όχθη και την Ιερουσαλήμ. Η αύξηση αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι η Γάζα δέχτηκε 165.000 πρόσφυγες από τις περιοχές που δημιουργήθηκε το Ισραήλ εξαιτίας ενός άλλου είδους μετανάστευσης που θα αναλυθεί αργότερα.

Πίνακας 5 Φυλετική διάκριση στην ευρύτερη περιοχή της Ιερουσαλήμ

	Εβραίοι		Αραβες		Σύνολο		Ποσοστό Εβραίων		Ποσοστό Αράβων	
	1981	1991	1981	1991	1981	1991	1981	1991	1981	1991
Μέσα στα σύνορα του νομού	298	335	117	146	415	481				
Περιφέρεια							72.3	70.2	27.7	29.8
Κατά μήκος της πράσινης γραμμής	15	18	3	4	18	22				
Σε ακτίνα 15 χιλ. από τη Δυτ. όχθη	4	25(A)	128	150	132	175	3	14.3	97	85.5
Σύνολο	317	378	248	300	565	678	56.1	55.8	43.9	44.2

(A) Το 90% των εποίκων κατάγονται από την Ιερουσαλήμ.

Πηγή: Benvenisti, Meron "Η Δυτική Όχθη & Γάζα", σελ. 193.

Πίνακας 6

Ανάπτυξη του πληθυσμού στη Δ. όχθη και τη Γάζα από το 1922 μέχρι το 1982

Δυτική Όχθη

Λωρίδα της Γάζας

Έτος	Ο πληθυσμός σε χιλιάδες (Α)	Ετήσια ποσοστιαία αύξηση	Ο πληθυσμός σε χιλιάδες	Ετήσια ποσοστιαία αύξηση
1922	257.5	2.5	28.8	5.8
1931	322.2	2.5	48.0	2.7
1946	465.8	10.0	71.0	[25.0]
1952	724.3	0.9	268.0 (Β)	[2.5]
1961	805.4	0.9	-	-
1967(Μάϊος)	845.0	-	385.0 (Γ)	-
1967 (Σεπτ.)	595.9	1.4	389.0	-0.7
1970	607.8	2.2	370.0	3.0
1975	675.2	1.5	425.5	1.4 (Δ)
1980	724.3	1.6	456.5	2.2
1982	747.5		476.3	

(Α) Στους αριθμούς δεν περιλαμβάνεται η ανατολική Ιερουσαλήμ από 05/1967.

(Β) Οι αριθμοί βασίζονται σε μια δεδομένη αύξηση 3% μεταξύ 1946 και 1952

(Γ) Υπολογισμός με μέση ετήσια αύξηση 2.5%

(Δ) Στους αριθμούς δεν περιλαμβάνεται η ανατολική Ιερουσαλήμ

Πίνακας 7

Έτη	Γάζα	Δυτ. Όχθη	Ισραήλ
1922-1947	3.8		(Α) 2.5
1952-1961	(Β) 3.0	0.9	3.5
1961-1967	(Β) 2.5	0.9	4.6
1969-1974	(Β) 2.7	(Β) 2.4	4.4
1975-1979	(Β)(Γ) 2.8	(Β) 1.5	3.7
1980-1981	(Β) 2.7	(Β) 0.8	3.1

(Α) Αύξηση πληθυσμού στη Δυτική όχθη και το Ισραήλ

(Β) Κατά προσέγγιση μέσος όρος

(Γ) Δεν περιλαμβάνονται κάτοικοι του Αρίς που προσαρτήθηκε στην Αίγυπτο το 1979

Πίνακες (6) & (7), Πηγή: Benvenisti, Meron "Η Δυτική Όχθη & Γάζα", σελ. 20 & 21.

Η Γάζα θεωρείται μια από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές του κόσμου. Στον πίνακα (7), ο οποίος περιλαμβάνει και τις τρεις ομάδες του πληθυσμού που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του Ισραήλ, βλέπουμε τη μεγάλη αύξηση του πληθυσμού μεταξύ των Παλαιστινίων και ιδιαίτερα των Παλαιστινίων που ζούν στο Ισραήλ. Αυτή η αύξηση οφείλεται στο

καλό οικονομικοκοινωνικό και εκπαιδευτικό επίπεδο, την έλλειψη μετανάστευσης και τη μείωση της θνησιμότητας. (8) "Μεταξύ του 1962 - 1972 η θνησιμότητα από 8,6% έγινε 7%, ο δε μέσος όρος ζωής έφτασε πάνω από 60 χρόνια". Η αύξηση γεννήσεων μετά το 1970 και 1980 έφθασε το 2,9%.

Συγκρίνοντας την Εβραϊκή οικογένεια και την Παλαιστινιακή, η ίδια η Διεθνής Σιωνιστική Οργάνωση δημοσίευσε μια απογραφή του πληθυσμού της Δυτικής όχθης όπου (9): " το κοινωνικό -οικονομικό προφίλ ... η μέση οικογένεια στους εποικισμούς είναι 4,7 άτομα ανά οικογένεια με μέσο όρο ηλικίας 36 χρόνια, με ντόπιους Ισραηλινούς 63,1%, γεννημένους στην Ευρώπη και Αμερική 22,4% και γεννημένους στην Αφρική και Ασία 13,8%."

Μεταξύ των Παλαιστινίων, ο μέσος όρος γεννήσεων είναι 7 παιδιά ανά γυναίκα στη Δυτική όχθη και 7,2 παιδιά στη Γάζα και οφείλεται, στη δεύτερη περίπτωση, στο γεγονός ότι τα ζευγάρια παντρεύονται σε μικρή ηλικία, καθώς επίσης και στις υγειονομικές υπηρεσίες που προσφέρει ο ΟΗΕ.

Μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι οι Παλαιστίνιοι αυξάνονται κατά 1,5% πιο πολύ από τους Εβραίους, αλλά εξαιτίας της Εβραϊκής μετανάστευσης από το εξωτερικό γίνεται 1,2%. Με την αύξηση της Παλαιστινιακής μετανάστευσης στο εξωτερικό εξισορροπείται η διαφορά. Έτσι η γενική αύξηση των δύο πληθυσμών είναι η ίδια και η αναλογία των πληθυσμών έμεινε σταθερή, με 65% στους Εβραίους και 35% στους Παλαιστίνιους.

1.1.1 Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ (ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ)

Η Παλαιστίνη δέχτηκε διάφορα είδη μετανάστευσης στα χρόνια πριν από τη δημιουργία του Ισραήλ, εξαιτίας της καλής σοδειάς, του ευνοϊκού κλίματος και των Αγίων Τόπων. Μετά από τη δημιουργία του Ισραήλ έφυγαν 450.000 Παλαιστίνιοι προς τη Δυτική όχθη και 160.000 προς τη Γάζα από τις περιοχές που δημιουργήθηκε το Ισραήλ.

Στα χρόνια που η Ιορδανία έλεγχε τη Δυτική όχθη, δηλ. 1948 - 1967, έφυγαν ή μετανάστευσαν από τη Δυτική όχθη 400.00 Παλαιστίνιοι. Αυτό εξηγεί τη μικρή αύξηση του πληθυσμού από το 1932 έως το 1962 στη Δυτική όχθη, που έφτασε σε 63.000 δηλ. 0,9% αύξηση ετησίως, αφού έφυγαν για διάφορες γειτονικές χώρες και συγκεντρώθηκαν περισσότερο στην ανατολική όχθη (Ιορδανία) και στις χώρες του Κόλπου, και έτσι άλλαξε το ποσοστό από 51,5% σε 42,7%.

ΤΟ ΚΥΜΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1966

Κατά τη δεκαετία του 50 η μετανάστευση περιέχει ηλικίες ανδρών κάτω των 40, αλλά κατά τη δεκαετία του 60 υπάρχει τάση συγκέντρωσης οικογενειών και στο μεταναστευτικό ρεύμα αυξήθηκε η αναλογία γυναικών και παιδιών.

Στην περίοδο κυριαρχίας της Ιορδανίας οι περισσότεροι μετανάστες ήταν από τη Δυτική όχθη. Ανάμεσά τους ήταν χριστιανοί που στη πλειοψηφία τους ήταν πρόσφυγες, καθώς και μερικοί από τους κατοίκους των στρατοπέδων.

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1967 - 1974

Από μια ματιά στον πίνακα (10), μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι μεταξύ 1967 - 1968 έφυγαν από τη Δυτική όχθη 330.000 κάτοικοι, δηλαδή το 1/5 του πληθυσμού και από τη Λωρίδα της Γάζας 31.000 δηλαδή το 8% του πληθυσμού της Γάζας. Λόγω του πολέμου του 67 το ποσοστό μετανάστευσης πέρασε το 50% για γυναίκες και παιδιά. Από το 1968 έως το 1974, εξαιτίας της ανόδου της οικονομίας, σημειώθηκε κάμψη της μετανάστευσης.

Από το 1975 - 1979 υπήρξε αύξηση της μετανάστευσης λόγω της κρίσης της Ισραηλινής οικονομίας (για λόγους που θα εξηγήσουμε αργότερα), καθώς και της πολιτικής της Ανοικτής γέφυρας Ιορδανίας - Ισραήλ. Το 1980 -1981 έφτασε η μετανάστευση τα 3/4 της φυσικής αύξησης του πληθυσμού, αλλά υπέστη μείωση από το 1982 - 1983 λόγω 1ον) των Ιορδανικών περιορισμών για τη μετανάστευση, 2ον) λόγω μείωσης της ζήτησης εργασίας και της πτώσης των τιμών του πετρελαίου στις χώρες του Κόλπου.

Οι Ισραηλινοί πολιτικοί αναλυτές περίμεναν να συνεχιστεί η μετανάστευση όπως ήταν, δηλαδή κατά τα 2/3 Ισραηλινοί και 1/3 Παλαιστίνιοι (γενικός πληθυσμός σ'όλο το Ισραήλ).

Πίνακας 10
Μετανάστευση στη Δ. όχθη και Γάζα 1967-1981

Έτος	Αριθμός	Δυτική όχθη		Λωρίδα της Γάζας	
		Ανα χίλια	Αριθμός	Ανα χίλια	άτομα
1967	-13000	-21.8	-12300	-33.5	άτομα
1968	-15700	-25.6	-32400	-81.1	
Σύνολο 1967-1968	-28700	-	-44700	-	
1969	-1200	-	-2900	-8.1	
1970	-5000	-8.3	-3300	-9	
1971	-2500	-4.1	-2400	-6.5	
1972	-5100	-8.2	-3900	-10.3	
1973	-300	-0.5	-1700	-4.4	
1974	-2700	-4.1	-1900	-4.7	
Σύνολο 1969-1974	-13800	-	-12700	-	
1975	-15100	-22.5	-3800	-9.2	
1976	-14500	-21.4	-4300	-10.1	
1977	-10400	-15.2	-3000	-6.9	
1978	-9400	-13.5	-5200	-11.5	
1979	-11700	-16.5	-4800	-10.4	
Σύνολο 1975-1979	-61100	-	-21100	-	
1980	-17100	-23.7	-5100	-11.5	
1981	-15800	-21.7	-5400	-11.8	
Σύνολο 1980-1981	-32900	-	-10500	-	

Πηγή: Benvenisti, Meron "Η Δυτική Όχθη & Γάζα", σελ. 26.

Πίνακας 11

Η εσωτερική και εξωτερική μετανάστευση στη Δ. όχθη και Γάζα

Περιοχή	Μετανάστες	Επιστρέφοντες	Καθαρός αριθμός μεταναστών
Δυτ. όχθη	30.600	1.500	29.100
Γάζα	18.200	1.700	16.500
Σύνολο	48.800	3.200	45.600

Πηγή: Αμπού Ναμίλ, Χουσεΐν "Δυτική Όχθη & Γάζα 1976-78", σελ. 39.

Αναμενόταν ότι ο πληθυσμός το 1991 θα ήταν 815.000 στη Δυτική όχθη, 600.000 - 650.000 στη Γάζα και 146.000 στην Ιερουσαλήμ.

Αλλά λόγω αναποτελεσματικότητας των Ιορδανικών περιορισμών και λόγω συνειδητοποίησης του κόσμου, η μετανάστευση έπεσε σε χαμηλά επίπεδα και δεν έφτασε τα όρια που προσδοκούσαν οι Ισραηλίτες.

Από μια ματιά στον πίνακα (11) παρατηρούμε ότι η καθαρή (πραγματική) μετανάστευση μεταξύ 1969 και 1975 δείχνει την εικόνα ότι αυτοί που επιστρέφουν είναι μικρός αριθμός συγκρινόμενος με τον αριθμό της μετανάστευσης.

Πίνακας 12

Κλίμακα ηλικιών	Δυτική όχθη	Λωρίδα της Γάζας
-14	1123	1097
15-19	839	745
30-44	745	738
45-64	963	942
+65	11.9	1120
Σύνολο	985	943

Πηγή: Αμπού Ναμίλ, Χουσέιν "Δυτική Όχθη & Γάζα 1976-78", σελ. 33.

Από τον πίνακα (12) παρατηρούμε ότι η μετανάστευση έπαιξε μεγάλο ρόλο στην αλλαγή της αναλογίας μεταξύ των γυναικών και ανδρών, έτσι ώστε να μείνουν λόγω της μετανάστευσης στη Δυτική όχθη περισσότερες γυναίκες από άνδρες. Βλέπουμε ενδεικτικά ότι κάτω από την ηλικία των 14 χρόνων τα αγόρια είναι περισσότερα από τα κορίτσια και αυτό επειδή η μετανάστευση γίνεται στην παραγωγική ηλικία 15 - 44.

Αυτά που αναφέραμε παραπάνω ήταν για την εξωτερική μετανάστευση. Όσον αφορά την εσωτερική μετανάστευση και συγκεκριμένα μεταξύ εργατών και εργαζομένων ο Meron Benvenisti αναφέρει (13) " ότι σύμφωνα με στοιχεία του 1985, οι μισοί από τους εργάτες της Γάζας εργάζονταν στο Ισραήλ, ενώ περίπου 90.000 εργάτες από τη Δυτική όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας διέσχισαν καθημερινά την Πράσινη Γραμμή για να δουλέψουν στο Ισραήλ".

Αυτοί οι μετανάστες συμμετείχαν στα οικοδομικά έργα, στη βιομηχανία και τις διάφορες επιχειρήσεις του Ισραήλ. Έτσι εμφανίζεται κίνηση από την επαρχία στις πόλεις, η οποία δημιουργεί νέες αστικές δομές κτίζοντας το σύστημα του flats apartment, ειδικά στη μεγάλη

Ιερουσαλήμ, με αποτέλεσμα να φανούν αστικά κέντρα ανατολικά της Πράσινης Γραμμής.

Το Ισραήλ όμως προσπαθεί να αντιμετωπίζει αυτήν την εξέλιξη, επειδή τη θεωρεί εχθρική και επικίνδυνη και θεωρεί ότι τα αστικά αυτά κέντρα μπορούν να δημιουργήσουν προβλήματα στο μέλλον. Έτσι το Ισραήλ ξεκίνησε μια επιχείρηση ανάπτυξης στα χωριά της Δυτικής όχθης για να περιορίσει αυτήν την κίνηση προς τα αστικά κέντρα. Επίσης έδωσε και άλλους περιορισμούς, όπως την απαγόρευση διανυκτέρευσης εργατών των κατεχόμενων, που θα έπρεπε έτσι κάθε μέρα να επιστρέφουν πίσω στα χωριά και κάποιους άλλους περιορισμούς που θα αναφερθούν παρακάτω στο οικονομικό μέρος.

ΛΟΓΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

1) Αυτή η μετανάστευση είναι καταναγκαστική. Συνδεόταν με πολέμους, πολιτικές και διοικητικές αποφάσεις, όπως για παράδειγμα ότι ο Παλαιστίνιος που φεύγει από τα κατεχόμενα για το εξωτερικό δεν επιτρέπεται να επιστρέψει πριν συμπληρωθούν έξι μήνες. Επίσης η πολιτική των γειτονικών χωρών καθώς και η οικονομική κατάσταση των οποίων επηρέαζαν τις αποφάσεις για τη μετανάστευση. Έτσι οι Παλαιστίνιοι επέλεγαν οι ίδιοι τον τόπο εγκατάστασής τους, αλλά αυτός προσδιοριζόταν από άλλους παράγοντες.

2) Η απέλαση. Σ' αυτήν την κατηγορία ανήκουν δύο είδη ανθρώπων: α) εκείνοι που βρίσκονταν έξω από τα κατεχόμενα πριν από την Ισραηλινή εισβολή δεν είχαν δικαίωμα επιστροφής. Αυτό αφορούσε χιλιάδες ανθρώπους β) (14) σύμφωνα με τη Βρετανική κατοχή έκτακτης ανάγκης του 1945 και τη στρατιωτική απόφαση 329 για τη Δυτική όχθη και 290 για τη Γάζα που εκδόθηκε το 1969 π.χ. έγιναν απελάσεις 73 Παλαιστινίων μεταξύ 1985 - 86. Σ' αυτήν την κατηγορία ανήκαν πολλοί δραστήριοι Παλαιστίνιοι, μορφωμένοι και συμπεριλαμβάνονται χιλιάδες άτομα.

3) Κατάσχεση γης και περιουσίας, για διάφορους λόγους που έχουμε ξανααναφέρει στο τρίτο κεφάλαιο. Φτάνει να αναφερθεί ότι το Ισραήλ κατέχει πάνω από το 52% της γης από τη Δυτική όχθη και το 11% από τη Γάζα. Έτσι πολλοί άνθρωποι έχασαν την περιουσία τους και αναγκαστικά μετανάστευσαν.

4) Ισραηλινή πολιτική: όπως η μαζική τιμωρία ανθρώπων, η καταστροφή σπιτιών, οι μαζικές συλλήψεις, ο ρατσισμός κ.α., που ανάγκασαν πολύ κόσμο να μεταναστεύσει.

5) Ανεργία: η Ισραηλινή κοινωνία έχει πολύ μεγάλα ποσοστά ανεργίας που δυσκολεύει τους Παλαιστίνιους εργάτες να βρουν δουλειά.

ΓΕΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

1) Η μετανάστευση είναι μαζικής μορφής.

2) Συγκέντρωση στην ηλικία 13 - 29 χρόνων περισσότερο για τους άνδρες σε σχέση με τις γυναίκες, οι οποίες βέβαια μετά τα 20 χρόνια ακολουθούν τους άντρες τους.

3) Συγκέντρωση σε ομάδες επιστημονικού δυναμικού. Εδώ μπορούμε να αναφέρουμε μια στατιστική έρευνα του 1975 στο Κουβέϊτ (15) " όπου το 28% από τους μηχανικούς, το 35% από τους τοπογράφους, το 37% από τους γιατρούς και φαρμακοποιούς, το 21% του νοσηλευτικού προσωπικού, το 38% από οικονομολόγους και λογιστές, το 30% από εκπαιδευτικούς και το 23% επιχειρηματιών και managers είναι Παλαιστίνιοι".

Στο τέλος απ' τους Παλαιστίνιους που ήταν 10 έως 21 χρόνων το 1967, δηλαδή 21 - 35 χρόνων το 1981, έμειναν στη Δυτική όχθη το 36% των ανδρών και το 50% των γυναικών.

1.2 Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Όταν μιλάμε για οικονομία της Παλαιστίνης, πρώτον μιλάμε για μια γεωγραφική περιοχή, δεύτερον για τρεις περιόδους όπου α) η πρώτη ήταν η περίοδος του Οθωμανικού κράτους β) δεύτερη η περίοδος της Βρετανικής κυριαρχίας και γ) η τρίτη περίοδος μετά τη δημιουργία του Ισραήλ. Αναλυτικά:

α) Η Παλαιστίνη ζούσε για μεγάλη περίοδο κάτω από Οθωμανική κυριαρχία και άνηκε διοικητικά στη Συρία, εκτός της Ιερουσαλήμ που αναγνωρίστηκε σαν Νότια Συρία και Παλαιστίνη. Πολιτικά η Παλαιστίνη έστελνε εκπρόσωπο στο Οθωμανικό κοινοβούλιο. Οικονομικά οι Παλαιστίνιοι εξαρτόταν από τα εμπορικά λιμάνια που είχαν σχέση με την Ευρώπη και άλλες περιοχές του Οθωμανικού κράτους. Αναπτυγμένη ήταν η αλιεία, ο τουρισμός, η βιοτεχνία και η καλλιέργεια γης.

Εφόσον ήταν ένα κομμάτι από το Οθωμανικό κράτος, το επίπεδο ήταν σαν τις άλλες περιοχές και λίγο ανώτερο μόνο λόγω των λιμανιών και του τουρισμού στους Αγίους Τόπους. Μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την οικονομία της Παλαιστίνης ως γεωργική με τάσεις φεουδαρχικές που χρησιμοποιούσε απλές μεθόδους για τη γεωργία. Στις πόλεις υπήρχε μια

πρωτοεμφανιζόμενη εθνική αστική τάξη που ασχολείτο με τη βιοτεχνία και το εμπόριο.

β) Η περίοδος της Βρετανικής κατοχής: Η περίοδος αυτή κράτησε περίπου 30 χρόνια και χαρακτηρίστηκε από το διαχωρισμό Συρίας και Παλαιστίνης. Η Συρία ελεγχόταν από τους Γάλλους και η Παλαιστίνη από τους Αγγλους. Αυτή η περίοδος χαρακτηρίστηκε, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, από τη διευκόλυνση μετανάστευσης των Εβραίων στην Παλαιστίνη και από την απομάκρυνση των Παλαιστινίων από τους κύριους τομείς της οικονομίας στους βοηθητικούς.

Το Παλαιστινιακό κεφάλαιο δεν μπόρεσε να ανταγωνιστεί το Εβραϊκό και τους σύγχρονους τρόπους και μεθόδους της βιομηχανίας και γεωργίας. (16) "Οι Εβραίοι μετανάστες ήλθαν φέρνοντας μαζί τους τις τεχνικές ικανότητες, την οργάνωση και τη θέληση για εργασία. Κατασκευάστηκαν εργοστάσια και νέες αγροτικές εγκαταστάσεις με 110 εκατομμύρια £ από τους Εβραίους όλου του κόσμου."

γ) Έτσι άλλαξε η οικονομική δομή της οικονομίας της Παλαιστίνης, που καλλιεργήθηκε εκείνη τη περίοδο με τη δημιουργία του Ισραήλ και τη μετανάστευση χιλιάδων Παλαιστινίων, που χάρισε στην αναπτυσσόμενη Ισραηλινή οικονομία δωρεάν γη, πόλεις κ.τ.λ. Επίσης παρέδωσε ένα Κράτος με λίγο πληθυσμό και φθηνά εργατικά χέρια, ειδικά για την περίοδο όπου η οικονομία του Ισραήλ χρειαζόταν πολλά φθηνά χέρια για να χτίσει την κρατική οικονομία.

Έτσι έγινε η καταστροφή της εθνικής αστικής τάξης των πόλεων που ήταν σε εμβρυακή φάση και της φεουδαρχικής στα χωριά και στην ευρύτερη επαρχία, η οποία δεν άντεξε στο Εβραϊκό κεφάλαιο. Έχασαν την εξουσία και τη γη που ήταν η βάση της παραγωγής της. Αυτό εξηγεί τη συμμετοχή των φέουδων και της αστικής τάξης στην αντίσταση.

1.2.1 Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΟΧΘΗΣ ΚΑΙ ΓΑΖΑΣ

Α) Περίοδος Βρετανικής κυριαρχίας: Σ' αυτήν την εποχή η Δυτική όχθη συμμετέχει (17) "με 10% από το σύνολο της παραγωγής" για την Παλαιστίνη. Αυτή η περιοχή ήταν ορεινή με γεωργικές καλλιέργειες, ζούσε στο επίπεδο της επιβίωσης αφού η οικονομία συγκέντρωσε τον πληθυσμό στην παραλιακή περιοχή παρ' όλη την ύπαρξη της ελαφριάς βιομηχανίας στις πόλεις της Δυτικής όχθης και Γάζας, γιατί οι οικονομικές

σχέσεις μεταξύ αυτών των πόλεων αλλά και της επαρχίας δεν ήταν δυνατή.

Μετά τη περίοδο αυτή, δηλ. της δημιουργίας του Ισραήλ, η Παλαιστινιακή οικονομία έπεσε κάτω από τον έλεγχο διαφόρων οικονομικών συστημάτων.

Κάθε σύστημα είχε διαφορετικό στάδιο εξέλιξης και το δικό του στόχο. Αλλά και τα τρία συστήματα Ιορδανίας, Ισραηλινό και Αιγύπτου συντονίστηκαν στην προσπάθεια να μειώσουν τον πρωτεύοντα και κεντρικό ρόλο των Παλαιστινίων, κρατώντας την Παλαιστινιακή οικονομία σε δευτερεύοντα ρόλο στην περιφέρεια του κέντρου. Αυτό θα το εξηγήσουμε παρακάτω αναλυτικότερα.

Β) Η περίοδος Ιορδανο - Αιγυπτιακής κυριαρχίας: Μετά τη δημιουργία του Ισραήλ, η Ιορδανία αντιμετώπισε μεγάλο αριθμό προσφύγων στο έδαφός της ενώ δεν είχε τη δυνατότητα να δώσει εργασία σε όλους αυτούς. Αυτό εξηγεί το ποσοστό ανεργίας στη Δυτική όχθη κυριαρχούμενο από την Ιορδανία, που έφτασε το 60%. Αυτό την έκανε να ενθαρρύνει τη μετανάστευση στις χώρες του Κόλπου.

Όσον αφορά την ανάπτυξη της Δυτικής όχθης, αυτή έπαιξε ρόλο περιφερειακό γύρω από το κέντρο και δεν ενθάρρυνε η Ιορδανία το κτίσιμο της βιομηχανίας στη Δυτική όχθη για στρατιωτικούς λόγους. (18) "Επειδή με νόμο όπου βιομηχανίες πάνω από κεφάλαιο 10.000 ιορδανικά δηνάρια ιδρύονται στην ανατολική όχθη (Ιορδανία) ή να μεταφέρονται εκεί". Το ποσοστό βιομηχανίας από τη Δυτική όχθη ήταν 6,6% της Ιορδανίας.

Στη γεωργία δεν υπήρξε καμία βελτίωση και μπορούμε να πούμε ότι στο γεωργικό τομέα, η Δυτική όχθη αντιπροσώπευε το 38% της γεωργίας και το 26% της βιομηχανίας όλης της Ιορδανίας, παρόλο που ο πληθυσμός είναι ο ίδιος.

Όσον αφορά τη Γάζα, η Αιγυπτιακή διοίκηση έκανε το πάν για να μην υπάρξει μετανάστευση απ' τη Γάζα και να παραμείνει ο πληθυσμός εκεί. Λόγω των περιορισμένων φυσικών πόρων, ο πληθυσμός της Γάζας απασχολούνταν με τον Ερυθρό Σταυρό, τα Ηνωμένα Έθνη και την παροχή υπηρεσιών στο στρατό. Επίσης οι Αιγύπτιοι αγνοούσαν τους λαθρέμπορους για λόγους οικονομικής ανάπτυξης της περιοχής.

Γ) Η περίοδος της Ισραηλινής κατοχής: Η διαφορά μεταξύ Ιορδανίας και Ισραήλ στη διαχείριση της οικονομίας της Δυτικής όχθης, ήταν ότι η Ιορδανία προσπαθούσε να περιορίσει την Παλαιστινιακή οικονομία της Δυτικής όχθης υποβιβάζοντάς τη σε δευτερεύουσας σημασίας, μα δεν

προσπάθησε να διώξει τον πληθυσμό. Το Ισραήλ, αντιθέτως, προσπάθησε να κάνει μια ριζική καταστροφή της οικονομίας της Δυτικής όχθης, περικυκλώνοντάς τη με εποικισμούς και επιβαρύνοντάς τη με φόρους και με άλλους τρόπους που αναφέρονται στο 3ο κεφάλαιο.

Το Ισραήλ μεταχειρίστηκε την οικονομία των κατεχόμενων σαν καθυστερημένη περιφερειακή οικονομία και προσπάθησε να διατηρήσει τη διαφορά μεταξύ των περιοχών αυτών και του Ισραήλ και όχι να ενσωματώσει την οικονομία των κατεχόμενων με αυτή του Ισραήλ. Μια τέτοια ενσωμάτωση, που δεν έγινε, θα σήμαινε ισότητα σε όλο το οικονομικό - κοινωνικό επίπεδο.

Έτσι ο πληθυσμός των κατεχόμενων έγινε φθηνό εργατικό δυναμικό που συμμετείχε με 3,5 - 5% στην αγορά εργασίας, με ποσοστό πάνω από 8% στους εργάτες της παραγωγής. Η σημασία της εργασίας, όμως, συγκεντρώνεται στις χειρωνακτικές εργασίες, ξενοδοχειακές, νοσοκομειακές, εστιατόρια κ.τ.λ. Έτσι οι Παλαιστίνιοι βοήθησαν πάρα πολύ την Ισραηλινή οικονομία.

Στα 1965 η κατά κεφαλή παραγωγή του κάθε Ισραηλίτη (19) "ήταν εξαπλάσια της αντίστοιχης παραγωγής στη Δυτική όχθη, έγινε δε 3,5 φορές μεγαλύτερη το 1980 και συμμετείχε στο 30% από τη συνολική παραγωγή της Δυτικής όχθης, αφού η σημερινή συμμετοχή της Δυτικής όχθης είναι 29% της συνολικής γεωργικής παραγωγής του Ισραήλ, ενώ η γεωργία συμμετέχει με 5,5% του Ε.Α.Π. του Ισραήλ."

Τα κατεχόμενα αποτελούσαν μια σημαντική αγορά για τα Ισραηλινά προϊόντα αφού το Ισραήλ εξήγαγε προς τα κατεχόμενα το 16% του συνόλου των εξαγωγών του. Το 1975 η Δυτική όχθη παράγει διάφορα προϊόντα: υφάσματα, δερμάτινα, οικοδομικά υλικά, φθάνοντας το 20% της γενικής παραγωγής του Ισραήλ.

Όσον αφορά τα γεωργικά προϊόντα, ελέγχονται από το Ισραήλ για να μην υπάρχει ανταγωνισμός με τα Ισραηλιτικά αγροτικά προϊόντα. Το Ισραήλ καθορίζει τις τιμές, την επιλογή της καλλιέργειας και τον τόπο πώλησης.

Ο Παλαιστίνιος αγρότης δεν παίρνει καμία αποζημίωση.

Περαιτέρω θα ασχοληθούμε με το θέμα αυτό της γεωργίας και αγροτικής οικονομίας λεπτομερέστερα.

Τα κατεχόμενα έγιναν μια πηγή για δημιουργία πολιτικής σκληρού νομίσματος. Τα χρήματα αυτά έρχονταν σαν υποστήριξη και βοήθεια ή εμβάσματα απ' τους μετανάστες του εξωτερικού, οι οποίοι έστελναν

χρήματα για τις οικογένειές τους, από την PLO, την Ιορδανία, τον ΟΗΕ και διάφορες άλλες ανθρωπιστικές οργανώσεις.

Στα κατεχόμενα δημιουργήθηκε μια προστατευτική αγορά με μονοπώλιο που εξυπηρετούσε το κέντρο. Το Ισραήλ έλεγχε τη δύναμη και το επίπεδο της αγοράς αυτής. Οι πηγές πλούτου δεν έχουν αλλάξει από το 1967 και έμειναν όπως τότε, παρ' όλο που το ατομικό επίπεδο ζωής ανέβηκε. Αυτό φαίνονταν πιο πολύ στην περιφέρεια που εξυπηρετούσε το κέντρο. Το επίπεδο ζωής ανέβηκε στο τριπλάσιο μέσα σε 10 χρόνια. Η εκπαίδευση και η υγεία αυξήθηκαν στις περιοχές από το ρόλο που έπαιξαν τα κατεχόμενα και τα χρήματα που ήρθαν από τους άραβες. Αυτό υποστηρίζει ο M. Benvenisti στο βιβλίο του που είναι ειδικό στην οικονομία των κατεχομένων, όπου αναφέρει (20) " Δεν ανέβηκε η γενική αγοραστική δύναμη για 1,5 εκατομμύριο Παλαιστίνιους στην Δυτική όχθη και Γάζα από την αγοραστική δύναμη μιας μέσης πόλης στο Ισραήλ" .

Η αύξηση του προσωπικού εισοδήματος για τους Παλαιστίνιους δεν τους ώθησε να κάνουν επενδύσεις, παρ' όλα αυτά οι επενδύσεις αυξήθηκαν από 9% σε 9,4%. Τα χρήματα τοποθετήθηκαν στο κτίσιμο κατοικιών μα όχι στην βιομηχανία για λόγους ασφαλείας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ΠΟΡΟΙ

Α. ΓΕΩΡΓΙΑ

Η οικονομία των κατεχομένων βασίζεται στην γεωργία και δεν έγινε από το 1968 καμία σοβαρή αλλαγή στον γεωργικό τομέα. Αντίθετα οι Παλαιστίνιοι έχουν χάσει μεγάλα τεμάχια γης, όπως έχουμε ξανααναφέρει, και επιπλέον δεν παίρνουν επιδοτήσεις απ' το κράτος.

Μερικές φορές απαγορεύτηκαν τα προϊόντα τους να περάσουν την πράσινη γραμμή, όπως με το νόμο (21) " 1039 που ρυθμίζει τα προϊόντα που επιτρέπεται να πάνε ή όχι στο Ισραήλ. Το 1967 υπήρχαν 133 γεωπόνοι, το 1982 έγιναν 65. Αυξήθηκε η αρδευόμενη γη στη Δυτική όχθη 1% και στη Γάζα 5%. Η κατανάλωση νερού για γεωργία ανέβηκε μόνο 20% από το 1960 έως το 1980". Το 1975 (22) "η γεωργία της Δυτικής όχθης έφτασε στα 36,2% της γενικής παραγωγής, το 1977 στα 31,4% και το 1980 στο 35%. Στη Γάζα ήταν 18,1% το 1968 και το 1980 έγινε 12,3%.

Πληθυσμός που ασχολείται με τη γεωργία φθάνει το ποσοστό 42% το 1968 και έγινε 30% το 1980 στη Δυτική όχθη. Στη Γάζα στα 1969 ήταν 33% και έγινε 18,2% το 1980.

Από τους αριθμούς μπορούμε να καταλάβουμε με ποιό τρόπο η οικονομία των κατεχόμενων ακολουθούσε την οικονομία του Ισραήλ όλο και περισσότερο και την εξυπηρετούσε, παίζοντας περισσότερο ενεργητικό ρόλο.

B. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Η βιομηχανία συμμετέχει με 9% στη γενική παραγωγή της Δυτικής όχθης το 1968 και πέφτει στο 6,5% στο 1980, αφού δεν υπήρχε καμία ανάπτυξη στη βιομηχανία από το 1979.

Με τη βιομηχανία ασχολούνται περίπου 15.000 άτομα το 1970. Το 22% απ'αυτούς απασχολείται στις ελαιοουργικές βιομηχανίες, 18% στην υφαντουργία, 18% στη λατομεία, 10% στη βιομηχανία τροφίμων, 4 - 6% στη μεταλλουργία, 14% στην επιπλοποιία, παραγωγή ενδυμάτων και σε άλλες μικρότερες βιοτεχνίες.

Από 2000 εργοστάσια της Δυτικής όχθης μόνο 60 εργοστάσια έχουν πάνω από 20 εργάτες και 3 μόνο απασχολούν πάνω από 100 άτομα. Στη Γάζα υπάρχει εργοστάσιο χυμών και εμφιάλωσης, εργοστάσια δερμάτινων ειδών και διάφορα άλλα.

Πολλά από τα εργοστάσια έκλεισαν μετά το 1967, επειδή δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν τον Ισραηλινό ανταγωνισμό και τις δυσχέρειες που δημιούργησαν οι Ισραηλινές αρχές κατοχής. Πρέπει να τονιστεί ακόμα ότι αυτοί οι αριθμοί δεν περιέχουν τα Ισραηλινά εργοστάσια στη Δυτική όχθη.

Υπάρχει Ισραηλινό σχέδιο για την ανάπτυξη της βιομηχανίας στα κατεχόμενα και συγχρόνως έγινε προσπάθεια να απομακρυνθούν τα Παλαιστινιακά εργοστάσια από τα αστικά κέντρα για να αποφευχθεί η ανάπτυξη Παλαιστινιακών αστικών κέντρων. Αντιθέτως έγινε προσπάθεια ενθάρρυνσης των Παλαιστινίων να δημιουργήσουν τις βιομηχανίες στα χωριά. Υπήρξε ενθάρρυνση στις Παλαιστινιακές βιομηχανίες να φτιάξουν τα εργοστάσιά τους στις Εβραϊκές περιοχές, με σκοπό τη διασκόρπιση της βιομηχανίας. Ωστόσο αυτό δεν μπόρεσε να πετύχει λόγω έλλειψης εμπιστοσύνης στις Ισραηλινές αρχές.

Η Παλαιστινιακή βιομηχανία θα αντιμετωπίσει δύσκολες μέρες για λόγους που αναφέραμε και αναμένεται μείωση του ποσοστού της βιομηχανίας στο σύνολο των οικονομικών δραστηριοτήτων της γενικής παραγωγής.

Γ. ΕΜΠΟΡΙΟ

Η τοπική αυτοδιοίκηση, οι δήμοι και κοινότητες της Δυτικής όχθης, δεν έχουν δικαίωμα για ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική και έτσι δεν έχουν σχέσεις με άλλα κράτη. Κάθε επαφή με το εξωτερικό πρέπει να γίνεται μέσω των Ισραηλινών αρχών. Αυτό ανεβάζει τις τιμές των προϊόντων και δυσχεραίνει τις εξαγωγές, ειδικά προς τις αραβικές χώρες.

Υπάρχουν τρεις κύριες αγορές για τα προϊόντα των κατεχόμενων: 1) εσωτερική αγορά για τον πληθυσμό των κατεχόμενων, που είναι η κύρια αγορά 2) η Ισραηλινή αγορά, που καταναλώνει 12% από τα βιομηχανικά προϊόντα της Δυτικής όχθης (σύμφωνα με στατιστική του 70) εκτός των γεωργικών προϊόντων.

Από τον πίνακα (23) μπορούμε να παρατηρήσουμε το εμπόριο (εισαγωγές - εξαγωγές), μεταξύ Ισραήλ και κατεχόμενων 3) η αγορά της Ιορδανίας. Διακρίθηκε στο επίπεδο των εμπορικών ανταλλαγών γεωργικών προϊόντων από το 1967, αλλά όσον αφορά τα βιομηχανικά προϊόντα παρέμεινε σε πτώση όπως μπορούμε να δούμε στον πίνακα (24) για λόγους πολιτικο - οικονομικούς και των δύο πλευρών 4) η αγορά της ΕΟΚ. Σαν αναγνώριση του Παλαιστινιακού λαού και σαν ενίσχυση, προσπάθησε η ΕΟΚ σαν κοινότητα και σαν χώρες μέλη, να αναπτύξει εμπορικές σχέσεις. Αυτή είναι μια καινούρια αγορά και συνεχώς αναπτυσσόμενη.

Πίνακας 23 Το εμπόριο μεταξύ Ισραήλ και Δ. όχθης

Έτος	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές
1969	-39.0	12.3	51.3	-32.8	31.1	63.9
1973	-76.7	41.6	118.3	-74.5	57.8	132.3
1979	-208.6	89.0	297.6	-200.1	148.0	348.1
1983	-272.9	134.0	406.9	-251.7	201.0	452.7
1985	-243.4	96.1	339.5	-220.1	166.4	386.5
1986	-280.8	156.0	436.8	-258.5	239.3	497.8

Το εμπόριο μεταξύ Ισραήλ και Δ. Γάζας

Έτος	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές
1969	-18.8	2.7	21.5	-17.0	9.9	26.9
1973	-51.0	15.1	76.1	-40.4	43.1	83.5
1979	-115.3	80.0	195.3	96.2	123.5	219.7
1983	-154.6	151.1	305.7	-151.5	180.6	382.1
1985	-162.4	96.1	258.5	-164.5	116.9	280.4
1986	-210.4	133.1	343.5	-219.0	155.7	374.7

Πίνακας 24 Το εμπόριο μεταξύ Ισραήλ και Δ. όχθης

Έτος	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές
1969	-5.1	0.4	5.5	11.3	18.4	7.1
1973	-9.7	0.4	10.1	11.9	15.8	3.9
1979	-44.4	1.1	45.5	52.9	57.9	5.0
1983	-37.9	1.1	39.0	59.1	65.9	6.8
1985	-37.3	1.0	38.3	60.6	69.3	8.7
1986	-48.6	1.5	50.1	70.9	81.8	10.9

Το εμπόριο μεταξύ Ισραήλ και Γάζας

Έτος	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές	Ισοζύγιο	Εξαγωγές	Εισαγωγές
1969	0.6	5.9	3.3	1.2	1.3	0.1
1973	6.2	13.5	7.3	4.4	4.5	0.1
1979	-10.1	9.3	24.4	34.2	34.2	
1983	-19.4	7.0	26.4	22.5	22.5	0.0
1985	-18.2	4.7	22.9	16.1	16.1	0.0
1986	-27.4	3.8	31.2	18.8	18.8	0.0

Πίνακες (23) & (24), Πηγή: Σάμαρα, Αντέλ "Η Παρεμπόδιση της Ανάπτυξης", σελ. 118,117.

Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΑΠ

Η οικονομική υποστήριξη από την ΟΑΠ, την Ιορδανία και τις άλλες αραβικές χώρες προς τα κατεχόμενα, αποτελεί την κύρια πηγή εισοδήματος.

Όσον αφορά τους φυσικούς πόρους σαν παράγωγα της οικονομίας, δε μπορούμε να τους συμπεριλάβουμε στην οικονομία των κατεχομένων, λόγω του πλήρους Ισραηλινού ελέγχου πάνω στους πόρους αυτούς, καθώς επίσης και των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας και τηλεπικοινωνιών.

1.3 Η ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Α. ΟΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Το 70% της Παλαιστινιακής κοινωνίας ζεί στην επαρχία γι' αυτό υπάρχει έλεγχος του τρόπου και τόπου κατασκευής κατοικιών. Γι' αυτό δεν έχει στραφεί η οικιστική ανάπτυξη στην οριζόντια επέκταση. Αυτή η οριζόντια επέκταση μπορεί να διακριθεί σε δύο είδη:

1) Δημιουργία οικισμών στα χωράφια, λόγω της απομάκρυνσης από τις πόλεις και τα χωριά εξ' αιτίας του φόβου της απόσπασής τους (των οικισμών) από το Ισραήλ. Αυτά τα σπίτια είναι συνήθως μονώροφα ή διώροφα με μεγάλη αυλή γύρω τους.

2) Η πυκνότητα του πληθυσμού είναι 0,5 οικογένειες ανά στρέμμα μέσα στο χωριό, ενώ στην περιοχή ανάμεσα στη Χεβρώνα, Μπριζέτ και Αφάλα είναι 0,8 οικογένειες ανά στρέμμα, παρ' ότι η πυκνότητα είναι διαφορετική από περιοχή σε περιοχή (25) "12 άτομα ανά στρέμμα στη Βηθλεέμ και 5,4 στη Μπετσάλα, 4,8 στη Νάμπλος, 3,3 στη Χεβρώνα και 1,5 στη Τζενίν.

Η μέση πυκνότητα στις οικοδομικές περιοχές στις κύριες πόλεις φαίνεται από την αναλογία 90.000 στρ και 270.000 άτομα.

Όσον αφορά τη Γάζα, έχει μεγάλη πυκνότητα και είναι, όπως αναφέρεται, μια από τις περιοχές της γης με τη μεγαλύτερη πυκνότητα.

Οι Ισραηλινοί αντιμετωπίζουν δυσκολίες εξαιτίας της γρήγορης ανάπτυξης του πληθυσμού μεταξύ των Παλαιστινίων και Ισραηλινών. Η αύξηση αυτή του Παλαιστινιακού πληθυσμού είναι εκτός της πόλης της Γάζας, στα στρατόπεδα, εκεί που δεν επέτρεπαν την οικοδόμηση νέων σπιτιών, γι' αυτό και έγινε αναγκαστική η μετακίνηση σε ορισμένες κατοικίες από τη Γάζα στη Δυτική όχθη.

Λόγω της πληθυσμιακής αύξησης στα κατεχόμενα, φάνηκε η τάση οικοδόμησης ιδιωτικών κτηρίων και όχι δημόσιων και αυξήθηκε το 1981 δεκατέσσερις φορές σε σχέση με τα δημόσια. Μπορούμε να

παρατηρήσουμε μια οικοδομική τάση όταν πάρουμε κάποιες περιοχές μεταξύ 1968 - 1979 (26)

Όσον αφορά τις επενδύσεις, αυτές στράφηκαν στην κατασκευή οικιών. Στο βιβλίο του Benvenisti αναφέρονται τα εξής (27) "Μεταξύ 1970 -1971 το ποσοστό που διατίθεται στην κατασκευή κατοικιών αντιπροσωπεύεται από το 48% του συνόλου των επενδύσεων, κατά τα έτη 1975 - 76 ήταν 60% και κατά τα 1979 - 80 55%"

Πίνακας 27 -Ποσοστό επί συνόλου επενδύσεων για κατασκευή κατοικιών

<u>Περιοχή</u>	<u>Αύξηση (%)</u>
Μπετζάλα	55
Αλμπίρα	67
Βηθλεέμ (μόνο επαρχιακής)	125
Ραμάλα (νότια)	76
Σιλφίντ	162
Χεβρώνα	185
Μπετσαχούρ	267

Όσον αφορά τις επενδύσεις, αυτές στράφηκαν στην κατασκευή οικιών. Στο βιβλίο του Benvenisti αναφέρονται τα εξής (27) "Μεταξύ 1970 -1971 το ποσοστό που διατίθεται στην κατασκευή κατοικιών αντιπροσωπεύεται από το 48% του συνόλου των επενδύσεων, κατά τα έτη 1975 - 76 ήταν 60% και κατά τα 1979 - 80 55%"

Όσον αφορά το καινούριο αστικό σύστημα των έτοιμων διαμερισμάτων, άρχισε να φαίνεται από τη μετανάστευση των εργατών και εργαζομένων προς το κέντρο της πόλης και το οποίο σύστημα αυξανόταν με το χρόνο. Από τον παρακάτω πίνακα (28) βλέπουμε την αύξηση των ετοιμών διαμερισμάτων ανά έτος.

Πίν. 28 - Ετήσια αύξηση τιμών ετοιμών διαμερισμάτων

<u>Έτος</u>	<u>Έτοιμα Διαμερίσματα</u>
1979	5.190
1980	4.966
1981	4.752

Πηγή Πινάκων: Benvenisti, Meron "Η Δυτική Όχθη & Γάζα", σελ. 74, 77.

Αυτό το είδος οικοδομής αυξάνεται με τον καιρό για λόγους εργασίας, αλλά για αμυντικούς λόγους το Ισραήλ προσπαθεί να μην

αφήσει τον Παλαιστινιακό πληθυσμό σε επαφή με τον Εβραϊκό, επειδή θεωρείται εχθρικός και δύσκολος να ελεγχθεί. Έτσι το Ισραήλ πήρε μέτρα για τον εκσυγχρονισμό της επαρχίας και της βιομηχανίας εκεί.

B. ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Οι δρόμοι γίνονται συνήθως για τις συνδέσεις μεταξύ των αστικών κέντρων και για να διευκολυνθεί η επικοινωνία μεταξύ των πόλεων και του πολιτιστικού κέντρου.

Στην περίοδο της Ιορδανικής κυριαρχίας έγινε αλλαγή στην κατεύθυνση του δρόμου που πήγαινε στα Παλαιστινιακά λιμάνια. Αυτό έγινε για να διευκολυνθεί ο Ιορδανικός στρατός να φτάσει στη γραμμή ανακωχής. Έτσι έγινε η διαπλάτυνση των εσωτερικών δρόμων και των δρόμων προς το Αμμάν. Σ' αυτή την περίοδο δημιουργήθηκε το (29) " 93% από αυτούς τους δρόμους".

Από μια ματιά στον χάρτη (30) μπορούμε να καταλάβουμε τους στόχους αυτών των δρόμων που φτιάχτηκαν μετά το 1967. Δημιουργήθηκαν για την εξάπλωση του εποίκισμού, αφού οι δρόμοι όπως και οι αποικίες εξαρτώνται από τους στόχους, το επίπεδο, το σχέδιο και τη γενική πολιτική της κάθε κυβέρνησης. Έτσι έγιναν οι δρόμοι, κατά την Ισραηλινή κυριαρχία, με το κέντρο βάρους προς το Ισραήλ.

Ωστόσο δεν έγιναν δρόμοι για να συνδεθούν τα αραβικά κέντρα και χωριά. Αυτό μπορούμε να το παρατηρήσουμε στο χάρτη. Οι δρόμοι φτιάχτηκαν με τρόπο που να εμποδίζει την εξάπλωση των Παλαιστινίων. Όπως για παράδειγμα, σε κανένα μεγάλο δρόμο στα κατεχόμενα δεν επιτρέπεται η οικοδόμηση δίπλα του. Η γη γι' αυτά τα έργα (την κατάσχεσαν από τους Παλαιστίνιους κατοίκους) δεν αποζημιώνονταν. Πολλοί από αυτούς τους δρόμους που συνδέονται με τα χωριά τους, τους χτίζουν οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι μετά από άδεια του στρατιωτικού διοικητή.

1.4 Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Μετά την κατοχή της γης από το 1967, η Ισραηλινή κυβέρνηση έβγαλε τρεις κύριες αποφάσεις:

α) να θεωρείται η ανατολική Ιερουσαλήμ ένα ενιαίο τμήμα της μεγάλης Ιερουσαλήμ και ολόκληρη η Ιερουσαλήμ σαν αιώνια πρωτεύουσα. Έβαλε δε τον Ισραηλινό νόμο πάνω από τη γη και τον πληθυσμό της.

β) έβαλε τα κατεχόμενα (Δυτική όχθη και Γάζα) κάτω από στρατιωτικό έλεγχο και αρχές και τα θεωρούσε εμπόλεμες περιοχές και

κάτω από κατάσταση έκτακτης ανάγκης σύμφωνα (31) " με τη σύμβαση της Χάγης 1907 και τη σύμβαση της Γενεύης 1949.."

γ) η τρίτη απόφαση αφορά τα υψώματα του Γκολάν, όπου επιβλήθηκε σε ισχύ ο Ισραηλινός νόμος λαμβάνοντάς τα σαν κομμάτια του Ισραήλ. Γι'αυτό έχει βγάλει απόφαση (το Ισραήλ) για προσάρτησή τους, αλλά δεν έχει ρυθμιστεί οριστικά.

Έμειναν έτσι τα κατεχόμενα υπό τον έλεγχο της στρατιωτικής διοίκησης για Δυτική όχθη και Γάζα και ο προϋπολογισμός τους από το υπουργείο Αμύνης. Πρέπει να τονίσουμε ότι αυτό δεν ισχύει για τους Ισραηλινούς καταυλισμούς στα κατεχόμενα που υπάγονται στα Ισραηλινά υπουργεία και νομοθεσία.

Όσον αφορά τη νομοθεσία, αυτή είναι μείγμα του Οθωμανικού, Βρετανικού, Ιορδανικού και Ισραηλινού δικαίου.

ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Τοπικά δικαστήρια.

Υπάρχουν τρία είδη τοπικών δικαστηρίων (32) " το εφετείο στη Ράμαλα, το περιφερειακό Δικαστήριο στη Ναμπλούς, στη Χεβρώνα και Ράμαλα και τα πρωτοδικεία στη Χεβρώνα, Βηθλεέμ, Ιεριχώ, Ράμαλα, Ναμπλούς, Σαλφίτ, Τζενίν, Τουλκαρέμ και Καλκίλια"

Αφού τα κατεχόμενα κυβερνούνταν όπως αναφέραμε με στρατιωτικό νόμο, μπορούν οι αποφάσεις τους να ανασταλούν και να μεταβιβαστούν σε στρατοδικείο. Τα στρατοδικεία ανέλαβαν την εκδίκαση αποφάσεων για την παράνομη πολιτική δράση των Παλαιστινίων.

Σαν κίνηση του Ισραήλ για σφετερισμό της δύναμης της Ο.Α.Π. στα κατεχόμενα, αυτό αποφασίζει να κάνει Δημοτικές εκλογές το 1976. Η Ο.Α.Π. αποφασίζει να συμμετάσχει σ'αυτές τις εκλογές και τα πρόσωπα που υποστηρίζει (η Ο.Α.Π.) κερδίζουν τις εκλογές.

Το Ισραήλ άρχισε να βάζει εμπόδια στο έργο τους και τους ανακάλεσε. Όταν έγινε η συμφωνία του Camp David, ένας από τους όρους ήταν η αυτοδιοίκηση της Δυτικής όχθης και Γάζας με κατάργηση της στρατιωτικής διοίκησης στα κατεχόμενα, με ελεύθερες εκλογές και η εξουσία να απορρέει από τους τοπικούς διοικητές. Κάτω από τις διαφορετικές και αμφότερες πιέσεις για την πραγματοποίηση αυτής της συμφωνίας, το Ισραήλ έβγαλε τη στρατιωτική διαταγή 947, Νοέμβριος 1981, η οποία προέβλεπε πολιτική διοίκηση για να μη γίνει η αυτοδιοίκηση και άλλαξε το όνομά του Στρατιωτικού διοικητή σε Αρχηγό των Ισραηλινών δυνάμεων στην Ιορδανία, Σαμάρεια και Γάζα.

Αλλά η στρατιωτικές αποφάσεις συνέχισαν να ισχύουν και διορίστηκε Ισραηλινός πρόεδρος για τη πολιτική διοίκηση των κατεχόμενων, που είχε αρμοδιότητα για αμυντικά θέματα, ήταν δε κάτω από τον έλεγχο του Διοικητή και η εξουσία του περιλάμβανε (33) " όλες τις εξουσίες που τις επιβάλλει ο Ιορδανικός νόμος εκτός από τα θέματα ασφάλειας συν 162 στρατιωτικές διαταγές που είχαν πολιτική φύση. Σαν παράδειγμα, συναφές είναι το σχήμα της πολιτικής διοίκησης στη Γάζα (34) και ο πίνακας (35) που δείχνει τον αριθμό Αράβων και Ισραηλινών στη Διοίκηση της Γάζας

**Άτομα που απασχολούνται στη πολιτική διοίκηση
της Γάζας την περίοδο '85 -'86**

	<u>Ισραηλινοί</u>	<u>Αράβες</u>
83	95	5125
84	17	5178
85	94	5285
86	88	5426

Πηγή: Roy, Sara "The Gaza Strip Survey" σελ. 130. Αναφορά της Στρατιωτικής Διοίκησης 1985/86 Ισραηλινό κράτος 1986

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ (Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ)

Στην Παλαιστίνη υπάρχει συνδικάτο γιατρών, μηχανικών, εργατών, δημοσιογράφων κ.τ.λ. Αυτά τα συνδικάτα έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην Παλαιστινιακή αντίσταση και την οργάνωση των Παλαιστινίων στα κατεχόμενα. Πολλά απ'αυτά τα συνδικάτα το Ισραήλ τα θεωρεί παράνομα και έχει εξορίσει πολλά άτομα δραστήρια απ' αυτά, όπως δραστήριους δημοσιογράφους, δικηγόρους συλλόγους κ.τ.λ.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Το Ισραήλ ακολουθεί μια πολιτική που δεν προσπάθησε να εκσυγχρονίσει τα κρατικά νοσοκομεία και αυτά έμειναν όπως τα χρόνια της Ιορδανίας, που είχαν 640 κλίνες, δηλ 1,9 κλίνες για 1000 άτομα, ενώ στο Ισραήλ είναι η αναλογία 6,9 κλίνες ανά 1000 άτομα " και έχουν έτσι τα Ισραηλινά νοσοκομεία (36) 26,754 κλίνες".

(37) Το γενικό νούμερο για τα νοσοκομεία στα κατεχόμενα είναι 23 " που ανήκουν και χρηματοδοτούνται από διεθνείς υγειονομικές οργανώσεις ή από αραβικές και Παλαιστινιακές πηγές.

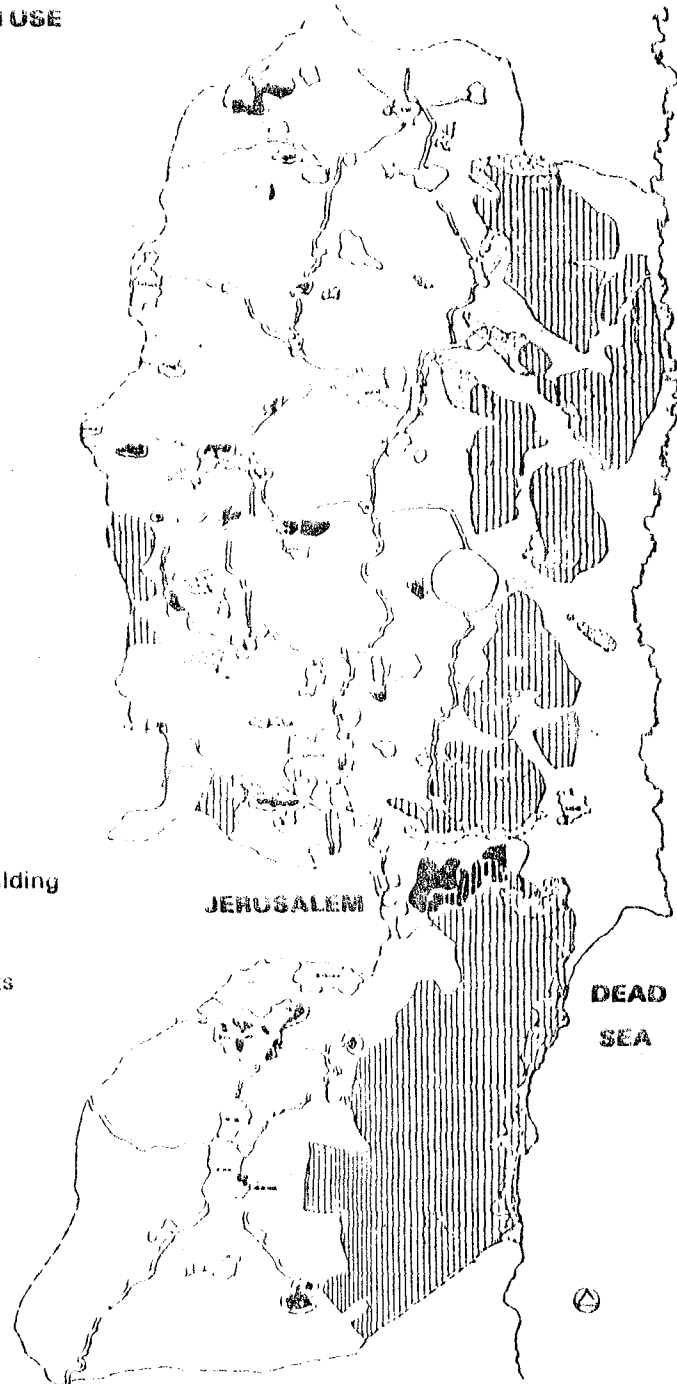
Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

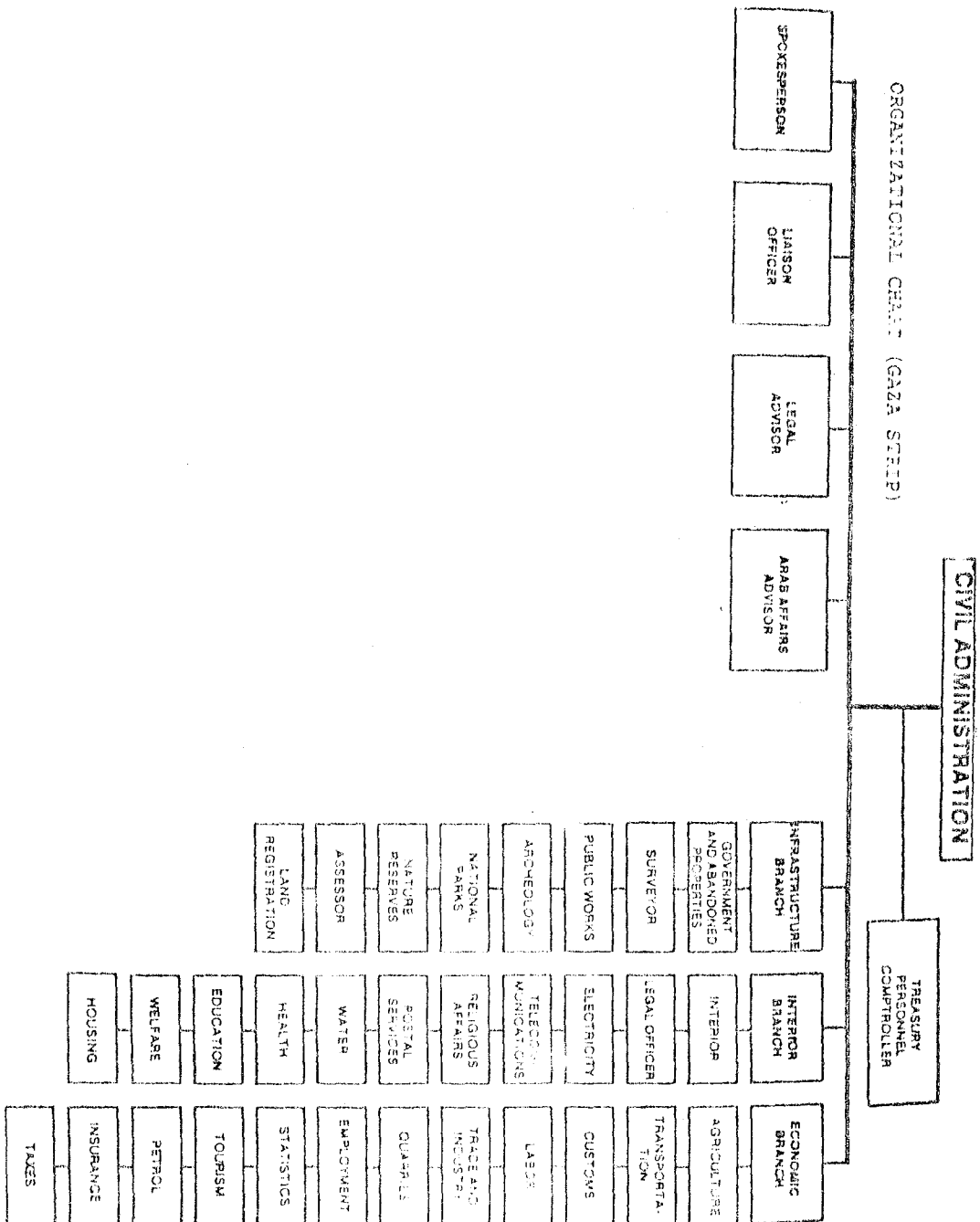
Οι Παλαιστίνιοι έχουν στα κατεχόμενα σχολεία που χρηματοδοτούνται από αραβικές, Ιορδανικές ή διεθνείς πηγές. Τα σχολεία στη Δυτική όχθη ακολουθούν το εκπαιδευτικό σύστημα της Ιορδανίας και η Γάζα το Αιγυπτιακό, αλλά ο στρατιωτικός διοικητής επεμβαίνει για την κατάργηση βιβλίων. Όσον αφορά τα πανεπιστήμια και τις σχολές υπάρχουν πάνω από έξι πανεπιστήμια. Υπάρχουν επίσης επαγγελματικές σχολές, αλλά ο στρατιωτικός διοικητής επέμβαινε και απαγορεύτηκαν σ'αυτές πολλά βιβλία.

Όπως αναφέρεται σ'αυτό το κεφάλαιο, η Ισραηλινή κατοχή στη Δυτική όχθη και Γάζα έχει επηρεάσει την οικονομική και κοινωνική ζωή των κατοίκων της περιοχής. Έχει αλλάξει την οικιστική δομή των περιοχών με αποτέλεσμα να φανούν καινούριοι τύποι οικισμών εξαιτίας νέων οικονομικών δομών που δημιούργησε η κατοχή στα κατεχόμενα. Αυτές οι οικονομικές καταστάσεις οδήγησαν σε καινούριους τρόπους οικοδόμησης των σπιτιών και στη δημιουργία νέων οικιστικών κέντρων.

RESTRICTIONS ON USE

- Green Line
- Prohibition of building
- ▨ Combat zones
- ▨ Nature reserves
- ▨ Arab towns
- ▨ Israeli settlements

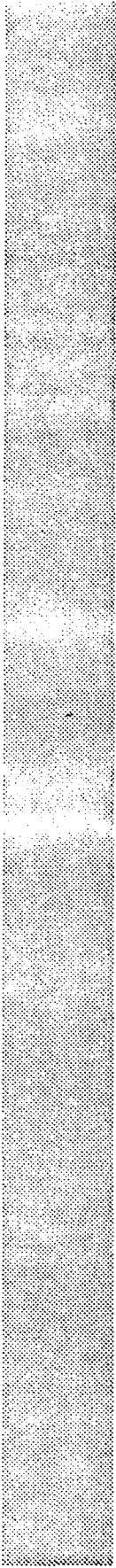

34. ROY SARA "THE GAZA STRIP SURVEY", SEA. 128

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ 4ΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

1. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ - ΕΜΠΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ : "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ, Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ", ΣΕΛ. 70 - 71
2. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ - ΕΜΠΝΤ ΑΡΑΧΜΑΝ : "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ, Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ" ,ΣΕΛ. 70 - 71
3. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 17
4. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 18
5. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 193
6. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 20
7. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 21
8. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 23
9. BENVENISTI, MERON, "1986 REPORT", ΣΕΛ. 23
10. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 26
11. ΑΜΠΟΥ ΝΑΜΙΛ, ΧΟΥΣΕΪΝ, "ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ 1976 - 1978", ΣΕΛ. 39
12. ΑΜΠΟΥ ΝΑΜΙΛ, ΧΟΥΣΕΪΝ, "ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ 1976 - 1978", ΣΕΛ. 33
13. BENVENISTI, MERON, "1986 REPORT", ΣΕΛ. 11
14. HELTERMAN, JOST, "Η ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΛΑΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 9 - 10
15. ΠΛΗΘΥΣΜ. ΔΕΛΤΙΟ, ΣΕΛ. 90
16. NEWMAN BERNARD "MEDITERANEAN BACKGROUND", ΣΕΛ. 257
17. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 36
18. ΣΑΜΑΡΑ ΑΝΤΕΛ, "Η ΠΑΡΕΜΠΟΔΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ", ΣΕΛ. 9
19. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 37
20. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 37
21. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 54
22. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 47
23. ΣΑΜΑΡΑ ΑΝΤΕΛ, "Η ΠΑΡΕΜΠΟΔΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ", ΣΕΛ. 118
24. ΣΑΜΑΡΑ ΑΝΤΕΛ, "Η ΠΑΡΕΜΠΟΔΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ", ΣΕΛ. 117
25. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 76
26. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 75
27. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 74
28. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 77
29. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 78
30. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 198
31. J.ELAZAR DANIEL "JUDED SAMARIA, AND GAZA:VIEWS ON THE PRESENT AND FUTURE", ΣΕΛ. 104

32. BENVENISTI, MERON, "1986 REPORT", ΣΕΛ. 38 - 39
33. BENVENISTI, MERON, "Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΓΑΖΑ", ΣΕΛ. 141
34. ROY SARA "THE GAZA STRIP SURVEY", ΣΕΛ. 148
35. ROY SARA "THE GAZA STRIP SURVEY", ΣΕΛ. 130
36. ΕΘΝΙΚΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, "ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ", ΣΕΛ. 38
37. ΕΘΝΙΚΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, "ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ", ΣΕΛ. 37

ΠΕΜΠΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

1.1 Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Την ημέρα δημιουργίας του Ισραήλ άρχιζε η κρίση του Σιωνισμού, αφού ο στόχος του Σιωνισμού είχε πραγματοποιηθεί και ήταν η δημιουργία αυτού του κράτους.

Όσον αφορά το Σιωνιστικό κίνημα, η κρίση του έγκειται στο γεγονός ότι οργανώσεις του Σιωνιστικού κινήματος αντικαταστάθηκαν με τις οργανώσεις του Ισραήλ και το γεγονός αυτό συρρίκνωσε το ρόλο του Σιωνιστικού κινήματος και ελάττωσε τη σημασία του. Οι ίδιοι οι Εβραίοι που ζούσαν έξω από το Ισραήλ άρχισαν να απομακρύνονται από το Σιωνιστικό κίνημα και μάλιστα στο θέμα της μετανάστευσης, που το κίνημα ήταν αρμόδιο μετά τη δημιουργία του κράτους, απέτυχε να πείσει τους Εβραίους να μεταναστεύσουν στο Ισραήλ, αφού ο αντισημιτισμός δεν υπήρχε πιά στην Ευρώπη σαν κίνητρο για μετανάστευση.

Παράδειγμα οι Εβραίοι που έφυγαν από τη Βόρειο Αμερική και πήγαν στην Παλαιστίνη ήταν μόνο 50.000 από 6.000.000 του συνολικού Εβραϊκού πληθυσμού εκεί.

Η κρίση του Σιωνισμού έφθασε μέχρι το σημείο να ζητήσουν οι ίδιοι οι Εβραίοι να διαλυθεί, αφού δεν είχε πια σημασία γι'αυτούς. Σε άρθρο της εφημερίδας Haartz στις 4/3/1986 ο Άλφφ Χαριφίν έλεγε (1) *"Η εμπιστοσύνη από τα νέα παιδιά δεν είναι τόσο δυνατή όσο θα έπρεπε στο ζήτημα των αρχών του Σιωνισμού και στα δικαιώματα επάνω στη γη και από τις συζητήσεις με χιλιάδες νέους έχω βγάλει συμπέρασμα ότι η πλειοψηφία δεν πιστεύει στις αρχές αυτές....."*.

Όταν προσέξουμε αυτά τα λόγια σκεφτόμαστε ότι αφού ο Σιωνισμός έχασε την αίγλη του ανάμεσα στους Εβραίους που ζούν μέσα στο Ισραήλ, πόσο θα έχει χάσει την αίγλη του ανάμεσα στους Εβραίους που ζούν έξω από αυτό.

Αυτή η κρίση του Σιωνισμού είχε επίδραση στην ίδια τη Σιωνιστική επιχείρηση. Ένα πρόβλημα επιπλέον πάνω στα προβλήματα της ίδιας της Σιωνιστικής επιχείρησης μέσα στο κράτος και γύρω απ'αυτό. Το γεγονός αυτό έβαλε ερωτήματα πάνω στη συνέχεια της Σιωνιστικής επιχείρησης και στη φύση της. Στο παρελθόν οι συζητήσεις μέσα στο Σιωνιστικό κίνημα ήταν γύρω από τις επεκτατικές τάσεις της Σιωνιστικής επιχείρησης για να φτάσει το κράτος από τον Εφράθ μέχρι το Νείλο με όλες τις ζημιές που θα μπορούσε να υποστεί. Αυτή η ιδέα άλλαξε και οι συζητήσεις έγιναν

γύρω από τις προσπάθειες να κρατηθεί το κράτος στα υπάρχοντα σύνορα με την ανάπτυξη αυτοδυναμίας του και των συμμαχιών του με στόχο να σταματήσει τις αραβικές βλέψεις προς το Ισραήλ. Η ιδέα αυτή άλλαξε πάλι και έφθασε στο ότι υπάρχει ανάγκη να αποχωρήσουν οι ισραηλινές δυνάμεις από τα κατεχόμενα του 1967 με σκοπό την ειρήνη με τους Άραβες και την εξασφάλιση της ύπαρξης του Ισραήλ.

Είναι πολύ σημαντικό να αναφερθούμε στα προβλήματα που απειλούν το Ισραήλ που οδήγησαν σε ιδεολογικές και πολιτικές αλλαγές γενικά, με αποτέλεσμα τη συρρίκνωσή του.

1.1.1 ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

Το πρόβλημα του πληθυσμού είναι από τα πιο επικίνδυνα προβλήματα που απειλούν το Ισραήλ και χωρίζεται σε τρία τμήματα:

α) Η μετανάστευση είχε μειωθεί σε μεγάλο βαθμό, ο λόγος που έγινε αυτό ήταν η επιμιξία των Εβραίων που ζούσαν στην Ευρώπη και πάνω σ' αυτό έγραψε ο Όρε Γκόρντον στην εφημερίδα Αλ Χεμσμάρ στις 27/4/1986 (2) "....ο Εβραϊκός λαός της διασποράς περνάει δύσκολη εποχή από την επιμιξία και τους μικτούς γάμους και η αλήθεια είναι ότι περιμένουμε το 2000 να γίνει δημογραφικό σοκ και αυτό δείχνει ότι ο λαός σταδιακά χάνει τον εαυτό του.....".

Οι δημοκρατικές ελευθερίες στην Ευρώπη και στην Αμερική βοήθησαν την αφομοίωση των Εβραίων από τις Ευρωπαϊκές και Αμερικανικές κοινωνίες. Αυτός ο παράγοντας μαζί με την απώλεια της αίγλης του Ισραήλ οδήγησε στη μείωση της μετανάστευσης. Γύρω από αυτό λέει ένας Αμερικανοεβραίος (3) " Δεν πρέπει να πάω να ψάξω στο Ισραήλ για μικρή Αμερική μοντέλο Β, αφού έχω μεγάλη αληθινή Αμερική μοντέλο Α στο σπίτι της οικογένειάς μου στο Boston".

Οι Εβραίοι έξω από το κράτος είναι χωρισμένοι σε δύο τμήματα. Το ένα τμήμα ζεί τη ζωή του και τείνει να αφομοιωθεί από τις κοινωνίες που ζεί και το άλλο τμήμα φανατικό θρησκευτικά περιμένει το Μεσσία που θα έρθει και θα τους πάει στο κράτος όπως είναι οι Εβραίοι "Χαραντίμ" που ζούνε στο Μπρούκλιν και το Λονδίνο.

Η ομάδα που μετανάστευσε στην Παλαιστίνη το έκανε αναγκαστικά λόγω της πίεσης του Αντισημιτισμού. Τώρα που δεν υπάρχει πια αυτή η ανάγκη δεν υπάρχει λόγος να μεταναστεύσουν οι Εβραίοι σε μια περιοχή που ζεί μόνιμη κατάσταση πολέμου και έχει χαμηλότερο βιοτικό επίπεδο. Οι Εβραίοι που αφήνουν τις κοινωνίες που ζούν -ακόμα και αυτοί- διαλέγουν άλλα μέρη για να εγκατασταθούν. Από 8.068 Εβραίους που

έφυγαν από τη Σοβιετική Ένωση το 1985, έφθασαν στο Ισραήλ μόνο 2.015 και από τις μεγαλύτερες μεταναστεύσεις που έγιναν από 1982 - 1991 ήταν η μετανάστευση των Αιθιοπών Εβραίων (Φαλάσα) που έφυγαν λόγω φτώχειας και πολιτικών προβλημάτων στην πατρίδα τους και οι Εβραίοι από τη Σοβιετική Ένωση διάλεξαν την Ευρώπη ή τον Καναδά και τις Η.Π.Α και ελάχιστοι εγκαταστάθηκαν στο Ισραήλ.

Ζήτησε το Ισραήλ να δίνει η Σοβιετική Ένωση στους Ρωσοεβραίους ένα διαβατήριο για ένα μόνο ταξίδι με τον όρο να πάνε προς το Ισραήλ και αυτό έγινε μετά από την Περεστρόϊκα.

Μπροστά στο πρόβλημα του πληθυσμού το Σιωνιστικό κίνημα προσπάθησε να βρει άλλες λύσεις. Όταν έγινε εισβολή στο Λίβανο οι Ισραηλινοί στρατιώτες έκλεβαν ορφανά παιδιά ή αγόραζαν παιδιά από φτωχές χώρες όπως από Λατινική Αμερική και χώρες της Ασίας. Έγραψε η ισραηλινή εφημερίδα Χάμσμαρ στις 25/2/1986 ότι έγινε μυστική αγορά παιδιών από φτωχές οικογένειες στη Βραζιλία. Απ'αυτά που αναφέραμε για τη μείωση της μετανάστευσης -τη βάσης για την ύπαρξη του κράτους- βγάζουμε το συμπέρασμα πόσο κινδυνεύει το Ισραήλ από αυτό το πρόβλημα.

β) Αντιστροφή της μετανάστευσης. Το Ισραήλ δεν έχει μόνο το πρόβλημα της μείωσης της μετανάστευσης προς το Ισραήλ, αλλά κινδυνεύει να χάσει και τον πληθυσμό που έχει με μετανάστευση από το Ισραήλ προς άλλες χώρες που ονομάστηκε αντιστροφή της μετανάστευσης και αυτό το πρόβλημα σταδιακά μεγαλώνει.

Σε συνέντευξη τύπου του Κάτς Οζ μέλους της Ισραηλινής επιτροπής για την αποτροπή της μετανάστευσης από το κράτος έλεγε (4) "Έφθασαν αυτοί που έφυγαν από το κράτος μέχρι 900.000" και (5) "Από έκθεση του Γιαχούντα Λοκάς ερευνητή Αμερικανικού Πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον βλέπουμε ότι έφθασαν οι Ισραηλίτες που πήραν αμερικανική υπηκοότητα από το 1951 μέχρι 110.000 άτομα και οι περισσότεροι από αυτούς έφθασαν στις Η.Π.Α από 1971 - 1980 και όπως έγραψε η έκθεση το 78% των μεταναστών είναι απόφοιτοι γυμνασίου και 35% απόφοιτοι Πανεπιστημίου. Το ετήσιο εισόδημά τους είναι 19.000\$, αλλά ο μέσος Αμερικανός έχει ετήσιο εισόδημα 17.000\$. Αυτές οι πληροφορίες δεν περιλαμβάνουν τους Ισραηλίτες που ζούνε παράνομα στις Η.Π.Α και από διάφορες πηγές είναι περίπου 350 - 700 χιλιάδες άτομα". Υπάρχει μέσα σε αυτή τη μετανάστευση ένας σημαντικός αριθμός απόστρατων υψηλόβαθμων στρατιωτικών πιλότων και μηχανικών. Έγραψαν εφημερίδες του Ισραήλ ότι (6) "...10 Κιμπουτσίμ θα βάλουν γενικό σχέδιο για να

γυρίσουν εκατοντάδες από τα παιδιά του Κιμπούτζ που έχουν φύγει τα τελευταία χρόνια και ότι η "Ισραηλινή Επιτροπή" για την αποτροπή της μετανάστευσης από το κράτος "έχει βάλει λεπτομερειακό σχέδιο για να γυρίσουν 8.000 μηχανικοί".

Αυτά είναι από τα σημαντικά προβλήματα του Ισραήλ που έχουν οικονομικές, πολιτικές επιπτώσεις και επιπτώσεις στην ασφάλεια και η διαρροή του πληθυσμού είναι σαν επικίνδυνη αιμορραγία.

γ) Το εθνογραφικό πρόβλημα. Το κίνημα προσπάθησε όσο γινόταν γρηγορότερα να γίνουν οι Εβραίοι από εθνογραφικής πλευράς η πλειοψηφία στην Παλαιστίνη. Πριν την ίδρυση του Ισραήλ η μετανάστευση χρησιμοποιήθηκε σαν μοναδικός δρόμος για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου.

Στην περιοχή μέσα στην πράσινη γραμμή -στην περιοχή των συνόρων του Ισραήλ του 1948- ζούν περίπου 400.000 Παλαιστίνιοι δηλαδή αν ψήφισαν αυτοί για μια λίστα θα μπορούσαν να ελέγχουν 20 μέλη του Κινέσεντ, έτσι θα μπορούσαν να αποφασίζουν για το είδος της κυβέρνησης. Όσον αφορά τους Παλαιστίνιους της Δυτικής όχθης και Γάζας, οι Ισραηλινές αρχές υπολογίζουν ότι οι Παλαιστίνιοι το έτος 2002 θα είναι 2.691.000 άτομα και υπολογίζουν επίσης το 2010 θα είναι εποικιστές Ισραηλινοί 4.700.000 άτομα και οι Παλαιστίνιοι θα είναι περίπου 4 εκατομμύρια, δηλαδή θα αποτελούν το 45% του πληθυσμού του Ισραήλ.

Ο Πέρες έλεγε γύρω απ'αυτό (7) "Οι άραβες το έτος 2000 θα γίνουν 50% των κατοίκων του κράτους και πρέπει να έχουμε απάντηση γι'αυτό". Για να βρεθεί λύση στο πρόβλημα της μετανάστευσης έγραψε ο Αμιράμ Κοχίν στην εφημερίδα Αχ Χιμισμάρ στις 30/10/1987 ότι (8) "Στα 23 επόμενα χρόνια η μετανάστευση δε θα συμβάλλει σε τίποτα στην αύξηση του πληθυσμού", δηλαδή η αύξηση του πληθυσμού θα είναι μηδενική επειδή ο αριθμός των μεταναστών προς το Ισραήλ είναι ίσος με τον αριθμό των μεταναστών από το Ισραήλ προς άλλες χώρες.

Η αύξηση του πληθυσμού εξ αιτίας των γεννήσεων από την πλευρά των Παλαιστινίων είναι μεγαλύτερη από ότι από την πλευρά των εποικιστών. Στους Παλαιστίνιους οι γεννήσεις είναι 3,5% και στους εποικιστές είναι 2,4% και ανάμεσα στους Εβραίους της διασποράς η ετήσια αύξηση του πληθυσμού 1,5% αν δε λάβουμε υπόψη και τον παράγοντα επιμιξία καθώς και την αφομοίωση των Εβραίων από τις κοινωνίες που ζούν.

ετοιμάζονται για πόλεμο. Έγιναν πολλές αεροπορικές επιθέσεις εναντίον της Ιορδανίας, Αιγύπτου, Συρίας, Λιβάνου και οι βάσεις του P.L.O στις χώρες αυτές με τη δικαιολογία της άμυνας και μάλιστα έγινε και επίθεση εναντίον του Ιράκ για λόγους άμυνας. Το 1978 είχε γίνει επίθεση εναντίον της P.L.O στο Λίβανο με το πρόσχημα της δημιουργίας 10 Km ζώνης ασφαλείας. Το 1982 έγινε η μεγάλη επίθεση στο Λίβανο που ονομάστηκε ειρήνη της Γαλιλαίας.

Αυτή η κατάσταση θα είναι μόνιμη κατάσταση όσο υπάρχει το Παλαιστινιακό ζήτημα και όσο υπάρχουν Αραβικά εδάφη στα χέρια των Ισραηλινών δυνάμεων και αυτό το πρόβλημα της άμυνας βάζει σε κίνδυνο το Ισραήλ, όπως συνέβη το 1973 από τις Αραβικές δυνάμεις και στη συνέχεια με τις επιτυχημένες ενέργειες της P.L.O. Αλλά σημαντικό είναι να αναφέρουμε ότι το πρόβλημα της άμυνας θεωρήθηκε από τις Ισραηλινές δυνάμεις σα δικαιολογία για την κατάκτηση εδαφών.

1.1.3 ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Από την ημέρα της δημιουργίας του Ισραήλ μέχρι σήμερα έγιναν πολλές συζητήσεις μέσα στο Κινέσσετ γύρω από το ζήτημα "ποιος είναι ο Εβραίος" και αυτό δημιουργεί πολλά προβλήματα στο Ισραήλ. Άλλο ζήτημα είναι το πρόβλημα μεταξύ Εβραίων Σαβραντίμ και Εσκενάζυ και αυτό δημιουργεί προβλήματα αφού οι Εσκενάζυ κατέχουν τις καλύτερες θέσεις στο κράτος.

Άλλο ζήτημα είναι η διαμάχη μεταξύ των αιρέσεων και όπως αναφέρθηκε προηγούμενα δημιουργεί προβλήματα στα Κιμπούτζ και στα Μοσάβ και διακρίνεται έντονα στις εκλογές.

Άλλο ένα πρόβλημα οι διαφορές μεταξύ των φανατικών θρησκευόμενων Εβραίων που ζούν στην περιοχή Μιρίσιμ της Ιερουσαλήμ και των μη θρησκευόμενων Εβραίων. Οι θρησκευόμενοι Εβραίοι προσπαθούν να σταματήσουν την κίνηση στις περιοχές τα Σάββατα και να δημιουργήσουν μια συντηρητική κοινωνία και αυτό δημιουργεί ταραχές και διαμάχες. Το Ισραήλ προσπαθεί να σταματήσει τους γάμους μεταξύ Παλαιστινίων και Εβραίων χρησιμοποιώντας τη θρησκεία ή προσπαθεί να βάλει εμπόδια στους γάμους αυτούς.

Ένα άλλο κοινωνικό πρόβλημα δημιουργείται από τη θέση των Παλαιστινίων που κατοικούν στην περιοχή της Παλαιστίνης -που καθορίζεται από τα σύνορα του 1948- και δεν έχουν πλήρη πολιτικά δικαιώματα και δεν τους αναγνωρίζεται η Παλαιστινιακή εθνικότητα και

μέχρι τώρα ο Σιωνισμός δεν έχει βρει λύση στα προβλήματα αυτά, που όσο περνά ο καιρός γίνονται μεγαλύτερα.

1.1.4 ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Το Ισραήλ δεν είναι ανεξάρτητο οικονομικά και εξαρτάται κυρίως από τη βοήθεια των Ισραηλινών του εξωτερικού και ζεί από τη βοήθεια των Η.Π.Α. επίσης. Έχει φθάσει πολλές φορές στο σημείο της οικονομικής κατάρρευσης και σώθηκε λόγω της οικονομικής Αμερικανικής βοήθειας που έχει φθάσει έως 2000\$ για κάθε άτομο μηνιαίως. Η βοήθεια των Αμερικανών έφθασε στο σημείο να δεχτούν οι Η.Π.Α. εισαγωγές από το Ισραήλ χωρίς δασμούς. Το εξωτερικό χρέος το 1987 ήταν 25.731 δισεκατομμύρια δολάρια.

Στο Ισραήλ υπάρχει και το πρόβλημα του πληθωρισμού και της ανεργίας. Ο πληθωρισμός το 1986 είχε φθάσει το 24% μηνιαίως.

Έγινε προσπάθεια από την αρχή να χρησιμοποιηθούν Εβραϊκά εργατικά χέρια στη δουλειά, αλλά δεν πέτυχε και τώρα η παραγωγή στηρίζεται σε Παλαιστινιακή εργασία. Κάθε μέρα φεύγουν από τα κατεχόμενα για τη περιοχή γύρω από την πράσινη γραμμή 120.000 εργάτες και τα κατεχόμενα είναι σημαντική αγορά για το Ισραήλ και αγοράζει προϊόντα αξίας 900 εκατομμυρίων δολαρίων που είναι το 60% του ΑΕΠ των κατεχομένων. Αυτό το θέμα δημιούργησε σε περίοδο ταραχών ζημιές στο Ισραήλ.

Άλλο οικονομικό πρόβλημα του Ισραήλ είναι ότι οι Αραβικές αγορές είναι κλειστές, γι'αυτό μπορούμε να πούμε ότι τόσα χρόνια μετά τη δημιουργία του το Ισραήλ δεν πέτυχε να δημιουργήσει ανεξάρτητη οικονομία που να μην επηρεάζεται από πολιτική κατάσταση και δεν πέτυχε να χρησιμοποιεί μόνο Εβραϊκά χέρια στις δουλειές. Αυτό συμβαίνει από την ίδρυσή του μέχρι σήμερα παρ'όλες τις βοήθειες από τις Η.Π.Α. και τους Εβραίους της διασποράς.

Το Ισραήλ έχει μόνιμο πρόβλημα εξωτερικού χρέους και δεν πέτυχε η βιομηχανία του Ισραήλ να αντέξει στον ανταγωνισμό με τις βιομηχανίες των άλλων κρατών. Επίσης το Ισραήλ δεν κατάφερε να ανοίξει καινούριες αγορές. Η μοναδική επιτυχία ήταν η επινόηση του κιμπούτς που με την πάροδο του χρόνου έχασε την αίγλη του και τείνει να διαλυθεί. Το οικονομικό πρόβλημα έκανε το Ισραήλ υποχείριο των Αμερικανών και να αναγκάζεται πολλές φορές να δημιουργεί πόλεμο για Αμερικανικά συμφέροντα ή να ψάχνει λύσεις μέσω πολέμων.

Τα παραπάνω προβλήματα που αναφέρθηκαν είναι τα μόνιμα προβλήματα του Ισραήλ και δεν μπορούμε να τα διαχωρίσουμε γιατί είναι αλληλένδετα. Τα οικονομικά προβλήματα προέρχονται από καταστάσεις πολέμων και αντίστροφα, ενώ τα κοινωνικά προβλήματα προέρχονται από οικονομικές δυσκολίες και πολέμους.

Η μετανάστευση δημιουργεί κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα αφού προέρχονται από διαφορετικές χώρες. Η μετανάστευση οδηγεί στην αναζήτηση νέων εδαφών, πράγμα που σημαίνει πόλεμο. Γι'αυτό τα προβλήματα είναι αλληλένδετα και συγκροτούν την πραγματική εικόνα του Ισραήλ.

1.2 Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ (ΒΙΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ, ΕΘΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ).

Για να βρει λύση το Ισραήλ για τα προβλήματα σε όλη την ιστορία του χρησιμοποιούσε τη βία και τον πόλεμο εναντίον των Παλαιστίνιων που ζούν στα κατεχόμενα και έξω από τα κατεχόμενα και εναντίον των Αραβικών χωρών.

Οι Παλαιστίνιοι που ζούν μέσα στην πράσινη γραμμή δεν έχουν ισότητα με τους Εβραίους. Οι Παλαιστίνιοι που ζούν στη Δυτική όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας βασανίζονται από τις διακρίσεις και τη δύσκολη οικονομική κατάσταση μέσα σε μια περιοχή που οι κατακτητές τους απαγορεύουν ακόμα και να χτίσουν ένα σπίτι. Βασανίζονται επίσης από τις διώξεις και τις κατασχέσεις της γης και των σπιτιών. Πληρώνουν φόρους κανονικά και δεν ωφελούνται από τις υπηρεσίες του κράτους.

Το Σιωνιστικό κίνημα είχε χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για τη γενοκτονία των Παλαιστίνιων μέχρι το σημείο να βάλουν φάρμακο που προκαλεί στείρωση μέσα στο νερό και η σχέση του Σιωνιστικού κινήματος πριν και μετά τη δημιουργία του κράτους ήταν εχθρική απέναντι στους Παλαιστίνιους.

Το Σιωνιστικό κίνημα και το Ισραήλ αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν τα δικαιώματα των Παλαιστίνιων ως λαού και το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και το δικαίωμα να έχουν κράτος όπως αναφέρουν τα Ηνωμένα Έθνη το 1947. Γι'αυτό έγινε η επανάσταση του 1921 και το 1936 που την πολέμησε το Σιωνιστικό κίνημα με τη Βρετανία και το 1948 δημιουργήθηκε το Ισραήλ με απόφαση του Ο.Η.Ε. που ήταν να δημιουργηθεί Εβραϊκό και Παλαιστινιακό κράτος στην Παλαιστίνη. Αλλά οι Σιωνιστές κατέκτησαν το κομμάτι γης που αντιστοιχούσε στο Παλαιστινιακό κράτος. Η Παλαιστίνη έγινε τρία κομμάτια. Το κομμάτι που

πάνω του δημιουργήθηκε το Ισραήλ, η Λωρίδα της Γάζας κάτω από την Αιγυπτιακή κυριαρχία και η Δυτική όχθη κάτω από Ιορδανική κυριαρχία.

Οι Παλαιστίνιοι έκαναν αντιστάσεις μέχρι τη δημιουργία της P.L.O. το 1964 και ήταν η αρχή για τη μεγάλη επανάσταση του 1965. Η P.L.O. πέτυχε να είναι η μοναδική αναγνωρισμένη οργάνωση των Παλαιστινίων, που την πολέμησε το Ισραήλ όπως την πολέμησαν και οι Αραβικές κυβερνήσεις. Το 1970 έχασε ο Παλαιστινιακός λαός 30.000 άτομα στον πόλεμο της Ιορδανίας. Ο λόγος του πολέμου ήταν να μην είναι η P.L.O. η ηγετική οργάνωση των Παλαιστινίων, αλλά να είναι κάτω από την κυριαρχία της Ιορδανίας. Άλλος λόγος είναι να μη χτυπάει η P.L.O. το Ισραήλ από τα σύνορα της Ιορδανίας. Η P.L.O. αναγκάστηκε να μετακινήσει όλες τις δυνάμεις στο Λίβανο. Η κυβέρνηση του Λιβάνου μέχρι τη Συρία το 1975 πολέμησε την P.L.O. με αποτέλεσμα να σκοτωθούν εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι.

Το 1978 το Ισραήλ χτύπησε το Λίβανο και ακολούθησε η μεγάλη επίθεση του 1982 που αναφέρθηκε παραπάνω. Στη συνάντηση Ρήγκαν Γκορμπατσώφ το 1986 δεν αναφέρθηκε καθόλου το Παλαιστινιακό ζήτημα, το ίδιο και στη συνάντηση των χωρών του Αραβικού Συνδέσμου στην Ιορδανία.

Τη στιγμή που χιλιάδες Παλαιστίνιοι βρίσκονται σε φυλακές σε πολλές Αραβικές χώρες, για την κατάσταση στα κατεχόμενα στις 14/12/1987 έγραψε η εφημερίδα Γιντάουτ Αχρονούτ (11) "Εδώ και 20 χρόνια οι κάτοικοι στις περιοχές ζούνε κάτω από την κυριαρχία μας και η ύπαρξη των Ισραηλινών γι' αυτούς είναι καθημερινή προσβολή εξ' αιτίας της αστυνόμευσης και προσβολή είναι όταν περνάνε τις γέφυρες του Ιορδάνη. Η γραφειοκρατία με την πραγματική έννοια της πικραίνει τη ζωή τους και αυτή είναι η αιτία των ταραχών". Μέσα σε όλα τα βάσανα του Παλαιστινιακού λαού, ένα φορτηγό σκότωσε σκόπιμα τέσσερις Παλαιστίνιους και το γεγονός αυτό οδήγησε σε ταραχές στη Λωρίδα της Γάζας και επεκτάθηκαν στους Παλαιστίνιους της Δυτικής όχθης και στους Παλαιστίνιους στην περιοχή μέσα στην πράσινη γραμμή. Την ίδια εποχή έγινε μια πετυχημένη Παλαιστινιακή επίθεση στο Ισραήλ που ανέβασε το ηθικό του Παλαιστινιακού λαού. Έτσι άρχισε η σύγχρονη Παλαιστινιακή αντίσταση με εκατοντάδες νεκρούς που συνεχίζεται μέχρι σήμερα το 1991 και με διαφορετικούς τρόπους από μέρα σε μέρα και είναι γνωστή με το όνομα Ιντιφάντα.

Η αντίσταση αυτή κέρδισε την παγκόσμια κοινή γνώμη και ακόμα κέρδισε την κοινή γνώμη μέσα στο Ισραήλ. Η Ιντιφάντα είχε επίδραση στις

σχέσεις Αιγύπτου και Ισραήλ και απέσπασε πολλές δυσμενείς αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών ενάντια στο Ισραήλ και ακόμα πέτυχε να συσπειρώσει τον Παλαιστινιακό λαό. Ακόμα και οι Η.Π.Α. ψήφησαν στον Ο.Η.Ε ενάντια στο Ισραήλ και έγινε για πρώτη φορά διάλογος μεταξύ Η.Π.Α. και P.L.O.

Μέσα στο Ισραήλ υπήρξαν πολλές φωνές που απαίτησαν να μπει τέλος στην Ισραηλινή κατοχή στις περιοχές. Η εφημερίδα Νταβάρ έγραψε στις 14/12/1987 (12) ".....λέμε πάλι ότι η κατοχή μας χαλάει.....η κατοχή μας χαλάει. Δεν υπάρχει κατοχή μορφωμένη, δεν υπάρχει κατοχή ανθρωπίνη, δεν υπάρχουν είδη στην κατοχή. Η κατοχή μας χαλάει και τους δυναμώνει. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το τέλος αυτής της κατοχής."

Η αντίσταση συνεχίστηκε παρ'όλα τα μέσα που χρησιμοποίησε το Ισραήλ εναντίον της. Έγραψε η Αλ Χιμσμάρ στις 13/12/1987 (13) "Δεν μπορεί η πολιτική της βίας να ηρεμήσει την κατάσταση στα κατεχόμενα και υπάρχει ακόμη χρόνος που θα σταματήσει τη βία και θα ανοίξει την πόρτα για πολιτική λύση που θα εξασφαλίζει την ασφάλεια του Ισραήλ και πρέπει να βρεθεί λύση για το Παλαιστινιακό ζήτημα".

Πέτυχαν οι Παλαιστίνιοι να γίνει το Παλαιστινιακό ζήτημα κύριο θέμα στην περιοχή που να ανοίγει την πόρτα που να ανοίγει πολλά προβλήματα.

Το τελευταίο πρόβλημα ήταν ο πόλεμος στον κόλπο, που έβαλε το Παλαιστινιακό ζήτημα πάλι μπροστά και από εδώ καταλαβαίνουμε πόσο στο Ισραήλ συρρικνώθηκε μπροστά στο Παλαιστινιακό ζήτημα.

1.3 Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ.

Πρέπει να τονίσουμε ότι το Σιωνιστικό κίνημα ξεκίνησε για να βρει λύση για το πρόβλημα των Εβραίων στη Δυτική κοινωνία, πιστεύοντας ότι η λύση αυτή είναι η δημιουργία κράτους του Ισραήλ. Η λύση αυτή όμως βρέθηκε μέσω του εκδημοκρατισμού των δυτικών κοινωνιών και όχι με τη δημιουργία του Ισραήλ.

Για να κάνουμε πιο σαφή αυτήν την άποψη μπορούμε να αναφέρουμε ότι ο πληθυσμός του Ισραήλ σήμερα είναι τέσσερα εκατομμύρια, ενώ οι Εβραίοι που ζούν σε όλο τον κόσμο είναι πάνω από 18 εκατομμύρια. Από τα τέσσερα εκατομμύρια του Εβραϊκού πληθυσμού, μόνο το 50% δηλαδή τα δύο εκατομμύρια είναι αυτόχθονες στο Ισραήλ.

Έτσι το πρόβλημα των Εβραίων ήταν το πρόβλημα της δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή κοινωνία. Η επιτυχία του Σιωνιστικού κινήματος ήταν τελικά η δημιουργία του κράτους του Ισραήλ σαν στόχος και η επιτυχία του εποίκισμού που στηρίζει την ύπαρξη του Ισραήλ. Τελικά όμως ο εποίκισμός σαν θεωρία κινδυνεύει από τα μεγάλα αστικά κέντρα και τις πόλεις, αν θέλουμε να τον εκτιμήσουμε σύμφωνα με τη θεωρία του Σιωνισμού.

1.3.1 Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Όπως αναφέραμε στο 4ο κεφάλαιο, η Παλαιστινιακή κοινωνία έχει πάθει καταστροφές από τη μετανάστευση, κυρίως οικονομικές και κοινωνικές και σαν αποτέλεσμα των καταστροφών αυτών ήταν να εξαφανιστεί η εθνική αστική τάξη. Η οικονομία κατέληξε να λειτουργεί σε περιφερειακό επίπεδο και η κάθε περιφέρεια είχε το ρόλο της και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την υποστήριξη της οικονομίας του Ισραήλ.

Η μετανάστευση δημιούργησε κρίση στις πλουτοπαραγωγικές πηγές της περιοχής, αφού δε θα μπορούσαν να εξυπηρετήσουν πολύ μεγάλο μέρος του πληθυσμού, με αποτέλεσμα να υπάρξει πρόβλημα με το νερό, που είναι ένα από τα βασικότερα προβλήματα στις ειρηνευτικές συζητήσεις στην περιοχή.

Με τις καινούριες μεθόδους που έφεραν οι μετανάστες και κάτω από την πίεση του εποίκισμού άλλαξε η οικιστική δομή και φάνηκαν νέοι τύποι οικισμών, όπως αναφέρθηκαν στο 4ο κεφάλαιο. Όσον αφορά την τεχνολογική άποψη, το κράτος του Ισραήλ κράτησε τις περιοχές υποανάπτυκτες από τεχνολογικής πλευράς.

1.3.2 Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Αυτή η μετανάστευση δημιούργησε μεγάλα οικονομικά προβλήματα στην περιοχή, εξαιτίας των πολέμων, που κόστισαν σε υλικό και ανθρώπινο επίπεδο, που σε άλλη περίπτωση θα μπορούσε να διατεθεί στην ανάπτυξη της οικονομίας. Όλα τα κράτη της περιοχής άλλαξαν τις οικονομικές δομές τους, αφού μεγάλο μέρος του προϋπολογισμού προοριζόταν για την άμυνα και η οικονομία εξυπηρετούσε κατά κύριο λόγο αμυντικές δαπάνες.

Η μετανάστευση δημιούργησε το πρόβλημα των Παλαιστινίων προσφύγων στις περιοχές, που το ίδιο με τη σειρά του δημιούργησε πολλά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα.

Σαν αποτέλεσμα των πολέμων, η περιοχή οδηγήθηκε σε μία σειρά από κρίσεις και μετά από κάθε πόλεμο παρατηρήθηκαν πολλά πραξικοπήματα στην περιοχή.

Όσον αφορά τη δημοκρατία, υπήρχε πρόβλημα επειδή εξαιτίας της κατάστασης εκτάκτης ανάγκης οι δημοκρατικοί θεσμοί υπολειπονόταν.

Σχετικά με τις οικιστικές δομές, στις περισσότερες χώρες κτίζονταν καταφύγια και σε άλλες περιπτώσεις οι βιομηχανικές επιχειρήσεις ήταν μακριά από τα σύνορα. Η δημιουργία αστικών κέντρων είναι ή πολύ κοντά, ή πολύ μακριά από τα σύνορα, όπως είναι τα καινούρια αστικά κέντρα στο Σινά ή οι Ισραηλινές αποικίες στα σύνορα με τις Αραβικές χώρες.

Στον τομέα της διεθνούς πολιτικής, η μετανάστευση δημιούργησε μια σειρά από κρίσεις μεταξύ Αραβικών και δυτικών χωρών.

1.3.3 ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και της αποτυχίας της πολιτικής της βίας από το Ισραήλ και τη μεγάλη μείωση της Αμερικανικής και Ευρωπαϊκής οικονομικής βοήθειας προς το Ισραήλ και εξαιτίας της ανάγκης για αγορά, το Ισραήλ άρχισε να ψάχνει για λύση με τις Αραβικές χώρες. Μια προσπάθεια που είχε ήδη ξεκινήσει με τη συμφωνία του Camp David.

Τότε το Ισραήλ πίστευε ότι με τα εργατικά χέρια της Αιγύπτου και το Αραβικό κεφάλαιο στον κόλπο και την Ισραηλινή εμπειρία θα μπορούσε να δημιουργήσει αγορά και ανάπτυξη στην περιοχή. Αλλά η λύση ήταν τοπική και λόγω της ύπαρξης του Παλαιστινιακού προβλήματος ο στόχος αυτός δεν επιτεύχθηκε.

Από τις δύο πλευρές υπάρχει η άποψη σήμερα, ότι το σταμάτημα της μετανάστευσης και η δημιουργία Παλαιστινιακού κράτους θα βοηθήσει στην ανάπτυξη της περιοχής. Αυτή η άποψη επικρατεί τώρα και εξυπηρετεί τα οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντα και των δύο πλευρών.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

1. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 24 ΣΕΛ. 1102
2. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 27 ΣΕΛ. 248
3. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 27 ΣΕΛ. 247
4. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 43 ΣΕΛ. 632
5. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 24 ΣΕΛ. 1151
6. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 43 ΣΕΛ. 633
7. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 46 ΣΕΛ. 959
8. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 46 ΣΕΛ. 937
9. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 46 ΣΕΛ. 920
10. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 46 ΣΕΛ. 918
11. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 46 ΣΕΛ. 888
12. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 46 ΣΕΛ. 887
13. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΛΜΑΛΛΑΦ" ΤΕΥΧΟΣ 46 ΣΕΛ. 895

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

A. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

1. ΗΡΟΔΟΤΟΥ: ΙΣΤΟΡΙΑΙ (ΘΑΛΕΙΑ-ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ-ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ).
Μετάφραση Άγγελου Βλάχου. Αθήνα, 1989.
2. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK & BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΑΝΑΠΤΥΞΗ", Α΄ ΤΟΜΟΣ, ΕΚΔ. ΠΑΠΑΖΗΣΗ, ΑΘΗΝΑ 1982.
3. KINDLEBERGER, CHARLES P. HERRICK & BRUCE: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΑΝΑΠΤΥΞΗ", Β΄ ΤΟΜΟΣ, ΕΚΔ. ΠΑΠΑΖΗΣΗ, ΑΘΗΝΑ 1983.
4. ΟΗΕ, ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΟ ΔΕΛΤΙΟ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΥΤ. ΑΣΙΑΣ, ΕΚΔΟΣΗ , ΤΕΥΧΟΣ 29, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1986.
5. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ, Η.: "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ",
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟΥ, ΑΘΗΝΑ 1985.

B. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΑ ΑΡΑΒΙΚΑ *

** Η αραβική αλληλογραφία έχει μεταφραστεί στην ελληνική γλώσσα και έχει διατυπωθεί με ελληνικούς γραμματικούς χαρακτήρες"*

I. ΒΙΒΛΙΑ

1. ΑΓΙΟΥΜΠ ΣΑΜΙΡ (ΣΥΛΛΟΓΕΣ), "ΒΑΣΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΣΤΗΝ ΑΡΑΒΟ-ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ ΠΑΛΗ" ΤΟΜΟΙ 1,2,3, ΕΚΔ. ΝΤΑΡ-ΑΛ ΧΑΝΤΑΣΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ, ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ, 1984.
2. ΑΙΕΝΤ ΧΑΛΕΝΤ "Η ΕΠΙΚΟΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΚΟΥΝΤ 1977-1984", ΙΔΡΥΜΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1986.
3. ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΕΣΣΔ "Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ" ΕΚΔ. ΝΤΑΡ-ΑΛ ΦΑΡΑΜΠ, ΒΗΡΥΤΟΣ.
4. ΑΛ ΑΜΠΝΤ ΙΜΠΡΑΧΙΜ, "ΤΟ ΜΟΣΑΒ ...", ΕΚΔ. ΡΛΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1968.
5. ΑΛ-ΑΝΤΕΜ ΣΑΝΤΕΚ ΤΖΑΛΑΛ "ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ" ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΤΑΛΙΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1970.
6. ΑΛ ΑΣΑΛΙ ΜΠΑΣΑΜ, "ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ", ΙΔΡΥΜΑ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΥΡΗΤΟΣ, 1979.
7. ΑΛΕΝΤΟΥΑΝ ΤΑΧΕΡ "Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ", ΓΡΑΦΕΙΟ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 1984.
8. ΑΛΙ ΦΑΛΑΧ ΧΑΛΕΝΤ "Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ Η ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ 1939-1948", ΕΚΔ. ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1980.
9. ΑΛ-ΚΑΓΙΑΛΗ ΑΜΕΝΤ ΑΛ ΟΥΑΧΑΜΠ "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ", ΕΚΔ. "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ", ΒΗΡΥΤΟΣ, 1973.
10. ΑΛΚΑΔΙ ΛΕΙΛΑ "ΤΟ ΧΙΣΤΙΝΤΡΟΥΤ", ΚΕΝΤΡΟ ΣΠΟΥΔΩΝ ΡΛΟ , ΒΗΡΥΤΟΣ, 1967.
11. ΑΛ-ΜΑΣΙΡ ΑΜΤΕΝΤ ΑΛ-ΟΥΑΧΑΜΠΕ "Η ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ" (ΜΙΑ ΜΕΛΕΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ), ΤΟΜΟΣ 2 - Μ.Ο. ΚΟΥΒΕΙΤ, ΕΚΔ. ΑΛΑΜ-ΑΛ ΜΕΛΕΦΑ, 1983.

12. ΑΛ-ΝΙΤΣΕ ΡΑΦΙΚ ΣΑΚΕΡ "Η ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΤΖΑΛΙΛ, ΑΜΜΑΝ, 1984.

13. ΑΛ ΝΤΑΜΠΑΓ ΜΟΥΣΤΑΦΑ "ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΑ -3-4: ΣΥΝΤΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΣΛΑΜΙΚΩΝ ΚΑΡΑΤΩΝ ... ΚΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ - ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛΤΑΛΙΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1981.

14. ΑΛ ΣΑΚΙΡΗ ΙΜΠΡΑΕΙΜ "Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ Η ΓΗ ΤΩΝ ΧΑΝΑΑΪΤΩΝ", ΕΚΔ. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΓΕΝΕΥΗ-ΠΑΡΙΣΙ-ΛΟΝΔΙΝΟ, 1985.

15. ΑΛ-ΣΑΡΙΦ ΡΙΤΖΙΝΑ "Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ Ο ΜΗ ΕΒΡΑΪΚΟΣ, ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ", ΕΚΔ. ΑΛΑΜ ΑΛΜΑΡΙΦΑ, 1985.

16. ΑΛ-ΣΑΦΑΡΙ ΙΣΣΑ, "Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΜΟ", ΕΚΔ. ΦΑΛΕΣΤΙΝ ΑΛ ΤΖΑΝΤΙΝΑ, ΤΟΜΟΣ 2, ΤΖΑΛΛΑ, 1937.

17. ΑΛ-ΤΑΜΙΜΙ ΑΜΕΝΤ ΑΛ ΜΑΛΕΚ, "Ο ΦΕΝΟΣ ΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΚΟ ΚΟΣΜΟ - ΜΑΡΟΚΟ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, Ο ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΚΟΛΠΟΣ", ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ, ΚΟΥΒΕΪΤ, 1983.

18. ΑΛΧΟΥΛΙ ΛΟΦΤΙ "5 ΙΟΥΝΙΟΥ: Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ", ΙΔΡΥΜΑ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΛΙΒΑΝΟΣ, 1974.

19. ΑΛΧΟΥΤ ΡΙΑΝ "ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΠΟ 1947 ΕΩΣ 1948", ΕΚΔ. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1981.

20. ΑΜΕΙΝ ΜΠΑΝΤΕΙΑ "ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Η ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΤΖΑΛΙΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ 1974.

21. ΑΜΕΝΤ ΑΛ-ΟΥΑΧΑΜΠ ΑΜΕΝΤ ΑΛ-ΜΟΥΝΕΜ "Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ", (ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ), ΕΚΔ. ΑΛΟΥΕΧΕΝΤΑ, ΚΟΥΒΕΪΤ, 1977.

22. ΑΜΕΝΤ ΑΛΧΑΝΤ ΜΑΧΝΤΙ "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΛΥΣΕΩΝ 1934-1947", ΕΚΔ. ΑΛΜΑΤΑΜΠΕ ΑΛΑΣΡΙΕ, ΣΙΔΩΝΑ, 1975.

23. ΑΜΠΑΣ ΜΑΧΜΟΥΝΤ "Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ... ΑΡΧΗ ...ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ", ΕΚΔ. ΠΑΛΕΣΤΙΝ ΑΛ-ΘΑΟΥΡΑ, ΡΛΟ, 1976.

24. ΑΜΠΑΣ ΜΑΧΜΟΥΝΤ "ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΑΖΙΣΜΟΥ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΗΜΠΕΝ ΡΟΥΣΝΤ, ΑΜΜΑΝ, 1984.

25. ΑΜΠΕΝΤ ΑΛΤΕΧΕΙΜ ΑΝΤΑΝ "Η ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ", ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛΚΟΥΝΤΣ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1978.

26. ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ ΕΜΠΤ ΑΡΑΧΜΑΝ "ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ, Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ", ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΑΜΠΟΥ ΑΡΑΦΑ, ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 1981.

27. ΑΜΠΟΥ ΓΙΑΣΑΙΡ ΣΑΛΕΧ ΜΑΣΣΟΥΝΤ "Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ ΕΠΙ ΜΙΣΟ ΑΙΩΝΑ, ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΑΛΦΑΤΧ, ΒΗΡΥΤΟΣ.

28. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΤΙΜΠ "Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ".

29. ΓΟΥΡΑΝΟΦ ΣΤΕΦΑΝΟΣ "Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ", ΕΚΔ. SOFFIA PRESS, 1981.

30. ΖΑΙΤΕΡ ΕΚΡΑΜ "ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΑΛΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ 1935-1939, ΕΚΔ. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1980.

31. ΖΑΙΤΕΡ ΑΚΡΑΜ "ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΤΙΚΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ 1918-1939", ΕΚΔ. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1979.

32. ΙΒΑΝΟΦ ΓΙΟΥΡΙ "ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΜΟ", ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΝΟΒΕΣΤΙ 1969 - ΣΧΟΛΙΟ ΤΟΥ ΑΜΕΝΤ ΑΛ-ΜΟΥΝΑΙΜ ΑΜΠΟΥ ΜΠΑΚΕΡ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ - ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗΣ - ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ, ΚΑΪΡΟ, 1957.

33. ΚΑΙΑΛΙΕΜΠΝΤ ΑΛΟΥΑΧΑΜΠ "ΤΟ ΚΙΜΠΟΥΤΣ ...", ΕΚΔ. ΡΛΟ, ΚΕΝΤΡΟ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1966.

34. ΛΕΟΝ ΙΜΠΡΑΧΑΜ "Η ΥΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ-ΑΛ-ΤΑΛΙΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1969. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΙΜΑΝΤ ΝΟΥΕΧΕΝΤ.

35. ΜΑΣΑΛΧΑ ΜΑΧΜΟΥΝΤ "Η ΓΗ", ΕΚΔ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΛ ΚΑΜΠΑΣ, ΝΑΖΑΡΕΤ, 1986.

36. ΜΑΧΜΟΥΝΤ ΑΜΕΙΝ ΑΜΕΝΤΑΛΑ "ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΟΙΚΙΣΜΟΥ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ", ΕΚΔ. ΑΛΑΜ ΑΛΜΑΡΙΦΑ.

37. ΜΟΥΣΑ ΣΧΑΝΤΑ "Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΜΕ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ 1967-1970", ΡΛΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1971.

38. ΜΠΑΡΑΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΤ "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΜΕΤΑΞΥ ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ", ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΣΠΟΥΔΩΝ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1988.
39. ΜΠΕΡΚΑΤ ΜΑΧΜΟΥΝΤ "Ο ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ", ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΣΠΟΥΔΩΝ ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1978.
40. ΝΑΣΕΦ ΙΣΑΜ ΑΛ-ΝΤΕΙΝ "Ο ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΥΘΟΥ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ - Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ", ΕΚΔ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ - ΝΤΑΡ-ΑΛ-ΜΟΥΡΟΥΖ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1985.
41. ΝΤΑΡΟΥΖΕ ΑΛ ΧΑΚΑΜ "ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ", ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΒΗΡΥΤΟΣ, 1967.
42. ΝΤΟΤΣΑΡ ΙΣΧΑΚ "Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΗ ΕΒΡΑΙΟΣ", ΑΡΑΒΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ, 1978.
43. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ "ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ", ΒΗΡΥΤΟΣ, 1973.
44. "Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ", ΕΚΔ. ΠΡΟΓΚΡΕΣ (ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΘΡΩΝ), ΜΟΣΧΑ, 1975.
45. ΡΑΝΤΣΟΝ ΜΑΞΙΜ "ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΩΣ ΑΠΟΚΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΥΠΑΡΞΗ", ΕΚΔ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ ΣΥΡΙΑΣ, ΔΑΜΑΣΚΟΣ, 1967.
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΑΣΑΝ ΑΛ-ΧΟΥΣΝΙ.
46. ΡΟΥΧΟΥΚ ΑΣΑΑΝΤ "ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΙΣΡΑΗΛ", ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΡΛΟ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1968.
47. ΣΑΙΝΤ ΑΜΕΙΝ "ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΛ-ΣΑΡΙΦ ΧΟΥΣΕΪΝ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΚΑΤΕΜΠ ΑΛ-ΑΡΑΜΠ, ΒΗΡΥΤΟΣ.
48. ΣΑΜΠΡΙ ΜΠΑΧΤΖΑΤ "Η ΠΑΛΙΣΤΙΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΑ 1914-1920", ΕΚΔ. ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1982.
49. ΣΑΧΑΛ ΙΣΡΑΕΛ "ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ", ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ, ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΡΛΟ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1982.
50. ΣΑΧΙΝ ΑΧΜΑΤ "Η ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ", ΕΚΔ. ΡΛΟ, ΑΘΗΝΑ, 1989.

51. ΣΟΥΣΕ ΑΧΜΕΝΤ "Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΤΩΝ ΧΑΝΑΑΝΙΤΩΝ ΣΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ".
52. ΤΑΧΠΟΥΜΟ ΦΟΥΑΝΤ "Η ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ", ΕΚΔ. ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1979.
53. ΤΕΙΛΟΡ ΑΛΛΕΝ "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ", ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ ΑΠΟ 1897 ΕΩΣ 1947, ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΤΑΛΙΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1966. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΜΠΟΥ ΓΑΖΑΛΛΑ.
54. ΤΖΑΘΑ ΜΟΥΧΑΜΕΝΤ ΤΑΟΥΦΙΚ "ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ", ΔΑΜΑΣΚΟΣ, 1937.
55. ΤΖΑΟΥΧΑΡΙ, ΜΟΧΑΜΑΝΤ, ΛΕΪΛΑ, ΑΛΙ, ΖΑΪΝΤ ΑΧΜΕΤ "Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ", ΕΚΔ. ΝΤΑΑΡ ΑΛ-ΜΑΑΡΕΦ, ΚΑΪΡΟ, 1982.
56. ΤΖΕΡΙΣ ΣΑΜΠΡΙ "Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ", ΤΟΜΟΣ 1 (1862-1917), ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΡΛΟ, 1977.
57. ΤΟΥΜΑ ΕΜΙΛ "ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ", ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΒΗΡΥΤΟΥ, 1973.
58. ΧΑΛΑΜΠΙ ΟΣΑΜΑ "ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΓΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ", ΕΝΩΣΗ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 1986.
59. ΧΑΛΛΑΚ ΧΑΣΣΑΝ "Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ 1897-1919", ΕΚΔ. ΑΡΑΒΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΒΗΡΥΤΟΥ, 1978.
60. ΧΑΣΣΑΝ ΚΑΣΣΕΜ "ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ", ΕΚΔ. ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΗΣΗΣ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1969.
61. ΧΑΤΤΑΜΠ ΜΑΧΜΟΥΝΤ "Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΝΑΤΖΑΧ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1971.
62. ΧΕΪΛΑ ΚΑΜΕΛ ΜΑΧΜΟΥΝΤ "Η ΠΑΛΕΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ Η ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΗ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ 1922-1939", ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΡΛΟ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1974.
63. ΧΕΪΡΣΛΑΓ Ζ. "ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ", ΕΚΔ. ΝΤΑΡ ΑΛ-ΧΑΚΙΚΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1973. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΑΛ-ΧΟΥΣΕΪΝ.

64. ΧΕΡΤΣΕΛ Θ. "ΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΤΟΥ ΧΕΡΤΣΕΛ", ΕΚΔ. ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΡΛΟ, ΒΗΡΥΤΟΣ, 1968. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΕΪΛΑΝΤΑ ΣΑΜΠΑΝ ΣΑΓΙΕΓ.

II. ΕΚΘΕΣΕΙΣ

1. ΟΗΕ: "ΙΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΣΤΗ ΓΑΖΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ", ΟΗΕ, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1982.

2. ΟΗΕ: "Η ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΑΖΑ", ΟΗΕ, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1982.

3. ΟΗΕ: "Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΑΦΟΡΑ ΤΙΣ ΠΗΓΕΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΣΤΗ ΣΥΤΙΚΗ ΟΧΘΗ", ΟΗΕ, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1980.

4. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΠΕΡΖΕΤ: "Ο ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΓΗΣ ΣΤΗ ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ 1967-1970", ΑΜΜΑΝ, 1985.

III. ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

"ΑΛΜΑΝΑΦ", ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΑΛ-ΜΑΝΑΡ, ΚΥΠΡΟΣ.

ΤΕΥΧΗ: 24 ΤΟΥ 1986

27 ΤΟΥ 1986

43 ΤΟΥ 1987

46 ΤΟΥ 1988

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

Ι. ΒΙΒΛΙΑ

1. ABBA EBAN "AN AUTOBIOGRAPHY", PUBLISHED BY WEIDEN FELD & NICOLSON 1978 - GREAT BRITAIN.
2. ALBRIGHT WILLIAM FOWELL, "THE ARCHAEOLOGY OF PALESTINE. A SURVEY OF ANCIENT PEOPLES AND CULTURES OF THE HOLYLAND, PENGUIN BOOKS, HARMONDSWORTH, MIDDLESSEX, 1949.
3. AL-RFOUH FAISAL ODEH "QUEST FOR PEACE - UNITED NATIONS AND PALESTINE", PH.D. NEW DELHI INDIA, 1986, NATIONAL BOOK ORGANIZATION.
4. ANTONIOUS GEORGE " THE ARAB AWAKING", LONDON HAMICH HAMILTON, 1961.
5. CARUS-WILSON E.M. "MEDIEVAL MERCHANT VENTURES", METHUEM & CO. LTD, LONDON, 1967.
6. CATTAN HENRY "PALESTINE AND INTERNATIONAL LAW", THE LEGAL ASPECTS OF THE ARAB-ISRAELI CONFLICT, LONGMAN GROUP LTD, LONDON, 1973.
7. COOLINS LARRY & LA PIERRE DOMINIQUE "O JERUSALEM" GEORGE WEIDENFELD & NICOLSON 1972, GREAT BRITAIN.
8. DAVIS MACK & DAVIS YUVAL "ISRAEL & THE PALESTINIANS", PUBLISHED BY ITHACA PRESS, LONDON, 1975.
9. DAVIS URI & MEZVISNSKEY NORTON "DOCUMETNS FROM ISRAEL 1967-1973", PUBLISHED BY ITHACA PRESS, LONDON, 1975.
10. DAYAN MOSHE "STORY OF MY LIFE", WEIDENFELD & NICOLSON LTD, 1976, GREAT BRITAIN.
11. GOLDING LOUIS "THE JEWISH PROBLEM", A PENGUIN SPECIAL, LONDON, 1939.
12. HALPERN BEN "THE IDEA OF THE JEWISH STATE", HARVARD UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE MASSACHUSETTS, 1969.
13. HARRIS WILLIAM WILSON "TAKING ROOT-ISRAELI SETTLEMENT IN THE WEST BANK, THE GOLAN AND GAZA-SINAI 1967-1980", PH.D. UNIVERSITY OF OTAGO, NEW ZEALAND - RESEARCH STUDIES PRESS, ENGLAND, 1980.

14. HERTZBERG ARTHUR "THE ZIONIST IDEA", A HISTORICAL ANALYSIS AND READER, MERIDIAN BOOKS INC, NEW YORK, 1960.
15. HERZL, THEODOR "THE JEWISH STATE", AN ATTEMPT AT A MODERN SOLUTION OF THE JEWISH QUESTION (TRANSLATED BY SYBRIE D' AVIGDOR), LONDON, CENTRAL OFFICE OF THE ZIONIST ORGANIZATION, 1934.
16. HESS, MOSES, "ROME AND JERUSALEM", NEW YORK, BLOCH PUBLISHING COMPANY, 1945.
17. HYAMSON, ALBERT "THE BRITISH CONSULATE IN JERUSALEM, LONDON: THE JEWISH HISTORICAL SOCIETY OF ENGLAND 1939-1941", ZVOLS.
18. KHALIDI, WALID (ED): "FROM HEAVEN TO CONQUEST, BEIRUT: THE INSTITUTE FOR PALESTINE STUDIES", 1971.
19. LAMB FRANKLIN "ISRAEL'S WAR IN LEBANON", SOUTH END PRESS, USA, 1984.
20. LAQUER, WALTER " HISTORY OF ZIONISM", LONDON, WEILDENFELD AND NICOLSON, 1972.
21. LEON, ABRAM "THE JEWISH QUESTION, A MARXIST INTERPRETATION", NEW YORK, PATHFINDER PRESS, 1970.
22. LEONARD STIEN "THE BALFOUR DECLARATION", LONDON, 1961.
23. MARMORSTEIN, EMILE "HEAVEN AT BAY, THE JEWISH KULTURKAMPFEN, THE HOLY LAND", LONDON, OXFORD UNIVERSITY PRESS, 1969.
24. MARSHALL PHIL "INTIFADA - ZIONISM, IMPERIALISM AND PALESTINIAN RESISTANCE", PRINTED BY WYMAN LIMITED, LONDON, 1989.
25. MARX KARL, FREDERIC ENGELS "COLLECTED WORKS", MOSCOW PROGRESS PUBLISHERS, 1975, VOL. 3 (1843-1944)
26. MEDELSON, EZRA " CLASS STRUGGLE IN THE PALE: THE FORMATIVE YEARS OF THE JEWISH WORKERS MOVEMENT IN TZARIST RUSSIA", LONDON, CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS, 1970.
27. MERI, GOLDA "MY LIFE", PUBLISHED BY DFLE PUBLICATION CO. NEW YORK, 1975.

28. MENHUEN MOSLE "THE DECADENCE OF JUDAISM IN OUR TIMES" THE INSTITUTE FOR PALESTINE STUDIES, BEIRUT, 1969.
29. NEWMAN, BERNARD "MEDITERRANEAN BACKGROUND", ROBERT HALE LTD, LONDON, 1949.
30. OFFICE FOR OFFICIAL PUBLICATIONS OF THE EUROPEAN COMMUNITY "THE EUROPEAN COMMUNITY AND THE MEDITERRANEAN COUNTRIES", LUXEMBOURG, 1991.
31. PULLAN, BRIAN "CRISIS AND CHANGE IN THE VENETIAN ECONOMY IN THE 16TH AND 17TH CENTURIES", METHUEN & CO LTD, LONDON, 1968.
32. ROSE, JOHN "ISRAEL: THE HIJAK STATE", PUBLISHED BY SOCIALISTS WORKERS PARTY, LONDON, 1986.
33. ROY, SARA "THE GAZA STRIP SURVEY", THE JERUSALEM POST, JERUSALEM, 1986.
34. RUBENBERG, CHERYL "ISRAEL AND THE AMERICAN NATIONAL INTEREST", UNIVERSITY OF ILLINOIS PRESS, URBANA & CHICAGO, 1986.
35. SARTRE, JEAN-PAUL "ANTI-SEMITES AND JEWS", A BLACK CAT BOOK, GROVE PRESS INC, NEW YORK, 1962. TRANSLATED BY GEORGE J. BECKER.
36. SMITH, CHARLES "PALESTINE AND THE ARAB ISRAELI CONFLICT", MARTIN'S PRESS, USA, 1988.
37. TAWNEY-RICHARD, HENRY "RELIGION AND THE RISE OF CAPITALISM", PENGUIN BOOKS, LONDON, 9TH EDITION, 1969.
38. U.N. THE INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR MIGRATION "INTERNATIONAL MIGRATION", PRINTED IN THE NETHERLANDS BY ALBANI, THE HAGUE, VOL. XXIII NO.2, JUNE 1985.
39. U.N. THE INTERGOVERNMENTAL COMMITTEE FOR MIGRATION "INTERNATIONAL MIGRATION", PRINTED IN THE NETHERLANDS BY ALBANI, THE HAGUE, VOL. XXIV NO.3, JUNE 1986.
40. WEIZMANN, CHAIM "TRIAL AND ERROR", LONDON EAST AND WEST LIBRARY, 1950.

II. ΕΚΘΕΣΕΙΣ

1. BENVENISTI "1986 REPORT - DEMOGRAPHIC, ECONOMIC, LEGAL, SOCIAL AND POLITICAL DEVELOPMENTS IN THE WEST BANK", THE JERUSALEM POST, JERUSALEM, 1986.